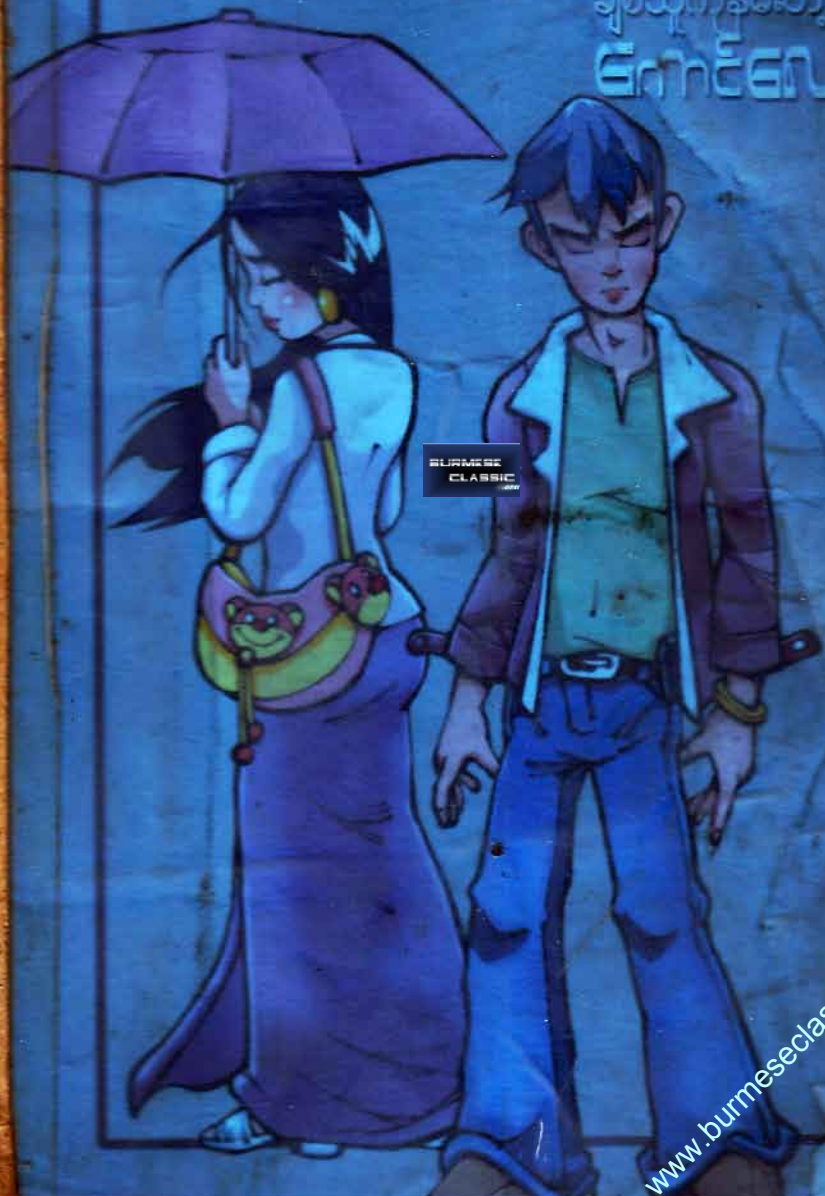

ပြည်သူ့အိမ်

မိုးရွာနေရင်ကလေးများ
ချစ်ထူကိုနှမ်းတဲ့
ကောင်လေး

BURMESE
CLASSIC

“ဘာ ပြုံးစိစိလုပ်နေတာလဲ၊ ဖယ် . . . အူကြောင်ကြောင်လုပ်မနေနဲ့၊ နေ့လယ်ဘက်ကြီးမှာတောင် ခိုးချင်သေးတယ် အတင့်ရဲပါ”

စွပ်စွဲချက်တွေနှင့် ကောင်မလေး၏ဒေါသကို သူရယ်ချင်သွားမိသည်။

“Sorry ဆိုင်ကယ် မှားသွားတယ်”

“ပြောကြတာပဲ၊ လူမိသွားတာကိုး”

“ရော် . . .”

“ရော် လုပ်မနေနဲ့ ဖယ်၊ အော်လိုက်ရမလား၊ သနားလို့ပြောခွင့်ပေးထားတယ်မှတ်ပါ”

သူမစကားကြောင့် သူ့ဆိုင်ကယ်ပေါ်က အမြန်ဖယ်ရသည်။ ငတ်မက တကယ့်ကိုအော်မည့်ပုံစံမျိုး။ သူ့ဆိုင်ကယ်ဘေးမှ သူ့ဆိုင်ကယ်ဆီပြောင်းခွထိုင်တော့ သူမက မျက်တောင်မခတ်လိုက်ကြည့်လို့နေသည်။

“ဟေ့လဲ့ . . . ရှင်တစ်စီးမရ တစ်စီးတော့မလုပ်နဲ့နော်၊ အော်လိုက်မှာ တာထင်နေလဲ”

“အော်ပေါ့ . . . ဒါနဲ့ဆိုင်ကယ်ကွ”

ဆိုင်ကယ်သော့ဖွင့်ရင်း စက်နှိုးလိုက်တော့ ကောင်မလေးကနည်းနည်းတော့ အံ့သြသွားဟန်တူသည်။ သို့သော် မယုံသင်္ကာဖြင့်တော့ ကြည့်နေဆဲ။ လက်ထဲမှာ ပြောင်းဖူးပြုတ်များစွာထည့်ထားသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကို ကိုင်ထားသည့်ကောင်မလေးကို သူ စူးစူးချင်နေသည်။

“အော်မလို့ဆို၊ အော်လေ ပြောင်းဖူးပြုတ်ပူပူလေးလို့”

“ဘာ!”

ဒေါထရင်းပြန်အော်တော့ သူမကို ထွက်လာစေသူဆိုင်ကယ်၏ ဘက်မှန်မှမြင်နေရသည်။ တော်တော်စွာမည့်ကလေးမ၊ ရုပ်ကလေးကတော့ ထစ်ခါကြည့်ရုံနဲ့စွဲစွဲစွာမှတ်မိသွားစေနိုင်သော ရုပ်ရည်မျိုး။

စွာတေးမလေးကို တွေးမိရင်း ပြုံးဖြစ်သည်။ လူကိုရန်ရှာကာ ရန်တွေ့နေခဲ့သော ကောင်မလေး၏ဟန်က တော်တော်လေးချစ်ဖို့ကောင်းသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ ထိုကောင်မလေးနှင့်ဆုံချင်သေးသည်။

BURMESE CLASSIC

ကြွ မြောက်ကြွနှင့် လမ်းလျှောက်လာနေသော သူမကို မြင်တော့ သူ့ဝမ်းသာသွားရသည်။

“ဖောက်သည်တော့လာပြီ” ဆိုသော ဝက်သားတုတ်ထိုးသည်၏။ စကားကြောင့် အမှတ်တမဲ့နောက်လှည့်ကြည့်မိရာက တွေ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ စချင်နောက်ချင်စိတ်က မစဉ်းစားရပါပဲ ခေါင်းထဲဝင်ရောက်လာသည်။

“အား . . . အဲဒါ ဒကာဗျ၊ တျွန်တော်စားထားတာ သူ့ရှင်းလိမ့်မယ် သိလား”

မျက်မှန်းတန်းမိနေပြီဖြစ်သော ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်ရှင်က ယောင်နနနှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

မြောက်ကြွမြောက်ကြွလာနေသော သူမက သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် ဆတ်ခနဲလှမ်းလာလက်စခြေလှမ်းတို့ ရပ်တန့်သွားသည်။ ပြီး . . . စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ဆက်လျှောက်လာသည်။ ဆိုင်မှာစားလက်စ စားသုံးသူဟူ၍ သူ့တစ်ယောက်ထဲရှိသည်။ သူမက သူနှင့်ဝေးရာမှာ မျက်နှာစူပုပ်ပုပ်ဖြင့်ထိုင်သည်။

“ဦးခွန်အေး”

သူမအခေါ်ကြောင့် ဆိုင်ရှင်က ‘ဝေ’ဟုပြန်ထူးသည်။ သူ့ပိုမသိမသာ

ပြည်ပိုင်မျှအိမ်

သူမကိုခိုးကြည့်တော့ ငတိမက သူ့ကို ဒိုင်းခနဲမျက်စောင်းထိုးသည်။ ပြီး . . .
ဆိုင်ရှင်ဘက်ကိုလှည့်ကာ . . .

“သေသေချာချာကြည့်နော် တစ်ချို့က လစ်ရင်သုတ်တတ်တယ်”
မသိမသာသူ့ကို မေးငေါ့ရင်း ဆိုသောသူမ၏စကားကြောင့် ဆိုင်ရှင်
က သူ့ကိုအားတုံ့အားနာကြည့်သည်။ ပြီး ထုံးစံအတိုင်းပဲ ပြင်လိုက်မယ်နော်ဟု
သူမကို စကားလမ်းလွှဲရင်းမေးသည်။ သူမက ခေါင်းကိုတစ်ဖက်လွှဲထားရင်း
သူ့ ကျောမှပေးတပေးမှ ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညိတ်သည်။

ဆိုင်ရှင်က အားနာစွာသူ့ကိုပြုံးပြပြန်သည်။ သူမကတော့ တစ်ဖက်
သို့ လှည့်နေသည်မို့ မြင်မှာမဟုတ်။ စိတ်ကောက်နေတာဆိုသော ပုံစံသူလုပ်
ပြတော့ ဆိုင်ရှင်က ဒီလိုလားဟုပြုံးစိစိဖြစ်ကာသွားသည်။

“ကဲ ဦးလေး ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်”

“အေးအေး”

တစ်ဖက်လှည့်နေသေးသော သူမကိုပါ သူ့စချင်လာသည်။

“ဟေ့ ပြောင်းဖူးပြုတ်သည် ပြန်တော့မယ်နော့”

ခပ်နိနဲဆိုရင်းလှည့်အံ့ထွက် ‘သေလိုက်ပါလား ဆိုသော အသံကကပ်
ပါလာသည်။

လှည့်မကြည့်သော်လည်း သူမဆွေဆွေခွန် ကျန်ရစ်ခဲ့မည်ကို သူသိ
သည်။

ဆိုင်ကယ်ကို ‘ဝေါ’ခနဲ သူမနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှ ဖြတ်စီးရင်းလက်ပြ
တော့ ဒေါသဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ ကျန်နေရစ်သော သူမကိုတွေ့ရလေသည်။

“နောက်ဆီ ဒီဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်လေးမှာ သူမကိုတွေ့နိုင်သေး
သည်”ဟုတွေ့မိသည့်ခဏ ရင်၌ပျော်ရွှင်မှုတို့က လှိုက်တက်လာသည်။

သူမနှင့်တွေ့ရတိုင်းပျော်ရွှင်မှုက ရရှိပြီ။

တိုတိုနှင့် ဝက်သားတုတ်ထိုးနှစ်ပွဲက ဘယ်လိုကုန်မှန်းမသိကုန်
သွားသည်။

လူကို မြောင်းဖူးသည်တုံ့။ သူ့အဖို့ ဆိုင်ကယ် သူ့ခိုး။ လူပုံစံက
ပြောင်စပ်စပ် ပျက်ချော်ချော်။ တကယ်ဆို ခုံညားချောမောသော သူ့ရုပ်သူ့ရည်
နှင့် တည်တည်တံ့တံ့နေသင့်သည်။

စဉ်းစားမိနေသော ထိုလူအကြောင်းကို ခေါင်းထဲမှခါထုတ်မိသည်။
သူ့အကြောင်း မတွေ့မိတာပဲကောင်းသည်။

“ရော့ . . . ဦးခွန်အေး”

ဝက်သားတုတ်ထိုးနှစ်ပွဲစာ ငွေတစ်ထောင်ထုတ်ပေးတော့ ဦးခွန်အေး
က သူမကိုအူကြောင်ကြောင်ကြည့်သည်။

“နှစ်ထောင်လေ သမီးရဲ့”

“ရှင် . . . ဟိုဝက်သားတုတ်ထိုးတစ်ပွဲတစ်ထောင်ဖြစ်သွားပြီလား”
အံ့အားတသင့်ဖြင့် မေးဖြစ်သည်။ စားထားတာကမှ နှစ်ပွဲထဲ နှစ်
ထောင်ဆိုတော့။

“ဟိုတစ်ယောက်စားသွားတာက နှစ်ပွဲလေ”

“ရှင်”

“သူက သမီးရှင်းလိမ့်မယ်လို့ ပြောသွားတာပဲ”

ဘာပြောလိုက်ရမှန်း... အောင်ကိုဖြစ်သွားရသည်။ ခဲလိုက်ရပြီဆိုတာ ကတော့သိလိုက်သည်။

“တောက်!”

တက်ကိုခပ်ပြင်းပြင်းခတ်ရင်း နောက်ထပ်တစ်ထောင်ဘန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးဖြစ်သည်။ ‘မသိဘူး၊ မရှင်းဘူး’ ငြင်းလိုက်ပြန်လျှင်လည်း တစ်ဖက်ကတုတ်ထိုးသည်ကို အားနာသည်။ သို့သော် ‘ခုရှုပ်မှနောင်ရှင်း’ ဆိုသလို တစ်ခါတည်းပြောစရာရှိတာတော့ ပြောထားရမည်။

“ဦးခွန်အေး”

“ဝေ”

“နောက်ဆို အဲဒီသူခိုးလာစားရင် တစ်ခါတည်းရှင်းခိုင်းနော်”

“ဘယ်က သူ့ခိုးလဲ”

အရေးထဲ ဦးခွန်အေးက အကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေပြန်သည်။ ပြီးမှ သတိရလိုက်ဟန်ဖြင့် ပြုံးသည်။ ပြီးမှ ‘အေး အေး’ဟုဆိုသည်။

ဒေါသထွက်ထွက်ဖြင့် ပြန်လာရင်း ထိုလူ၏ ပြောင်ချော်ချော်ဟန်ကို မတွေးရပါပဲ သူမမြင်သည်။

‘သွားတော့မယ်’ဟုဆိုစဉ်က ခေါ်သွားခဲ့သော ‘ပြောင်းဖူးသည်’ဆိုသောခဝါဟာရကို တွေးမိရင်း ဒေါသကထွက်ရပြန်သည်။

“တောက်!”

မကျေမနပ်ဖြင့် တက်ခတ်မိပြန်သည်။ နေရင်းထိုင်ရင်းနှင့် ငွေတစ်ထောင်ရှင်းပေးလိုက်ရသည်။ သထာမှန်းမသိ မသထာမှန်းမသိ စားသွားသော ထိုလူကို မေတ္တာတွေ့ပို့နေမိသည်။

“သူများမသထာရေစာ စားသွားတာ ရင်ပြည့်ရင်ကယ်၊ အစာမကြေလေထိုးလေအောင်ဖြစ်နေပါစေတော်”

(တောင်ကြီးမှ ဝက်သားတုတ်ထိုးမှာ ပန်းကန်ဖြင့် ပြင်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ တုတ်ဖြင့်ထိုး သီထားတာမျိုးမဟုတ်။)

ဝယ်ရာတွင် အာရုံစိုက်နေသော ထိုလူကို မြင်သည်နှင့် သူမ၏ ကလဲ့စားချေလိုစိတ်က တလိပ်လိပ်အက်လာသည်။ ဆွဲခြင်းကိုင်ကာ ပစ္စည်းတွေထည့်နေသော ထိုလူကိုကြည့်ရင်း သူမအားပါးတရပြုံးဖြစ်သည်။

ယခု သူမတို့ ဈေးဝယ်နေသော ချယ်ရီမေ Mart ကသူမ၏ သူငယ်ချင်းချယ်ရီမေက ဖွင့်ထားတာဖြစ်သည်။ ဝယ်ယူပစ္စည်းအတွက် ငွေကို ကောင်တာတွင် ရှင်းရသောစနစ်မို့ ငွေရှင်းကောင်တာမှာ ကိုယ်တိုင်ထိုင်နေသော ချယ်ရီမေဆီ သူမလျှောက်လာခဲ့မိသည်။

“ဟဲ့ . . . ကိုယ်တိုင် ကောင်တာထိုင်လို့ပါလား”

ဆိုင်ထဲဝင်စဉ်က မတွေ့မိသည်မို့ သူမ လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ချယ်ရီမေက မော့ကြည့်ကာဝမ်းသာအားရပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

“အေး . . . ဟိုတစ်ယောက် နေ့လယ်စာစားနေလို့ ခဏထိုင်ပေးနေတာ စုံပြီလား”

“အေး”

ဆွဲခြင်းကိုကောင်တာပေါ်တင်ပေးလိုက်ရင်း ဟိုလူဆီလှည့်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ထိုလူက ခုထိဝယ်လို့ ရွေးလို့ ကောင်းတုန်း။

“တစ်သောင်းခွဲအတိပဲ”

ပြည်ပိုင်များအိမ်

ချယ်ရီမေက ပစ္စည်းများကို အိတ်ထဲ သည့်ရင်းဆိုသည်။ ပြီး ဘောက်
ချာစာရွက်ပိုင်းလေးကို သူမဆီက သည်။

‘နင်မပြန်သေးနဲ့ဦးနော်’ဟုဆိုရင်း ချယ်ရီမေက နောက်ထပ်ငွေ
ရှင်းနေသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို စာရယူတွက်ပေးနေသည်။ သူမ ချယ်
ရီမေကို လုပ်ကူပေးနေရင်း ဟိုလူ့ကို မည်သို့ကလဲ့စားချေရမည်နည်းဟု စဉ်း
စားခန်းဖွင့်နေမိသည်။

“ချယ်ရီ”

ချယ်ရီကို ခပ်တိုးတိုးခေါ်တော့ ‘ပြော’ဟုချယ်ရီက လှည့်မကြည့်ပဲ
ထူးသည်။

“ငါ ‘တစ်သောင်းခွဲ’ကို ဟိုလူရှင်းလိမ့်မယ်သိလား”

“ဟဲ့ . . . ဘယ်လူလဲ”

“ဟိုလူ”

သူမလက်ညှိုးထိုးရာကို ကြည့်ရင်းချယ်ရီမေက ‘ဪ . . . အဲဒီ
လူအား’ ဟုနှုတ်ကရွတ်သည်။ ပြီးမှ ပြုံးစိစိဖြင့်

“နင်နဲ့ ဘာတော်လဲ . . . မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“ဘာမှမတော်ဘူး၊ သူ့နာမည်လဲငါမသိဘူး”

“ဟဲ့ . . . ဒါနဲ့များ”

“မရှည်နဲ့ နောက်မှ ငါရှင်းပြမယ်၊ ဟော . . . လာနေပြီ ငါပြောသလို
ပြော ဝတ်သားတုတ်ထိုးဖိုး အကြွေးဆပ်ခိုင်းသွားတာလို့ပြောကြားလား၊ ငါ
နောက်မှာပုန်းနေမယ်”

အလောတကြီးပြောရင်း ကောင်တာနောက် ဝီရီဘေးမှာ ဝင်ပုန်း
သော သူမကို အံ့အားတသင့်ကြည့်ရင်းက ချယ်ရီမေက ယောင်နနဖြင့် ‘အေး
အေး’ဟုဆိုသည်။ ပုန်းသာပုန်းနေရသော်လည်း သူမစိတ်က မယုံချင်။ ထိုလူ
မှာ ငွေအလုံအလောက်မှပါပါလေစဟုတွေးမိသည်။ ထိုလူဘယ်လို ဖြေရှင်း
သွားမှာပါလိမ့်ဟု ရင်ခုန်စွာတွေးရင်းနားစွင့်နေမိသည်။ ချယ်ရီမေ Mart မှာ
က လူကလည်းရှင်းနေပြီမို့ ကောင်တာမှာ လူမရှိ။

အားလုံးပေါင်း လေးသောင်း ငါးထောင်ပါ”

“ဗျာ”

“လေးသောင်းငါးထောင်အတိပါ”

“ဟောဗျာ ခင်ဗျားကွန်ပျူတာ မှားနေပြီထင်တယ်။ သို့မဟုတ်
ခင်ဗျားပဲမှားသလား”

“မမှားဘူးရှင်၊ စောစောက ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ရှင့်ဆီက
ဝက်သားတုတ်ထိုးဖိုး အကြွေးရစရာရှိတယ်ဆိုပြီး ရှင့်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြသွား
တယ်။ ရှင် ရှင်းလိမ့်မယ်တဲ့”

ကောင်တာက ကောင်မလေးက ပြောရင်း နောက်ကျောမှ ဗီရီဘက်
ကို မသိမသာ မလုံမလဲကြည့်သည်မို့ သူသဘောပေါက်သွားသည်။ ဒီလို Mart
ကောင်တာမှာ ဒီလိုပြောခိုင်းပိုင်ခွင့်ရသည်ကိုက ဒီကောင်မလေး (ကောင်တာ
မှ ကက်ရှာ)နှင့် ဟိုကလေးမတော်တော်ကြီး ခင်နေလို့ဖြစ်မည်။ ဗီရီဘက်ကို
မလုံမလဲကြည့်နေပုံထောက်တော့ ကေန္တ ဟိုကလေးမအဲဒီမှာ ပုန်းနေတာပဲဖြစ်
ရမည်။ သူ့အားရပါးရ ပြုံးမိသည်။

“ရော . . . လေးသောင်းခွဲ”

ငွေကိုခပ်သွက်သွက်ပဲရှင်းပေးတော့ ကောင်မလေးက အူကြောင်
ကြောင်ဖြင့် လှမ်းယူကာရေတွက်သည်။ ပြီး ‘ကျေးဇူးပဲ’ဟုဆိုသည်။

“ပြည့်တယ် ဟုတ်”

“ပြည့်တယ်ရှင့်”

“အဲဒီလိုပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က သူ့ငွေကိုယ့်ငွေနဲ့သုံးကြတာ သူကမာနကြီးတယ်။ ငွေပြတ်ရင် ကျွန်တော့်ဆီ ဘယ်တော့မှ လက်မဖြန့်ဘူး၊ ပြောင်းဖူးပြုတ် ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး လှည့်ရောင်းတာ၊ အဲဒီလို . . . ကျေးဇူးပဲသွားလိုက်ဦးမယ်”

ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာရင်း ဆိုင်အပြင်အရောက်မှာ ‘ကျေးဇူး’ဟု ဆိုကာ ကောင်တာကကောင်မလေး၏ အသံကို မသံမကွဲကြားမိသည်။ ‘ခွီး’ခနဲ အားရပါးရရယ်ဖြစ်သည်။

အားတဲခါးကိုအမြန်ဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်ရင်းကားစက်ကို နှိုးရင်းလမ်းရှင်းနေသည်မို့ ခပ်သွက်သွက်ပဲမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ဝကိုလှမ်းကြည့်မတူ ကမန်းကတန်းလှမ်းထွက်လာသော မျက်နှာစူပုပ်ပုပ်နှင့် သူမကို မြင်ရသည်။ သူမ၏နောက်မှ သူမ၏သူငယ်ချင်းက လိုက်ဆွဲနေသည်။

သူလက်ပြလိုက်တော့ သူမကဒေါသတကြီးဖြင့် လိုက်ကြည့်နေတာတွေ့ရသည်။ ‘သူ့ရွှင်မြူးစွာ ရယ်ပြစ်သည်။’

ဘာရယ်မဟုတ်။ ဦးနှောက်က ဒါမျိုးဆို သိပ်သွက်သည်။

လူဝါးကိုဝတယ်”

“ဟဲ့ မိုခမ်း ငါ့ကိုရှင်းပြမယ်ဆို ပြောပြတော့”

အရေးထဲ ဒေါသထွက်နေပါသည့်ဆိုနေမှ ချယ်ရီမေကလည်း တမောက် ငွေလေးတစ်သောင်းခွဲနှင့် လူကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဘာလိုလိုညာလိုလို ပြောသွားသည်။ လူကို တာတာတောင် (ပြုံးစိမ်ဖြင့်) လုပ်ပြသွားသည်။

“ပါးကိုဆွဲရိုက်ပစ်ချင်တယ်”

“ဟဲ့”

ချယ်ရီမေက ဒေါသထွက်နေသော သူမကို ‘ဟဲ့’ဟုဆိုရင်း ခပ်လန့်လန့်ကြည့်သည်။ ကောင်တာထိုင်သော ကောင်မလေးရောက်လာပြီမို့ အပေါ်ထပ်ရှိချယ်ရီအခန်းဆိတက်လာခဲ့ကြသည်။

ခုတင်ပေါ်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ရင်း ဒေါသက ထွက်လာရပြန်သည်။

“နောက်တွေ့ပါစေဦး၊ ဟင်း”

“ငါ့ကိုရှင်းပြပါဦး မိုခမ်းရယ်၊ ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ နင်ဘယ်လိုသိကြတာတုန်း”

“ဘယ်လိုမှ မသိဘူး”

“ရော် . . . သူက ဘယ်မှာနေတာတုံး”

“ဒီတောင်ကြီးမှာပေါ့ဟဲ့”

“တိကျလှချည်လား”

သူမ၏ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်အဖြေကို ချယ်ရီက ခပ်ရွံ့ရွံ့ဆိုသည်။

“ငါ့နာမည်လည်း သူမသိဘူး၊ သူ့နာမည်လည်း ငါမသိဘူး၊ ဒီတစ်ခါ နဲ့မှ ငါတို့တွေ့ဖူးတာ သုံးခါပဲရှိသေးတယ်”

“အယ်”

ချယ်ရီမေက ‘အယ်’ဟု အာမေဒိုတ်သံဖြင့် ရွတ်ရင်း သူမကိုပြုံးစိစိ ဖြင်ကြည့်သည်။ ပြီး . . .

“ငါတော့ စိတ်ဝင်စားသွားပြီ တအားကိုစိတ်ဝင်စားသွားပြီ။ နင်ပြော ပြ”

“ဒီလိုဟ . . .”

သူမက အံ့ကြိတ်ရင်း နံရံဆီသို့အကြည့်ကို ပို့ဖြစ်သည်။ သူမပြော သမျှကို ချယ်ရီမေက နားထောင်ရင်း တခွိုးခွိုးရယ်သည်။

သူမကတော့ ဒေါသတွေသာ အလိပ်လိုက်အလိပ်လိုက်ထွက်လို့နေ သည်။ ဘာမှာနေမှန်းမသိလို့၊ လိပ်စာသာသိလို့ကတော့ ထိုလူ မလွယ်ဘူး သာမှတ်။

“ဒါဆို နင်တစ်သောင်းလေးထောင် မြတ်သွားပြီပေါ့”

“ဘယ်ကမြတ်ရမှာလဲ . . . ခုပဲ ငါ့ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပြောသွားတာ ကြားရဲ့သားနဲ့”

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် ဒီလူရုပ်က တအားဖြောင့်တယ်နော်။ စတိုင်က လည်းကျတယ်၊ သွားပါပြီ”

ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့် ရင်ဘတ်ကိုဖိရင်း ‘သွားပါပြီ’ဟုဆိုသော ချယ်ရီ မေကြောင့် သူမနားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာသွားတာလဲ”

“ဟဲ့ . . . ငါက ငါ့ရဲ့ကိုရီးယားမင်းသားလေးပဲ ရုပ်အဖြောင့်ဆုံးလို့ မှတ်နေတာ၊ အခုတော့ ငါ့မင်းသားထက်ဖြောင့်တဲ့လူ ရှိနေတယ်။ သွားပါပြီ”

ချယ်ရီမေက ပေါကြောင်ကြောင် ရေရွတ်ရင်း သူမအခန်းနှင့်အ ပြည့်ရှိနေသော ဒါရိုက်တာ ‘ရင်’၏ပုံကိုစိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြည့်သည်။ ချယ် ရီမေကိုကြည့်ရင်း သူမရယ်ချင်သွားမိသည်။ ချယ်ရီက အဲဒီလို ရူးကြောင် ကြောင်နိုင်တတ်လွန်းသည်။

မိုးမျှော်မြစ်ကမ်းမှာ ချစ်သူကို နှမ်းတဲ့ကောင်လေး

“ငါ့ရဲ့ချယ်ရီမေ Mart မှာ ခဏခဏများစွာလာသုံးနေလားမသိဘူး၊ ငါတစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး”

“ငါ့ကျတော့လည်း မမြင်ချင်လို့လားမသိဘူး၊ သုံးခါမျှပြီ ဒီလူနဲ့ဆုံ တာ”

သူမအပြောကြောင့် ချယ်ရီမေက ပြုံးစိစိဖြစ်လို့သွားသည်မို့ သူမ မလုံမလုံဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“နင်စိတ်မဆိုးတူးဆိုရင် ငါပြောပြမယ် မိုးခမ်း”

“ပြော”

“ငါလေ . . နင်စိတ်မဆိုးရဘူးနော် မိုးခမ်း”

“အေးပါဆို”

“ဟီး . . . ငါလေ အဲဒီလူနဲ့ နင့်ကိုသဘောတူတယ်”

“သေလိုက် . . . ချယ်ရီနော်၊ ဟိုလူကဖြင့် ဘယ်လိုအစားထဲကမှန်း မသိပဲနဲ့ နင်ပဲယူ”

“ဟဲ့၊ ငါ့ကိုမှမကြိုက်တာ နင့်ကိုသူ့စိတ်ဝင်စားနေတာ အသိသာကြီး သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေကို ငါကောင်းကောင်းကျက်မိတယ်။ သူ့မျက်လုံးကနင့်ကို ဘာ ညာပြောနေတဲ့ အချိန်မှာ အရမ်းကို နူးညံ့နေတယ်။ ငါပြောရဲတယ် မိုးခမ်း သူနင့်ကို သေချာပေါက် ချဉ်းကပ်လိမ့်မယ်”

မျက်လွှာကိုမှိတ်ချရင်း စိတ်ပါလက်ပါကြီးကို ပြောချလိုက်သော ချယ် ရီ၏စကားလုံးများက သူမရင်ကို လှိုက်ဖိုတုန်ခါသွားစေသည်။

ဖျတ်ခနဲ ထိုလူ၏ဆွဲဆောင်မှုအားပြင်းသော ပုံရိပ်ကမတွေးရပါပဲ အာရုံ၌လာရောက်ထင်ဟပ်သည်။ သူမခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။

“ငါကတော့ မထင်ဘူး ချယ်ရီ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“သူ့ကိုကြည့်ရတာ ဘာကိုမှအလေးအနက်ထားတဲ့ ပုံမရှိလို့”

“မဟုတ်တာ . . . လောင်းမလား၊ သူနင့်ကို ချဉ်းကပ် . . . မကပ်”

“ငါ . . . လောင်းကစားဝါသနာမပါဘူး”

“ကောင်မစုတ်”

ချယ်ရီက ‘ကောင်မစုတ်’ဟုရေရွတ်ရင်း သူမကို မျက်စောင်းထိုး

သည်။ မဆီမဆိုင်စကားဖြင့် လောင်းကစားဝါသနာမပါဘူး။ ဘာညာဆိုလိုက်ရင်း စကားလမ်းလွဲလိုက်သော်လည်း သူမ မသိစိတ်ထဲမှာ ထိုလူနှင့်နောက်တစ်ကြိမ် ဆုံချင်သလိုလို ဖြစ်ကာနေသည်။

သို့သော် သူမ၏စိတ်ထဲမှာ ထိုလူ့ ဆုံချင်မှုကို လက်မခံချင်။ သုံးကြိမ်မျှသော တွေ့ဆုံမှုဖြင့် သူမ၏စိတ်ကူးတစ်ချို့ကို စိုးမိုးသော ထိုလူကိုအံ့ဩရမည်လား။ အံ့ဩရမည်အထိ တည်ငြိမ်နေခဲ့ပြီး ထိုလူနှင့်ကျမှ လှုပ်ရှားနေသော သူမ၏ရင်ခွန်သံရိုင်းတို့ကိုပဲ အံ့ဩရမည်လားမသိတော့။

ကို မျက်နှာပျက်အောင်မလုပ်ချင်ပါနဲ့ သားရယ် မေမေက သားကို နေခြည်နဲ့ယူရမယ်ဆိုပြီး ဇွတ်နားချနေတာမှ မဟုတ်တာ နေခြည်ရဲ့ မိဘတွေက သားသိတဲ့အတိုင်း ဆရာဝန်တွေ၊ နေခြည်ဖေဖေဆို အထွေထွေရောဂါကုသမားတော် နေခြည်မေမေဆိုလည်း။

“မေမေကလည်း နေခြည်ဖေဖေနဲ့ မေမေက ဘာကြီးပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ‘နေခြည်’က ဆယ်တန်းတောင်မအောင်ဘူး။ အလကား... မိဘပိုက်ဆံရှိလို့ စီးပွားရေးထဲလုပ် ကံလေးကောင်းနေလို့ အောင်မြင်နေတာ ဆွေဂုဏ်ဖို့ဂုဏ်ကလည်းမောက်နေသေးတယ်။ တစ်လောကလုံး သူ့ကျွေးထားတာကျနေတာပဲ၊ ဒီဘဝင်ရူးမနဲ့သားနဲ့မဖြစ်ပါဘူး။”

သူ့စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် မေမေစကားကိုဖြတ်ပြောဖြစ်သည်။ ‘နေခြည်’ဆိုသော ‘ခိုင်နေခြည် ယုလိုင်’က ဘဝင်ရူးမှ ဘဝင်ရူး။ တစ်လောကလုံးသူနှင့် တူတန်သော ယောက်ျားမရှိတော့သလို မာနတွေစွတ်တက်နေသော မိန်းကလေး၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်သော သူ့စရိုက်နှင့်လုံးဝမကိုက်။

“မေမေသိပါတယ်သားရယ်... ဒါပေမယ့် နေခြည် ဖေဖေနဲ့သား ဖေဖေနဲ့က အရမ်းခင်ကြတဲ့သူငယ်ချင်းတွေလေ။ သားနဲ့နေခြည်ဆိုလည်း ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ခင်နေကြတာပဲ”

“အဲဒီလို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ခင်လို့ ညှစ်ရိုက်တွေ သားသိနေတာပေါ့ မေမေရ . . .”

“နေဦး သား၊ မေမေပြောတာကို မင်းအရင်နားထောင် မင်းဖေဖေကို နေခြည့်ဖေဖေက သူ့သမီး အင်းလေးဖောင်မောင်ဦးပွဲကို သွားဖို့အဖော်မရှိလို့ သားကိုအဖော်လုပ်ပေးဖို့ Request လုပ်တယ်။ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းဆိုတော့ သားဖေဖေက ‘အေး’ လိုက်တယ်။ ဒီတော့ သားက မသွားနိုင်ဘူးဆိုရင် သားဖေဖေက မျက်နှာပျက်ရတော့မယ် ဒီတစ်ခါတော့ သားဒါကိုမငြင်းပါနဲ့ ကွယ်။ နောက်ဆိုဒီလို မဖြစ်အောင် မင်းဖေဖေကို မေမေပြောပေးပါမယ်”

သူ့စကားကိုဖြတ်ကာ မေမေက ရှည်လျားစွာရှင်းပြသည်။ သူခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကုတ်ဖြစ်သည်။

“နေခြည်လေးက သားထင်သလောက်လည်း မဆိုးပါဘူးသာရယ် . . သားကိုလည်း သူ့ခမျာ တော်တော်လေးချစ်ရှာတာ”

“တော်ပါပြီ မေမေရာ မေမေက တကယ်တမ်းကျတော့ သူ့လူကိုယ့် ဟက်သားလုပ်နေတာ၊ သားကတော့ အခုကတည်းက ကြိုပြောထားမယ်နော်၊ သားဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ နေခြည်နဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မေမေတို့ဘက်က ဇွတ်တစ်ခုခု ဖောင်းရင် သားကိုအဆိုးမဆိုနဲ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ ရှိပါစေတော့၊ နောက်တော့မှ သားကြောင့် မျက်နှာပျက်ရတယ်မလုပ်နဲ့”

“အေးပါ၊ သားရဲ့”

မေမေက ဝမ်းသာအယ်လဲကတိပေးသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ နေခြည်ဆိုသော ကောင်မလေးကို တောင်းကောင်းကြီးပညာပြလိုက်မှဖြစ်မည်။ မေမေက ဆန္ဒပြည့်ပြီမို့ အိမ်ပေါ်ထပ်ကိုသွားရန်ပြင်သည်။

“မေမေ”

သူ့အခေါ်ကြောင့် မေမေက လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီး ဘာလဲဆိုသော ပုံစံဖြင့် မျက်ခုံးတိုပင့်သည်။

“ဖေဖေကို ပြောပေးဦးဗျာ၊ သားစိတ်ညစ်လွန်းလို့ပါ။ နောက်ဆို အဲဒီလိုကတိမျိုးလွယ်လွယ် မပေးလိုက်ပါနဲ့လို့ နော်မေမေ”

“အေး . . . အေး”

မေမေ ‘အေးအေး’ က ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ကြီးဖြစ်သည်။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ပိုသည်ဟုမေမေယူဆနေပုံရသည်။

“ဟူး”

သူ့သက်ပြင်းကိုသာ ရှည်လျားစွာချဖြစ်သည်။

“ကိုဇေယျရေ”

“ကျွတ်”

သက်ပြင်းမှ ချလို့မဆုံးသေး ဆိုင်ကယ်သံမကြား ကားသံကြားလိုက်ရပဲ မရွှေ့ချောကရောက်လို့လာသည်မို့ စုတ်သပ်မိသည်အထိ စိတ်ညစ်သွေသည်။

“နင် ဘာနဲ့လာတာလဲ”

ခရီးရောက်မဆိုက် ဧည့်ခန်းထဲမှ ဆီးမေးသော သူ့အမေးကို နေခြည်က ရုတ်တရက်မဖြေသေး။ ဧည့်ခန်းရှိ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ CocaCola တစ်ဘူးကို ယူကာဖောက်သောက်ရင်း သူ့ဆီလျှောက်လာသည်။

“အမလေး မောတာ . . . မောရတဲ့ကြားထဲ လူကိုအင်တာဆီး ဗျူးနေတယ်”

ပြောရင်း Cola ဘူးကိုမော့ပြန်သည်။ နည်းနည်းမှ ကဗျာမဆန်။ မိန်းကလေးပီပီ ဣန္ဒြေရရမရှိ။ ထိုင်ခုံပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချသည်။ ပြီး

“ဘာကြည့်နေတာလဲ . . . လူကို မမြင်ဖူးတာကျနေတာပဲ”

“နင်တဖြည်းဖြည်းနဲ့ Monkey နဲ့တူလာတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

သူ့စကားကြောင့် နေခြည် ထိုင်ခုံမှာ တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်သွားသည်။ စိတ်ဆိုးဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုစုသည်။ ‘မျောက်မကနေ ဝက်မနဲ့တူသွားပြန်ပြီ’ ဟုစိတ်မှတွေးဖြစ်သည်။ လက်ထဲက Cola ဘူးကို စားပွဲပေါ်မတင်ဘဲ သူမထိုင်သော ခုံမှာပဲ သူမဘေးမှာ ကပ်ချသည်။

“မကြားလိုက်ဘူးလား၊ Monkey နဲ့တူလာတယ်လို့”

“မျောက်မလို့ လူကိုပြောလိုက်တာပေါ့လေ”

“အေး”

“ဘာ”

သူမ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းစွာ ‘ဘာ’ ဟုဆိုသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ မာယာသာဖြစ်၏။ ‘မျောက်မတို့၏ မာယာ’ ဟုခေါင်းစဉ်ပေးကာ မျောက်မများ၏ နည်းပြခန့်လိုက်ရမည်လားမသိ။ ငိုနေတာကိုလည်း ပင်းယားလို့မရ

ပြန် မေမေသိရင် ဆူနေဦးမည်။ ဖေဖေသိကပို၍ ဆိုးဦးမည်။

“အလကားစတာပါ။ နေခြည်ရ . . . နင်က ‘ခိုင်နေခြည်ယုလှိုင်’ လေ တနင်္လာသမီး”

စကားစကိုဖြတ်ရင်း စိတ်ဝင်စားမှုရှိမရှိကြည့်တော့ နေခြည်က မျက် တောင့်ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်ဖြင့်မလှမပကြီးကို စိတ်ဝင်စားနေသည်။

“တကယ်တမ်းကျတော့ Monkey ဆိုတာ Mon နဲ့ Key နဲ့ ပေါင်း ထာတာ Mon ဆိုတာက တနင်္လာ Monday ရဲ့ အတိုကောက် Key ဆိုတာ စသော . . .”

ပြောလက်စကားကို ရပ်ရင်းအင်မတန် တိုးသောသူမကိုကြည့်ကာ ဆက်ဖြိုးရန်ကိုတွေးရသည်။

“အဲဒီတော့-Monkey ဆိုတာ တနင်္လာသော့”

“ဘာကြီးမှန်းလဲမသိဘူး၊ ရှင်းလိုက်တော့မှပဲ ရွာလည်တော့တယ်”

“ဟ ဝီလီကံရှင်းတဲ့ဟာကို နင်က တနင်္လာသော့”

“အဲဒီတော့”

သူမက အကြောင်ကြောင်ဖြင့် ‘အဲဒီတော့’ဟုစ ဘူးကိုထောက်သည်။

“နင်က တနင်္လာသော့ဆိုတော့ ဖျင်းတာပေါ့”

“ဘာ!”

အခုမှ သူမကိုနှိပ်ကွပ်မှန်းသိတာ ‘ဘာ!’ဟုမကျေမနပ်ခွတ်ရင်း ထိုင် ခုံပေါ်ထိုင်လျက် ခြေကိုဆောင့်သည်။ သူမအားရပါးရ ခြေဆောင့်သောအချိန် ကြောင့် ဖောဖောက သောက်လက်စအအေးဘူးက (သူမထိုင်ခုံဘေးကပ်ချ ထားသော အအေးဘူးက) မှောက်သည်။ ဒါကို သူမကချက်ချင်းမသိ။ သူက တော့မြင်သည်။ မြင်သော်လည်း တမင်ညစ်ပြီး မပြောဖြစ်ချင်တော့ အအေးဘူး ၏အပေါက်က အပေါ်ဘက်ရောက်နေသည်မို့ ဖိတ်သင့်သလောက်မဖိတ်။ သို့သော် ရေခဲသေတ္တာထဲမှ အအေးဘူးမို့ အနည်းငယ်ဖိတ်သော်လည်း ရေခဲ ရေကဲ့သို့ အေးသောအတွေ့ကြောင့် မယ်မင်းကြီးမဲ့ မျက်လုံးကြီးပြူးကာ တွန့်ခနဲ ထရပ်သည်။ ထဘီစကတ်ဝတ်ထားတာမို့ စိုနေသော ထိုအကွက်က လှည့်မရ ပြုမရကြီးဖြစ်နေသည်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီးနေလိုက်သော်လည်း သူမက-

“ခုကွပ် ဒီမှာ ကိုဇေယျကြောင့် အအေးဘူးမှောက်ကုန်ပြီ၊ ထိုင်ခုံတစ် ခုလုံးရွံ့ကုန်ပြီ”

“အအေးဘူးမှောက်တာရာ ဟုတ်လို့လား”

သူ့အမေးကြောင့် သူမက ‘ကိုဇေယျနော်’ဟု အာခေါင်ခြစ်ကာအော် သည်။ သူမ၏ အသံစူးကြောင့် မေမေ အိမ်ပေါ်ထပ်ကဆင်းလာသည်။

“ဟဲ့ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဒီမှာ မေမေရေ နေခြည် ရှူးရှူးပေါက်ချလို့”

“မဟုတ်ဘူး အန်တီ”

သူတမင် ညစ်ကျယ်ကျယ်အော်ပြောတော့ သူမက ရှက်ရှက်ဖြင့် မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ကာငြင်းသည်။

“အခုမှပဲ မန်းကီး Monkey နဲ့ ပိုတူတော့တယ်”

“တုံ့သား”

“ဇေယျနော်”

မေမေက သူ့ကိုလှမ်းဟန်လိုက်တော့မှပဲ သူမက ‘ဇေယျနော်’ဟု အ ငိုတစ်ဝက်ဖြင့် ရွတ်ရင်းမေမေရင်ခွင်ထဲဝင်ကာ ရှက်ယောင်ဆောင်သည်။ အမူ အယာတွေ့ပိုကာ အိုဗာ (Over)ဖြစ်နေသော သူမကို ပို၍ပင် ချဉ်သွားရသည်။ ဖုန်းလာသဖြင့် မေမေက ဖုန်းသွားကိုင်သည်။

“နေခြည်”

“ . . . ”

“နေခြည်”

“ဘာလဲ”

နှစ်ခါခေါ်မှ သူမကခပ်ဆောင့်ဆောင့်ထူးသည်။ စိတ်ကောက်နေ သေးသော သူမဟန်ကလုံးလုံးချစ်စရာမကောင်း။

“တကယ်တော့ နင်က Monkey နဲ့ မတူပါဘူးဟ”

သူ့ချောသည်အထင်နှင့် သူမဖြိုးယောင်သန်းလာသည်။

“ဆင်ရုံလေးဆင်တာပါ”

“အန်တီရေ”

ဖုန်းချပြီး ပြန်လာသော မေမေကို တိုင်ရန်သူမကြိုးစားသည်။

“ဘာလဲသမီး၊ နေဦးပြောစရာရှိတာ နောက်မှပြော၊ လာ . . . အငတ် လဲလိုက်ဦး လာ”

ပခုံးဖက်ကာခေါ်သော မေမေနောက်ကိုယောင်ပေပေဖြင့် သူမလိုက်

ရန်ပြင်သည်မို့ သူ့ကျောပေးလိုက်သည်။ တော်ကြာကျောမလုပ်နေဦးမည်ကိုး။
ကျောပေးထားသော်လည်း အော်ဖြစ်အောင်တော့ အော်မိသေးသည်။

“မေမေရေ အိမ်မှာကလေးအနှီးရှိလို့လား” ဟု ဒီကလေးမ ရှက်လို့
နောက်မလာလည်း အေးသည်။

အရာမှ အလကားမရဘူး”
“အေးပါကွာ လာ ပန်းအလင်္ကာမှာ အအေးလိုက်တိုက်ပါမယ်”
“သောက်ချင်စားချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အလကားကူညီ
လိုက်ရင် တန်ဖိုးမရှိတော့မှာစိုးလို့ အဟီး”

ပြောရင်း စိုင်းခမ်းလီက ရယ်သည်။ တော်ဒါအရင်းခေါက်ခေါက်
ကြီးတွေမို့ ဒီကောင်တမင်ညစ်နေမှန်း သူသိသည်။
တကယ်တော့ ဒီနေ့ ဒီကောင်ဆီလာလည်ဖြစ်တာကိုးက သူ့အတွက်
ကံကောင်းမှုတစ်ခုဖြစ်သည်။

x x x

မရောက်ဖြစ်တာ အတော်ကြာပြီမို့ ခမ်းလီအိမ်ကို သူ့အလည်ရောက်
ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီး အင်းလေးဖောင်တော်ဦး ဘုရားပွဲကို သွားလျှင်ယောက်ျား
လေး အဖော်မပါလျှင် ကြောင့်တောင်တောင်နိုင်မည်မို့ ဒီကောင်ကို နှိပ်စက်ရန်
အကြံနှင့်အခေါ်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ နေခြည်က သူမ၏အဖော် မိန်းကလေး
နှစ်ယောက်သုံးယောက် ပါမည်ဟုဆိုထားသည်ကိုး။

“ဟာ ကားတွေဘာတွေ ရေဆေးလို့ပါလား၊ ကျားသားမိုးကြီး”
ကားဂိုဒေါင်ရှေ့မှာ ကားရေဆေးနေသော ခမ်းလီကို မြင်မြင်လျှင် သူ
နှိပ်ကွပ်ဖြစ်သည်။ ဆရာသမားက စီးလာသောဆိုင်ကယ်အား စက်သတ်ရင်းရပ်

သော သူ့ကိုဝမ်းသာအားရပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟာ မင်းမသေသေးဘူးကိုး၊ ညက ငါ့အိမ်ထဲ မင်းသေတယ် မတ်လို့”

“ခွေးကောင်”

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နင်ပဲခဆ နှုတ်ဆက်ကြရင်း ရယ်မော ဖြစ်ကြသည်။ အနီးရောက်တော့မှ ကားရေဆေးနေတာ စိုင်းခမ်းလီတစ်ယောက် ထဲမဟုတ်မှန်းသိရသည်။ ခမ်းလီတို့ အိမ်မှာလက်တိုလက်တောင်းနှင့် ကား မောင်းစသည်တို့ကို လုပ်ပေးနေကြ ပီအိုက်(ခေါ်)ကို စိုင်းလုံပါကားကို ဆေး နေခြင်းဖြစ်သည်။

“လာ အိမ်ထဲဝင်ရအောင်”

ခမ်းလီက ဦးဆောင်ကာ အိမ်ထဲကိုဝင်သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ သူ့ကို Photo Album ချပေးပြီး ငါ့အဝတ်အစားလဲဦးမယ်ဟုဆိုကာ အပေါ်တက် သွားသည်။ ပျင်းပျင်းနှင့် Album ထဲမှ ဓာတ်ပုံများကိုကြည့်ရင်း သူ့မျက်လုံး ပိုင်းသွားရသည်။ သူ့ချေးဝယ်နေကျ ချယ်ရီမေ Mart နီဆိုင်ဖွင့်ပွဲအမှတ်တရ အဖြစ်ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံ။

ထိုဓာတ်ပုံထဲမှာ ဟိုတစ်နေ့က ကောင်တာထိုင်နေခဲ့သော ဟိုကလေး မ၏ဘေးမှာ ပြောင်းဖူးဖြစ်သည်ဟု သူ့ချစ်စနိုးနောက်နေကျ ကောင်မလေး၊ ရင်ကအတိုင်းအဆပဲ လှုပ်ရှားသွားသည်။ ခမ်းလီတို့ ယောက်ျားလေးတွေက နောက်တန်းမှာရပ်ပြီး သူမတို့ မိန်းကလေးတွေက ရှေ့တန်းကဖြစ်သည်။

“သား ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ၊ ခမ်းလီက သားကို ဘာမှလဲမ ကိုက်ပါလား”

“ရပါတယ် အန်တီ အခုပဲ သားတို့အပြင်ထွက်ကြမှာ”

အပြင်က ပြန်လာသော ခမ်းလီ၏ မိခင်က နှုတ်ဆက်သည်မို့ပြန် လည်နှုတ်ဆက်ဖြစ်သည်။ ခမ်းလီ၏အဖေက ‘သားဖေဖေနဲ့ မေမေရော နေ ကောင်းကြလား’ တုမေးသည်မို့ ‘ကောင်းတယ် ဦး’ဟုဖြေရသေးသည်။ ထိုအချိန် မှာပဲ ခမ်းလီက အိမ်ပေါ်မှ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြင့် ဆင်းလာသည်။

“ဟကောင် အပြင်သွားမယ်ဟုတ်”

“အေး”

“မင်းဆိုင်ကယ်နဲ့ပဲသွားရအောင်၊ ငါ့ကားက အခုမှဆေးထားတာ

ဆိုတော့”

“အေးပါ လာဦး”

အိမ်ပေါ်တက်သွားသော ခမ်းလီ၏ အဖေနှင့်အမေကို လိုက်ကြည့် ရင်း ခမ်းလီကိုခေါ်ရသည်။ ‘ဘာလဲကွ’ဟုဆိုရင်းရောက်လာသော ခမ်းလီအား ဓာတ်ပုံထဲမှ သူမကို လက်ညှိုးထောက်ပြလိုက်သည်။

“မင်းသူ့ကိုသိလား”

“သိတယ်”

“သိတယ်”ဆိုသော ခမ်းလီ၏အဖြေကြောင့် သူဝမ်းသာလှဲဆိုသွားရ သည်။

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဟာ အဲဒါတော့မသိဘူး”

“အာ . . . ဟုတ်ပြီကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒါဆိုသူ့ဘယ်မှာနေလဲသိလား”

“ဟင့်အင်း၊ အဲဒါလည်းမသိဘူး”

“မင်းပဲသိတယ်ဆို”

“အေး ငါသိတာက သူကချယ်ရီမေရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာကို သိ တယ်လို့ပြောတာ ဒါ ချယ်ရီမေ၊ ငါပြောပြောနေတဲ့ ကောင်မလေး”

အခုမှပဲ လိပ်ပတ်လည်တော့သည်။ ခမ်းလီနှုတ်မှတဖွယ်ပြောပြောနေ သော ‘ချယ်ရီ’ဆိုသော မိန်းကလေးသည် ဟိုတစ်နေ့က ကောင်တာမှာ Cashier လုပ်နေသော ကလေးမ။ ဒါဆို သူမကိုစုံစမ်းရန် သိပ်မခဲမည်းတော့။

“မင်း ငါ့ကို သူ့အကြောင်းစုံစမ်းပေးကွာ”

“နေဦး မင်းကရော သူနဲ့သိလို့လား”

ခမ်းလီ၏အဖေကို သူက ‘သိရင်မေးပါမလား ဒီလိုကွ’ ဆိုပြီး သူမနှင့် ဆုံခဲ့ရပုံများကို အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောပြလိုက်သည်။

ခမ်းလီက ‘တဟားဟား ဖြင့်ရယ်သည်။ ပြီးမှ

“ဘယ်အရာမှ အလတားမရဘူး” ဟုဆိုသည်။

“အေးပါကွာ လာ ‘ပန်းအလင်္ကာ’မှာ အအေးလိုက်ထိုက်ပါမယ်”

“သောက်ချင်စားချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အလကားကူညီလိုက် ရင် တန်ဖိုးမရှိတော့မှာစိုးလို့၊ အဟီး”

ပြောရင်းစိုင်းခမ်းလီက ရယ်သည်။ ဘော်ဒါအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး

တွေ့မို့ ဒီကောင်တစ်ခုပဲဖြစ်နေမှန်း သူသိသည်။

တကယ်တော့ ဒီနေ့ ဒီကောင်ငယ် သူ့လာဖြစ်တာကိုက တံကောင်းမှု တစ်ခုပဲဖြစ်သည်။

‘ပန်းအလင်္ကာ’ဆီ အသွားတစ်လမ်းမှာ သူ့၏စိတ်တို့က သူမဆီ မှာရောက်လို့နေသည်။

“ချယ်ရီက ငါ့ထက်နှစ်နှစ်ငယ်တယ်ကွ၊ ဒီတော့ အဲဒီကလေးမလည်း ချယ်ရီနဲ့ အသက်အတူတူပဲရှိဦးမယ်”

နောက်မှလိုက်စီးလာသော ခမ်းလီ၏အပြောကြောင့် သူမ၏အသက် နှစ်ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိမည်ဟု သူ့တွေးသည်။ ခမ်းလီက သူ့နှင့်အတူတူ နှစ်ဆယ် သုံးနှစ်ရှိပြီကိုး။

သူ့ထက်တစ်နှစ်ခန့် ငယ်မည်ဆိုတော့ ညီမလေးပေါ့။ စွာတေးမလေး ငါ့ ချစ်စရာ ရန်တွေဟန်ကို အခါခါပြန်ပြန်တွေးဖြစ်သည်။ လမ်းမှာ သီတင်း တွတ်လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့ အင်းလေးဖောင်တော်ဦးပွဲကိုသွားမည့် အ ကြောင်းနှင့် လိုက်ခဲ့ရန်ဆိုတော့ သကောင့်သားက စိတ်ကောင်းဝင်နေချိန်မို့ အလွယ်တကူလက်ခံသည်။

အလင်္ကာကို ဝင်ဝင်ချင်း ခမ်းလီ၏အပြောကြောင့် ရင်က ခိုင်းခနဲ ခုန်သည်။

“ဟကောင် မင်းတော့ ကံကောင်းပြီ ဟိုမှာတွေ့လား မင်းပြောတဲ့ ကောင်မလေး”

ခမ်းလီပြောသော (ညွှန်ပြသော) နေရာကိုကြည့်လိုက်တော့ ‘ချယ်ရီ မေ’ဆိုသော ကလေးမရယ်၊ သူမရယ် ငတိတစ်ကောင်ရယ် သုံးယောက်သား ဘာတွေသဘောကျနေသည်မသိ ‘တဟားဟား’ရယ်နေကြသည်။

“လာ ဇေယျ အဲဒီဝိုင်းမှာ သွားထိုင်ရအောင်”

“အာ မဖြစ်ဖူးထင်တယ်နော်၊ ငါနဲ့ကသိပ် Key ကိုက်တာမဟုတ်ဘူး”

“လာစမ်းပါကွာ၊ မင်းယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

ခမ်းလီငွတ်ဆွဲခေါ်ရာနောက်ကို တထင့်ထင့်ဖြင့် သူပါသွားသည်။ သူမတို့ထိုင်နေသော ခုံရှေ့မှာရပ်လိုက်တော့ သူမတို့အားလုံးက မော့ကြည့် သည်။ သူမ၏အကြည့်က သူ့ဆီရောက်လာချိန် သူ့ရင် ‘နွေး’ခနဲဖြစ်သည်။ သူမ၏ အကြည့်က အမှတ်တမဲ့အကြည့်ဖြစ်သည်။ ထိုအမှတ်တမဲ့အကြည့်မှ အေးစက်စက်အကြည့်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်ဟု သူ့အလိုလိုခံစားနေရသည်။

“ဟာ ခမ်းလီ လာထိုင်လေ”

ခမ်းလီ၏ သူငယ်ချင်း ချယ်ရီမေက ဝမ်းသာအားရ နေ့ညဝတ်ပြု သည်။ ချယ်ရီမေ၏ အကြည့်က သူ့ဆီ ‘ဖျတ်’ခနဲရောက်လာသည်။ ပြီး

ချယ်ရီမေက သူမတို့ကို အမှတ်တမဲ့လှည့်ကြည့်သည်။

“ထိုင် ဇေယျ”

ခမ်းလီကခုံလွတ်တစ်ခုကို ညွှန်ရင်း သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ခုံလွတ်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ငါ မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်၊ ဒါ ငါ့အချစ်ဆုံး ဘော်ဒါ ဇေယျနိုင်တဲ့ ငါကတော့ ဇေယျလို့ပဲခေါ်တယ်၊ ဇေယျ ဒါ ချယ်ရီမေတဲ့”

ချယ်ရီမေကို အသိအမှတ်ပြု (တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်)ပြုပြီး ပြနေတုန်း . . . သူမက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ကာ ငွေတစ်ချို့ကို ရေတွက်နေသည်။ ပြီး

“ရော့ တစ်သောင်းလေးထောင်”

ဘာမပြော ညာမပြောဖြင့် ပြုန်းဒိုင်းကြီး သူ့ဆီကို ငွေတချို့ထိုးပေးသော သူမကို ချူကြောင်ကြည့်နေမိသလို။ ကျန်လူများကလည်း သူနှင့်သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို အူကြောင်ကြောင် ကြည့်နေကြသည်။

“ရော့ ယူလေ”

သူမက ရှေ့ကို တွန်းပေးရင်း နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ထားသည်။

“အာ မဟုတ်တာ”

သူ ငလုံးငလုံးဆီရင်း ငြင်းမိသည်။ သူမက ဆက်မပြောတော့ပဲ သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်တို့ကိုချထားလိုက်သည်။ ခမ်းလီက သူ့ကို ‘ဘယ်လိုလဲ’ဟု ကြည့်သည်။ တစ်ထောင်တန်တို့က လေတိုက်သဖြင့် လွင့်ပါချင်ချင်ဖြစ်ကာ နေသည်။ လေလွင့်ရာပါမည်စိုးသဖြင့် ချယ်ရီမေက မုန့်ပန်းကန်ဖြင့် ကောက်မိသည်။ ဘေးမှာလာရပ်သော စားပွဲထိုးကို ‘ဒိန်ချဉ်နှစ်ခွက်’ဟုခမ်းလီကမှာ သည်။

သူထိုင်ငွေတို့ကို မထိဖြစ်ပဲသူမကိုသာ အူကြောင်ကြောင်ငေးနေမိသည်။ သူမက ဆိုင်နှင့်ကပ်လျက် ရုပ်ရှင်ရုံဘက်ကို မျက်နှာမူ (မျက်နှာလွှဲ) ကာနေသည်။

“ဪ ငါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်၊ ခမ်းလီ ဒါ ငါ့သူငယ်ချင်း နန်းမို့ခမ်းတဲ့။ သူက ရဲတိုင်းအောင်တဲ့ မှတ်ထားနော် ဇေယျကော”

သိပ်လေ့ပသော အနေအထားကို ချယ်ရီမေက အထာနပ်စွာဆွဲစေ့သည်။ ရဲတိုင်းအောင်က ခမ်းလီနှင့် သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ရင်းပြုံးပြသည်။ သူမ

ကတော့ မသိကျိုးကျွံပြုကာနေသည်။

“နန်းမို့ခမ်း ဆိုတာဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်”ဟုတွေးရင်း ခမ်းလီကို မေးကြည့်ဦးမှ ဟုတေးထားမိသည်။

“စောစောက ပြောနေတာတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိဘူး၊ ချယ်ရီ နှင့်သွားမှာလား . . . မသွားဘူးလား”

ဗန္ဓုလရုပ်ရှင်ရုံဘက် မျက်နှာပြုထားရာက ပြန်လှည့်လာကာ မေးသော သူမ၏မေးခွန်းကြောင့် ချယ်ရီက ခေါင်းကိုတုတ်သည်။ ပြီးမှ

“မထူးပါဘူးဟာ သွားတာပေါ့၊ ငါ့ဆိုင်က ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေပါ ခေါ်ခဲ့မယ် ဟာဆိုင်ကို အဲဒီတစ်ရက်ပိတ်လိုက်မယ်”

“ဒါဆို နင်ရယ် ငါရယ် ရဲတိုင်းနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းရယ် နှင့်ဆိုင်ကဝန်ထမ်းတွေရယ်ဆိုတော့ ငါ့ကားပါယူခဲ့မယ်ဟာ ကားနှစ်စီးသွားတာပေါ့”

သူနှင့်ခမ်းလီဘက်လုံးလုံးလှည့်မကြည့်ပါပဲ ချယ်ရီမေကိုသာကြည့်ရင်းဆိုနေသော သူမကိုကြည့်ရင်း သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ ဒီထောက်ထိ သူ့အပေါ်မှာကြည်းနေသည်တဲ့လား။ ရှေ့မှာရောက်နေသော ဒိန်ချဉ်ခွက်ကို ထိပင်မထိရသေး။

‘ဇေယျ’

ခမ်းလီက သူ့ကိုခေါ်ရင်း ဒိန်ချဉ်ခွက်ကိုမေးဆတ်ပြသည်မို့ အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် ဒိန်ချဉ်ကို သကြားနှံအောင် ဇွန်းဖြင့် မမွှေရသေးပါပဲ သောက်မိသည်။ ချဉ်စူးသောအရသာကြောင့် သူ့မျက်နှာကြီး ရှုံ့မိသွားသည်ကိုကြည့်ကာ သူမက ‘ခွီးခနဲရယ်ပြီး မျက်နှာမချိုမချင်ဖြင့် တစ်ဖက်ကို လှည့်သွားသည်။ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်ရှက်ရှက်ဖြင့် သူဒိန်ချဉ်ခွက်ထဲမှဇွန်းဖြင့် သကြားများနှံအောင် မွှေနေမိသည်။

“ခမ်းလီနဲ့ ဇေယျကော လိုက်ခဲ့ပါလား”

ချယ်ရီမေက သူနှင့်ခမ်းလီကို ကြည့်ရင်းဆိုသည်။

“ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“အင်းလေးဖောင်တော်ဦးပွဲ”

ခမ်းလီ၏အမေးကို ချယ်ရီကဖြေသည်။ ဖောင်တော်ဦးပွဲသွားရန် လမ်းမှာ ပြောပြီးဆိုပြီးသားမို့ ခမ်းလီက သူ့ကိုကြည့်သည်။ ပြီး

“ဘယ်နေ့သွားမှာလဲ”

ပြည်ပိုင်များအိမ်

“ဖောင်တော်ဦးဟဲ့ရား အင်းလေးတစ်ဦးကလေးလည်း အဖူဇော်ခံပြီး ကျောင်းတော် (ဖောင်တော်ဦးကျောင်း) ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်၊ အဲ... လပြည့် ကျော်တစ်ရက်နေ့လောက်ပေါ့”

လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့ဆို၍ ခမ်းလီတောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်သွား သည်။ ပြီး သူ့ကိုကြည့်သည်။ ထိုအကြည့်ကို သူကောင်းကောင်းသဘောပေါက် ပါ။ ချယ်ရီမေကို စိတ်ဝင်စားနေသူမို့ ရရှိလာသော အခွင့်အရေးကို လက် ချင်ဆိုသောအကြည့်။ သူနှင့်လိုက်ခဲ့မည်ဟု ပေးထားသောကတိကို နောင်တရသွားသော အဓိပ္ပာယ်ပါသည် အကြည့်။ သူတမင်ညစ်ပြီး မသိကျိုး ကျွဲဖြူလိုက်သည်။ ဘယ်ရမလဲ သူက မရန်အရင်သတ်ထားတဲ့သူ။

တကယ်ဆို သူလည်း ဒီအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခံချင်ပါမလား။ သို့သော် နေခြည်က အထွေထွေရောဂါက သမားဟော်ဆိုသော ဖခင်၏ဂုဏ် ဒေါက်တာတစ်ဦးပင်ဖြစ်သော မိခင်၏ဂုဏ်တို့ဖြင့် မဆီမဆိုင်အောက်ခြေလွတ် နေသူ။ ထို့ကြောင့် လူတကာကို အထက်စီးက ဆက် ခံချင်သည်။ သူတို့လို ခုခေတ်လူငယ်ပီပီ ပျော်ပျော်ပါးပါး လွတ်လွတ်လင်လင် ဂုဏ်ကိုဘေးချိတ် ထားတတ်သူတွေနှင့် ဘယ်လိုမှ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်မည်မဟုတ်။ နေခြည် ကိုနောက်ရက်ရွှေ့ခိုင်း၍လည်း ရမှာမဟုတ်။ နေခြည်က ဇွတ်တရွတ်သမား။ ဒါဆို ဒါမှ အခုချိန်ဆို သူမသည်လည်း သူမ၏သူငယ်ချင်းများကို ပြောဆိုပြီး လောက်ပြီထင်သည်။

တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်နိုင်လွန်းသည်မို့ သူသက်ပြင်းကိုသာချစ်သည်။ ချယ် ရီမေက နောက်တစ်ခေါက်ထပ်မေးသည်။

“လိုက်မှာလား လူတွေက အများကြီးနော် ပျော်စရာကောင်းတယ်”

ချယ်ရီ၏အမေးကြောင့် ခမ်းလီက နောက်တစ်ကြိမ် သူ့ကိုကြည့်ပြန် သည်။ သူကလည်း နောက်တစ်ကြိမ် မသိကျိုးကျွဲဖြူပြန်သည်။

“မလိုက်တာ့ပါဘူးဟာ”

ခမ်းလီ၏လေသံက စိတ်ပျက်အားလျှော့သံဖြစ်သည်။ သကောင့်သား ခုံအောက်ကနေသူ့ခြေဖျားကို ဖိနင်းလိုက်သေးသည်။ မတတ်နိုင်တော့ စိတ်ထဲ ကနေ မိနေခြည်ကိုသာ ဒေါသနေမိသည်။

“ချယ်ရီ ဟောင်းခိုက်မိုးရောက်”

သူမက ချယ်ရီကို ရှမ်းလီလှမ်းပြောသည်။ ချယ်ရီကခေါင်းညိတ်သည်။

မိုးပျော်မြစ်ကမ်းမှာ ချစ်သူကို နမ်းတဲ့ကောင်လေး

“ရတယ် ပြန်လေ ငါတို့ ခဏထိုင်ပြီးမှပဲ ပြန်တော့မယ်” ခမ်းလီက ရှမ်းလီမိုးခမ်းပြောတာကို နားလည်သဘောပေါက်သည်မို့ ချယ်ရီကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်းဆိုသည်။

“ဒါဆို ငါတို့သွားတော့မယ်နော် လေယာသွားမယ်နော်”

ချယ်ရီက ခပ်သွက်သွက်ပင်နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့ကိုပါ နှုတ်ဆက် သည်မို့ ပြုံးရင်းခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ရဲတိုးကလည်း ‘သွားမယ်နော်’ဟု နှစ်ယောက်စလုံးကို နှုတ်ဆက်သည်။ သူမကတော့ လှည့်ပင်မကြည့်။ ချယ်ရီ မေကတော့ သူမ၏သူငယ်ချင်း၏ အပြုအမူကို အားနာသွားဟန်ဖြင့် သူတို့ ဘက်လှည့်ကာ မချိပြုံးပြုံးပြသည်။ ‘ကိစ္စမရှိပါဘူးဟူသော ပုံစံဖြင့် ခမ်းလီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကြားလူတွေတော့မသိ သူကတော့ မျက်နှာပူပူဖြင့် သူမ ထားသွားခဲ့သော တစ်ထောင်တန်တို့ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးနေမိသည်။

ခမ်းလီက သူ့မျက်လုံးရှေ့ကနေ လက်ဝါးဖြင့် တားသလို လုပ်သည်။

“ခမ်းလီ၊ မိခမ်းဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ”

“ဝါး အိပ်ချင်လိုက်တာကွာ”

“ခမ်းလီ ငါအကောင်းမေးနေတာ”

“အမ် မင်းငါ့ကိုဘာမေးလိုက်တာလဲ”

သူမေးသော မေးခွန်းကိုမပြောဘဲ ဆရာသမားတွေ ယောင်ဝါးဝါးလုပ် သည်မို့ သောက်ညင်ကပ်ကပ်ဖြင့် ‘ကျွတ်’ဟု စုတ်သပ်ဖြစ်သည်။

“နောက်တာပါကွာ မင်းမျက်နှာကြီးကလည်း ဖြစ်နေလိုက်တာ အိး မှန်ထားတာကျနေတာပဲ၊ ဒီလိုတွဲ ‘မိ’ဆိုတာက ‘ကြာပန်း’ကိုပြောတာ ‘ခမ်း’ဆို တာက ‘ရွှေ’ အဲ အဆင်ပြေအောင်ပြောရရင်တော့ ‘ရွှေကြာ’ပေါ့ကွာ”

“ဪ ခမ်းဆိုတာ ‘ရွှေ’ကိုပြောတာလား”

“အေး”

“ဒါဆို မင်းနာမည် ‘ခမ်းလီ’ ကျတောကော ဘာရွှေလဲ”

“အဲ ‘ခမ်း’ကတော့ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ ‘ရွှေ’တိုပြောတာ၊ ‘လီ’ဆိုတာ က ‘လှ’လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ် ‘ခမ်းလီ’ဆိုတော့ ‘ရွှေလှ’ပေါ့။ အဲ လှရွှေလို့ ပြောလည်းရတာပဲ”

“ဒါနဲ့ စောစောက မိခမ်းက ချယ်ရီကို လှမ်းပြောလိုက်တာ ငါ နောက် ဆုံးတစ်လုံး ‘ရောက်’ဆိုလား၊ အဲဒါပဲ မှတ်မိတယ် သူ့ဘာပြောတာလဲ”

“ကြော် အဲဒါလား”

ခမ်းလီက ‘အဲဒါလား’ဟုရေရွတ်ရင်း ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြုံးသည်။ ဒီကောင်မတုတ်ကတုတ်ကတွေ ဘာသာပြန်တော့မည် ဆိုတာသူသိလိုက်သည်။

“သူပြောတာက ‘ချယ်ရီ ဟောင် ခိုက်မိုးရောက်’တဲ့”

“အေး ဟုတ်သလိုလို့ပဲ”

“သူပြောတာက ချယ်ရီတဲ့ ငါဒီကောင်ကို မန်ခွက်နဲ့ ကောက်ထုချင်တယ်တဲ့။ ကြည့်လို့တိုမရဘူးတဲ့။ အဟီး မင်းကိုပြောတာ သိလား”

“ဘာကွ! ဟကောင် မင်းငါ့ကို ငတုံးများ အောက်မေ့နေလား။ သူပြောတာက သုံးဝေးလုံးထဲ မင်းဘာသာပြန်လိုက်တာက ကဗျာတစ်ပုဒ်စာ လောက်ရှိတယ်။ ခွေးကောင် ငပြုံး”

သူ့စကားကြောင့် ခမ်းလီက ‘သူခိုးလူမိ’ ရှက်တက်တက်ဖြင့် တဟီးတီးရယ်သည်။ ပြုံးမှ

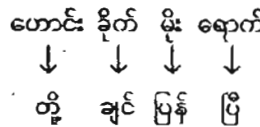
“အလကား နောက်တာပ ဇေယျရာ ‘ချယ်ရီ ဟောင်းခိုက်မိုးရောက်’ လို့ပြောတယ်မဟုတ်လား။ ‘ချယ်ရီ’ဆိုတာတော့ ရှင်းပါတယ်။ ငါ့အချစ်တုံးလေးရဲ့ နာမည်တိုခေါ်လိုက်တာ”

“အဟွတ် အဟွတ်”

ချယ်ရီကို သူ့အချစ်တုံးဟု မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ ဆိုသောခမ်းလီကို နှိပ်ကွပ်ချင်လွန်း၍ တမင်သက်သက် ချောင်းလုပ်ဆိုးဖြစ်သည်။ သကောင့်သားကတော့ ဂရုမစိုက် စကားကိုဆက်သည်။

‘ဟောင်း’ဆိုတာက ‘တို့’လို့ပြောတာ သူ့ကိုယ်သူ ပြောတာပေါ့။ အဲဒီ ‘ခိုက်မိုး’ဆိုတာက ‘ပြန်ချင်’တာကိုပြောတာ ‘ရောက်’ဆိုတာက ‘ပြီ’ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် နေဦး မင်းရှင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါစာရွက်ပေါ် ‘ချ’ရေးပြမယ်။

ခမ်းလီက ဒင်း၏အိတ်ကတ်ထဲမှ စာရွက်နှင့် ဘော့ပင်ကိုထုတ်သည်။ ပြီး မြန်မာအသံထွက်နှင့်ပင် စောစောက သူပြောတာကိုချရေးသည်။ ပြီး ‘ရော့ ကြည့်’ဆိုပြီးပေးသည်။

ခမ်းလီ၏စာရွက်ကိုကြည့်ရင်းမှ သူမပြောသည်မှာ ‘ပြန်ချင်ပြီ’

ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်မှန်းသိရတော့သည်။

“ဒီစာရွက်လေး ငါယူထားမယ်နော်”

“အေးအေး၊ မင်းဆရာလက်ရေးတွေပါတယ် ရှိရှိသေသေ သိမ်းထားကြားလား”

အရေးထဲ ဆရာသမားက ပဏာယူနေပြန်သည်။ စာရွက်ကို သေသေချာချာခေါက်ကာ အိတ်ကတ်ထဲထည့်ရင်း ချက်ချင်းပြန်ထုတ်သည်။ ပြီး စာရွက်ကို ဖြန့်ကာစိတ်ထဲမှ မှတ်လိုက်ရင်း

“ခမ်းလီ”

သီချင်းလိုက်ညည်းနေသော ခမ်းလီက ‘ဘာလဲ’ဟုမေးဆတ်သည်။

“ဟောင်း . . . ခိုက် . . . မိုး . . . ရောက်”

တစ်လုံးချင်းသူရွတ်ပြသည်ကို နားထောင်ရင်း ခမ်းလီက ‘တယ်ဟုတ်ပါလား’ဟုပြုံးသည်။ သူကလည်း အားတက်သရော ထပ်ရွတ်ကြည့်သည်။

“ခမ်းလီ ဟောင်း ခိုက် မိုး ရောက်”

“အလဲ့ ငါ ရွှေဘဲက အတတ်မြန်သားပဲဟ”

“ခွေးကောင်”

“ဟံကောင် မင်းဆရာကို မပစ်မှားနဲ့နော် အာခေါင်ကို ဟိုဒင်းဇူးမယ်”

“အာခေါင် လှဲစူး”လုပ်ပါ။

“အေး အဲဒါကို ပြောတာ”

“ဒါဆိုရင်”

သူ့စောစောက ပြောသောစကားကို မေ့သွားသည်မို့ စာရွက်ကိုဖြန့်ကာ ကြည့်ရပြန်သည်။

“ဟောင်း ခိုက် မိုး ရောက်”

“အမလေးကွာ နားကြားပြင်းကတ်လိုက်တာ၊ အရင်တုန်းက ရှမ်းစကားလေးသင်ထားပါလားဆိုတော့ ပြောရခက်သလေး ဘာလေးနဲ့ အခုကျတော့ မရမကဖိညှစ်ပြီး ပြောနေလိုက်တာ မယားတဇွ”

“အချစ်ရူးပါကွာ အဲဒီလိုပဲလေ . . . အချစ်ရဲ့စွမ်းအားက အရာရာကိုပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းတယ်လေကွာ”

သူ့ရှင်းပြတာကို ခမ်းလီက နားမထောင်ပါ။ စားပွဲထိုးကိုလှမ်းခေါ်ကာ ဝိုက်ဆံအိတ်ကိုထုတ်သည်။ ပြီးမှ သတိရသွားဟန်ဖြင့်

“ဟကောင် ဇေယျ အူကြောင်ကြောင်မလုပ်နဲ့ . . . မင်းရှင်း . . . အံ့မယ်မယ် ငါ့ရဲ့သတိမေ့မှုမှာ အလိုက်သင့် မှောပါမလို့တောင် လုပ်နေလိုက်သေးတယ်။ ငါပါ။”

“ငါ့ရာပါ အစ်ကို”

စားပွဲထိုး၏အပြောကြောင့် သူ့အံ့အားသင့်သွားရသည်။ တစ်စားပွဲလုံး (သူ့မတို့ ဝါးကြောဖွင့်သွားတာတွေရော) နည်းနည်းနောနောမဟုတ်။ အဲဒါကို ငါ့ရာထဲ တဲ့။

“ဟကောင် ငကန်း . . . ငါတို့ဆိုင်ဝမှာကတည်းက ပိုက်ဆံလူရှင်းနေတာ မမြင်လိုက်ဘူးမဟုတ်လား။ ငါဝင်လာတာတွေလို့ ငါ့အချစ်တုံးက ဆက်ထိုင်နေတာ၊ မင်းငမ်းကြောထနေတာနဲ့ ဘာမှမမြင်လိုက်ဘူးမဟုတ်လား”

“ဒီလိုလား”

ခမ်းလီ၏အပြောကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ့ အပြစ်တင်ရင်း ရှက်ရှက်ဖြင့် ဒိန်ချည်နှစ်ခွက်ဖိုး ငါ့ရာကိုထုတ်ပေးလိုက်ပြီး ‘မင်း ပြောပြောကစောပါလား’ဟု ခမ်းလီတို့ ရှက်ရမ်းရမ်းကာဟောတတ်ဖြစ်သည်။ ပြီး နှစ်ရောက်သား ဘာရယ်မဟုတ် ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

ထထွက်လာကြပြီး ဆိုင်ကယ်ဆီရောက်တော့ ခမ်းလီက ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်ကိုဖြုတ်ကာဆောင်းသည်။ သူ့ကတော့ စောစောက စာရွက်ကို ထုတ်ကာကြည့်ပြန်သည်။

“ဟောင်းခိုက်မိုးရောက်၊ Ok အလွတ်ရတော့မယ် ရေ့(စ်)”

သူ့ဖြစ်နေတာကို ကြည့်ရင်းပြောသော ခမ်းလီ၏စကားကတော့ ရင်ကို ‘အုန်း’ခနဲလာမုန်သည်။ ‘သွားရှာပြီ’တဲ့။ ပြောလိုက်ပုံ။

Thank you မြို့ 'တောင်ကြီး'
ဒီလောက်တောင် ချစ်ရာကောင်တဲ့
ကောင်မလေးနဲ့ ဆုံတွေ့ပေးခဲ့တဲ့အတွက်ပေါ့ . . .။

တော် တောင်ကြီးရဲ့ အေးမြသော ရာသီဥတုထက် သူမပြုံး
လိုက်သောအခါရရှိသော အေးမြငြိမ်းချမ်းမှုက ပိုနေသလားဟု
သူတွေးသည်။ 'အင်း လေးဖောင်တော်ဦးပွဲမှာ တွေ့ကြဦးမှာ
လားပဲ' ဟုတွေးရင်း ရင်၌နွေးကာလာသည်။

"ဟောင်း ခိုက် မိုး ရောက်"

'တို့ပြန်ချင်ပြီ'ဆိုသောစကားကို ခပ်ဖွဖွရွတ်မိရင်း သူနှင့်အတူတူ
တစ်စားပွဲထဲကြာကြာမထိုင်လိုဟန်နှင့် ပြန်ချင်ပြီဆိုသော သူမကို ပြန်မြင်
ယောင်မိချိန်ခဏ ရင်၌ဆို့နှင့်သွားရသည်။

အိမ်ရှေ့ဝရန်တာထွက်ပြီး လေညင်းခဲရင်း သူမကိုပြင်းပြစွာသတိရ
နေမိသည်။ သူ့အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်ကို
ရပ်ထားရင်းအလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ယျက်နေသည်လားမသိ။ ထိုကောင်မလေးကို
စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း သူ့ရင်ခွန်သွားရသည်။

"မိခမ်း"

နှုတ်မှရွတ်ဆိုမိရင်း အိမ်အောက်ကို အပြေးအလွှားဆင်းလာခဲ့မိ
သည်။ အိမ်ဝင်းတံခါးကို အမြန်ဖွင့်ရင်း သူမရှိရာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ရင်တို့
ကတဒိုင်းဒိုင်းခုန်ကာနေသည်မို့ ခြေလှမ်းများကပင် မှားချင်ချင်။

"ဘာဖြစ်သွားတာလဲ"

မိုးမျှော်ခြစ်ကမ်းမှာ ချစ်သူကို နမ်းတံ့ကောင်လေး

သူမေးခွန်းကြောင့် သူမ 'ဖျတ်'ခနဲမော့ကြည့်သော သူမ၏ စိတ်ပျက်
အားလျော့နေခဲ့သော မျက်ဝန်းက သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် တင်းခနဲဖြစ်ကာသွား
သည်။ နှုတ်ခမ်းက မသိမသာစွကာလာသည်။

"ဘယ်သိမှာလဲ"

ကလေးတစ်ယောက်လို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဆိုရင်း ခေါင်းကိုခပ်ကြမ်း
ကြမ်းကုတ်သော သူမကို သူ့ရယ်ချင်သွားမိသည်။ သူ့ကိုဆို ကောင်းကောင်း
မခေါ်မပြောလိုသော သူမကိုနည်းနည်းတော့ ပညာပေးချင်လာသည်။

"မီးခြစ် ယူမလား"

"ဘာပြောတယ်"

သူ့စကားကြောင့် သူမ ဒေါသအတော်ထွက်သွားဟန်တူသည်။ ပြီး
ဂရုမစိုက်လေတော့ဟန်ဖြင့် ဆိုင်ကယ်ကိုသာ တောင်တိုင်ကြည့် မြောက်တိုင်
ကြည့်လုပ်ကာနေသည်။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ ဆိုင်ကယ်ကိုသော့ဖွင့်ပြီး
စီးရန်သာသိသော ငတိမလေးမုန်းသိသာနေသည်။

"ဖယ် ဖယ် 'ကိုယ်'ကြည့်ပေးမယ်"

သူပြောလိုက်တာနှင့် သူမက ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းကာဘေးမှာရပ်
သည်။ ဒီလိုကျတော့လည်း သူ့စကားကို နားအထောင်သားလား။ ဆိုင်ကယ်
ကို စက်နှိုးကြည့်သည် မရ။ နောက်တော့ ဆီ မိတာကိုကြည့်ရင်း သူသဘော
ပေါက်သွားရသည်။ တော်တော်တုံးတဲ့ ကလေးမ။

"မင်းဆိုင်ကယ်-ဆီကုန်နေပြီ"

"ရှင် ဟုတ်လား ဒီအတိုင်းထိုးရပ်သွားတော့ လူပူပြီး အဲဒါကို မစဉ်း
စားမိဘူး၊ ဒါနဲ့ ဒီအနီးအနားမှာ ဆီရောင်းတဲ့ ဆိုင်မရှိဘူးလား"

"မရှိဘူး"

သူ့အဖြေကြောင့် သူမမျက်နှာ ဆီးရွက်ခနဲငယ်၍သွားသည်။

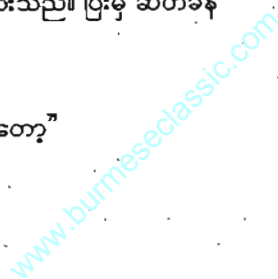
"ဒါပေမယ့် 'ကိုယ့်' အိမ်မှာရှိတယ် သွားယူပေးရမလား"

သူ့အမေးကြောင့် သူမ 'ဖျတ်'ခနဲဝမ်းသာသွားသည်။ ပြီးမှ ဆတ်ခနဲ
တည်သွားသည်။

"မလိုပါဘူး"

"ဆီဆိုင်တွေတဲ့အထိ တွန်းသွားမယ်ဆိုပါတော့"

"ဒါပေါ့"

ပြည်ပိုင်များအိမ်

'ဒါပေါ့' ဟုလှည့်ပင်မကြည့်ဘဲဆိုကာ သူမက ဆိုင်ကယ်ကိုတွန်းကာ သွားသည်။

ဒီအတိုင်းတွန်းသွားလို့ကတော့ မန္တလေး 'နှစ်ပြ'ခန့်တွန်းရလိမ့်မည်။

"ဟေ့ ဟေ့"

'မိုးခမ်း'ဟုခေါ်လိုက်ရမှာ မရဲသဖြင့် 'ဟေ့ဟေ့'ဟုခေါ်လိုက်မိသည်။

သူမက စိတ်မရှည်သလို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

"ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ မင်း ဆီကိုအလကား မယူချင်ရင်လည်း ဝယ်ပေါ့၊

ကိုယ်ရောင်းပေးမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ"

သူ့အပြောကြောင့် သူမတစ်ချက်တွေ သွားသည်။ ပြီးမှ

"တစ်ပုလင်း ဝယ်မယ်၊ ဆီတော့ သန့်ပါတယ်နော်"

"အာ သန့်တယ်စိတ်ချ၊ တစ်လုံးထဲနော်"

သူလက်ညှိုးတစ်ချောင်းထဲ ထောင်ကာ သေချာအောင်မေးတော့ သူမ ကခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ညှိတ်သည်။

"ခဏလေးစောင့်နော်၊ အဲ အိမ်ထဲဝင်လည်ပါဦးလား"

"သွားစရာရှိတယ်"

မဆီမဆိုင်ဖြစ်နေမလားတော့မသိ။ အခြေအနေပေးတုန်း အိမ်လည် ခေါ်သော သူ့ကိုသူမက 'သွားစရာရှိတယ်'ဟု လေပြည်လေးဖြင့်ဆိုသည်။ ဒီလို ကျပြန်တော့လည်း အဟုတ်သားလားဟု သူ့တွေးမိပြန်သည်။ 'ခဏလေး'ဟု ဆိုရင်း သူ့အိမ်ထဲအပြေးတစ်ပိုင်းဝင်ခဲ့သည်။ ရင်မှာ ကြည့်နူးမှုတချို့က ခေါင်း စဉ်မရှိပါပဲ ပျံ့နှံ့နေသည်။

ဝင်သွားသော 'ဇေယျ'ဆိုသူကို မေ့မေ့မြောမြောလိုက်ကြည့်ရင်း အမှတ်တမဲ့ ထိုလူ၏အိမ်ကိုကြည့်ဖြစ်သည်။ ခုံညားလိုက်တဲ့ တိုက်ကြီး၊ ဒီလိုရပ်ကွက်မျိုးမှာ ဒီလောက်ခုံညားတဲ့ အိမ်ကြီးနှင့် နေသော ထိုလူ၏ကြွယ်ဝမှု က နည်းနည်းနောနောတော့မဟုတ်လောက်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူက ဒီအိမ်ရဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်ထဲက (သို့)ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ယောက်လည်း ဖြစ်နေနိုင်သည်။

သူမ သူနှင့်ပတ်သက်သမျှကို တွေးနေရင်း ဖျတ်ခနဲ 'ချယ်ရီ'ကိုသတိ ရသည်။ ချယ်ရီက စပ်စပ်စုစုနှင့် နဲ့နှံ့စပ်စပ်ရှိသည်။ ဘာရယ်မတုတ် ဒီကို နောက်တစ်ခေါက်လောက်လာကာ ဒီအိမ်ကိုပြပြီး 'ထိုလူ'အကြောင်းကို စုံစမ်း ခိုင်းရမည်။

'ဟေ့'

ငေးမော်နေမိသော သူမ၊ မလှမ်းမကမ်းမှ လှမ်းလာနေရင်း ခေါ်သော ထိုလူကြောင့်အတွေးတို့ ပျက်ပြယ်သွားရလေသည်။ စပ်ဖြိုးဖြိုးဖြင့်လာနေသော ထို လူ၏လက်ထဲမှ ပုလင်းကိုကြည့်ရင်း သူမ မျက်မှောင်ကုတ်သွားရသည်။

ဒီလူ သူမကိုတမင်သက်သက် ပညာပြနေသည်ထင်။ ဘယ်နှယ်ဆိုင် ကယ်ဆီပြတ်လို့ ထည့်ပါမည်ဆိုနေမှ ဝင်းပြောင်နေသော စားဆီကိုယူလာ သည်။ ဒါ တမင်သက်သက်ရွဲ့တာပဲဖြစ်မည်။ နည်းတဲ့ပုလင်းကြီးမဟုတ်။

ငါးဆယ်သားခန့်ရှိမည်။

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“အစ် ဘာလုပ်လို့လဲ”

သူမ၏ ဒေါသဖြင့်မေးသောအခါ ဝို ဝိုလူက အူကြောင်ကြောင်ဟန်ဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

“မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ ဒါသက်သက် ကျွန်မကိုပညာပြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ရှင် အူကြောင်ကြောင်လာမလုပ်နဲ့၊ ရှင်လက်ထဲ ဆီက ဘာသဘောလဲ”

“ဪ ဝါလား ဒါပဲဆီသန့်လေ ဆုံဆီစစ်စစ်ပေါ့၊ သန့်ပါတယ် ဘာလဲ ဝယ်ချင်လို့လား”

“တောက်!”

သူမ၏ ဒေါသတို့အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်ရှိလို့သွားသည်။ ဖောဖောက သူမဆီသန့်ရဲ့လားဟုမေးမိသည့်အပေါ်မှာ ပညာပြခြင်းဖြစ်မည်။ တော်တော်ညစ်ပတ်တဲ့လူ။ သူမဆိုင်ကယ် ‘ဒေါက်’ကိုဖြုတ်ကာ တွန်းသွားဟန်ပြင်သည်။ ဒီလူနှင့်ဆက်စကားပြောနေလျှင် အချိန်ကုန်ရုံသာရှိမည်။

“ဟေ့ဟေ့ . . . ဆီကုန်နေတာကို ဆီမဖြည့်ပဲ သွားတော့မလို့လား”

နောက်တနေ လှမ်းအော်ရင်း ဒေါသကိုဆွနေသော ထိုလူကို သူမတော်တော်ကြည့်မရဖြစ်သွားမိသည်မို့ နောက်လှည့်ကာ

“ဒီမှာ ရှင်ဆိုင်ကယ် ဆီပြတ်တော့မှ အဲဒီသန့်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ပဲဆီကို ရှင်ဆိုင်ကယ်ထဲထည့် ဟုတ်ပြီလား၊ ကျွန်မကတော့ ရှင်လို အရူးမဟုတ်တော့ ဓာတ်ဆီပဲ ဆိုင်ကယ်ထဲထည့်တော့မယ်”

“အာ ဒီဆီကို မင့်ဆိုင်ကယ်ထဲ ထည့်ပေးမယ်လို့ ငါပြောမိလို့လား”

“ရှင်ပေးစပ်က အဲဒီလိုမပြောပေမယ့် ရှင်ပဲ ကျွန်မဆိုင်ကယ်ထဲ ထည့်ပေးဖို့ ဆီသွားယူဦးမိသိချိန် ဒီပဲဆီပုလင်းကြီး ယူလာတာလေ အကျင့်ကို မကောင်းဘူး”

သူမ၏ စွပ်စွဲပြောဆိုသော စကားကိုစိတ်မဆိုး၊ ဟန်မပျက်ပဲ ထိုလူက တဟားဟားရယ်သည်။ ပြီးမှ

“ဟေ့ ဓာတ်ဆီ တစ်ပုလင်းယူခိုင်းထားတာ ကြာလှချည်လား”

အိမ်ဘက်ကိုလှည့်ရင်း အော်လိုက်သော ထိုလူ၏အသံအဆုံးမှာ လူတစ်ယောက် ဆီစစ်ကတော့ နင့်ဓာတ်ဆီပုလင်းကိုယူကာ အူယားဖားယားဖြင့် အမြန်ပြေးထွက်လာသည်။

“ဒီပဲဆီပုလင်းက ဟိုမှာတွေ့လား အဲဒီဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သွားလှူမလို့”

ထိုလူညွှန်ပြရာဘက်ကို ကြည့်တော့ ခုံညားသောဘုန်းကြီးကျောင်းကို သူမတွေ့သည်။ အခုတော့ အတိုးအကြောင်း မသိရပါပဲ စွတ်ပြောမိသော သူမသာ အဆိုးဖြစ်နေရသည်။

ဆိုင်ကယ်သော့ကို သော့အုံမှဖြုတ်ကာ ထိုင်ခုံအောက်ရှိသော့ကိုဖွင့်ကာ ထိုင်ခုံကိုဆွဲလှန်ပေးလိုက်သည်။ ထို ‘ဇေယျ’ဆိုသော လူက ဆီတိုင်ကီ၏ အဖုံးကို ဖွင့်သည်။ ဓာတ်ဆီယူလာသော သူက တိုင်ကီမှာ ဆီစစ်ကတော့ တပ်ပြီး ဆီကိုလောင်းထည့်သည်။ ဆီထည့်ပြီးသည်နှင့် ဆီတိုင်ကီအဖုံးကို ကိုင်ထားသော ဇေယျကအဖုံးကို သေချာစွာပြန်ပိတ်သည်။ လွယ်ထားသော ဓာတ်ကိုဖြုတ်ကာအတွင်းမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို သူမယူသည်။ ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ကာ ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကိုယူကာ ထိုဇေယျဆိုသော လူကိုလှမ်းပေးလိုက်သည်။

“အာ . . . နေပါခေ”

“ရော့ပါ . . . ယူထားလိုက်ပါ”

“နောက်ကြုံမှ ဝက်သားတုတ်ထိုးကျွေးပေါ့”

“ရော့ပါ . . . ကျွန်မက အကြွေးရှိနေရင် မနေတတ်ဘူး”

သူ့ဘက်က အစွမ်းကုန်ရွှင်ပျက်ကာ ဇနသော်လည်း သူမ တမင်ပင် မျက်နှာကို တည်ကာငွေကို လက်ဆန့်ကာပေးဖြစ်သည်။ ဟိုတစ်ခေါက်ကလည်း သူမကို ဘာလိုလို ညာလိုလိုပြောသွားသေးသည်။ ခဲမှန်ဖူးသည်မို့ တစ်ခါထဲ အပြတ်ရှင်းနေရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာကတော့ သိသိသာသာကြီး ညှိုးသွားသည်။ ပြီးမှ

“ဒါဆိုရင်လည်း ငါးရာတန်ကို အမ်းစရာမပါဘူး၊ အကြွေပဲပေးပါ”

“ရပါတယ်၊ ယူထားလိုက်ပါ”

ဓာတ်ဆီတစ်ပုလင်း ငါးရာမကျသော်လည်း သူမမှာ အကြွေမပါသည်မို့ ရှိတာကို ပေးရခြင်းဖြစ်သည်။

ပြည်ပိုင်များအိမ်

“ကဲကဲ ကိုလှည့်၊ အဲဒီပိုက်ဆံခင်ဗျားအတွက် လက်ဖက်ရည်ဖိုးယူထားလိုက်၊ ဟေ့ နောက်ကြုံမှပိုငွေအမ်းမယ်နော်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သွားဦးမယ်”

ခပ်တည်တည်ပင်နှုတ်ဆက်ကာ ဆိုင်ကယ်ကိုစက်နှိုးရင်း ထွက်ခဲ့သည်။ မိန်းလမ်းဆီရောက်လို့ အမှတ်မထင်လှည့်အကြည့်မှာ ဆီပုလင်းကိုင်ကာ နေရာမှာ ရပ်နေဆဲ သူ့ကိုမြင်နေရသည်။ သူမလှည့်အကြည့်ကို ထိုလူက လက်ပြုဖြစ်အောင် ပြလိုက်သေးသည်။

သူမရင်မှာ ကြည်နူးမှုလား မကွဲပြားသောဝေဒနာအချို့က ကပ်ငြိပါလာသည်။ အေးစက်နေဆဲဖြစ်သော လက်တို့က တုန်ယင်နေခဲ့သော တုန်ယင်နေဆဲဖြစ်သော သာမန်မဟုတ်သည့် ရင်ခုန်ခြင်းတို့ကြောင့် ယခုထိနွေးထွေးမလာသေး။

လမ်းမကြည့်သော်လည်း ထိုဇေယျဆိုသူ၏ အိမ်ရှေ့လမ်းကို သူမဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်ကြည့်ချင်သေးသည်။ အိမ်နေရင်း အင်္ကျီ ဘောင်းဘီတို့ဖြင့် တုတ်ဖိုးကြည့်ကောင်းနေသော ထိုလူ၏ပုံရိပ်ကို ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ပြန်ပြန်မြင်နေမိသည်။

သိတယ်”

“ဘာသိတာလဲ”

“နင်ပြောတဲ့ လမ်းကိုရော၊ နင်ပြောတဲ့ အိမ်ကြီးကိုရော”

ချယ်ရီ၏ နှုတ်မူတော့ သူမလက်ဖျားခါသွားရသည်။ တောင်ကြီးသူစစ်စစ်ဖြစ်သော သူမသည်ပင်လျှင် စိမ်းနေသောထိုလမ်းက ဇေယျဆိုသူ၏ အိမ်ကိုပါ ချယ်ရီကသိသည်တဲ့။

“ကျွတ် ကျွတ်၊ အဲဒါသေချာလို့ကတော့ နင်ထောပြီသိလား”

“ဘာကိုလဲ . . . နင်ဘာတွေပြောနေမှန်းကို ငါမသိဘူး”

ချယ်ရီ၏မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့် ဆိုသောစကားကြောင့် သူမဦးနှောက်ခြောက်သွားရသည်။ ဘာတွေပြောနေမှန်း တကယ်ကိုသူမမသိ။

“နင် စိန်မော့မြေ စိန်ဆိုင်ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိသားပဲ တောင်ကြီးမှာ ဒီလောက် နာမည်ကြီးတဲ့ စိန်ဆိုင်ကို မသိဘဲနေပါလော့၊ ငါတောင်ဒီနားကပ်လေး အဲဒီကဝယ်ထားတာ”

“အေး ဇေယျဇာ အဲဒီနင်ပြောတဲ့အိမ်မှာနေတာသာဆိုရင် အဲဒီ ‘စိန်မော့မြေ’စိန်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား ဆိုတာ သူပဲဖြစ်မယ်၊ အဲဒါကြာပါတယ် ငါ ခမ်းလီဆီ ဖုန်းဆက်ရင်းနဲ့ မေးလိုက်မယ်”

“အာ... မလုပ်ပါနဲ့ သိက္ခာကျပါတယ်။ သူ့ဘာသာသူ စိန်ဆိုင် ပိုင်ရှင် ဟုတ်ချင်ဟုတ်၊ မဟုတ်ချင်နေ ငါတို့နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

သူမ၏ခပ်ဆောင့်ဆောင့် အပြောကြောင့်ချယ်ရီက သူမကို မမြင်ဖူး သူတစ်ယောက်လို အကြောင်ကြောင်ဖြင့် မျက်လုံးကြီးပြူးကာကြည့်သည်။

“ဟဲ့... ဟိုကနင့်ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ပုံထိန်းမနိုင် သိမ်းမရကြီး ဖြစ်နေတယ်လေဟယ်”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ဒီတော့ နင့်အနေနဲ့ ကြိုစဉ်းစားထားရတော့မှာပေါ့”

“မစဉ်းစားနိုင်ပေါင် အဲဒီလို ချမ်းသာမှန်း သေချာရင် ပိုလို့တောင် မစဉ်းစားသေး”

“အာ... ချမ်းသာလေပိုကောင်းလေပေါ့ မိမိခမ်း၊ နင်လေ... ”

ငါနေရာချင်းတောင်လဲလိုက်ချင်တယ်၊ ရုပ်လည်းချော၊ သဘောလည်းကောင်း၊ ဥစ္စာလည်းရှိ၊ ပညာလည်းတတ်၊ ကိုယ့်အပေါ်လည်း ဒီလောက် Crazy ဖြစ်နေပုံ ရတဲ့လူကို နင်မို့လို့ပဲ မစဉ်းစားဘူးလုပ်နေတယ်”

သူမဘာမှပြန်မပြောဖြစ်... တကယ်သာ ဇေယျဆိုသောလူ အဲဒီ လိုချမ်းသာရိုးမှန်လို့ကတော့ သူမဘက်ကပိုလို့တောင် မစဉ်းစားချင်သေး။ ချမ်းသာသော အသိုင်းအဝိုင်းတို့၏ အတ္ထုတ္တကို သူမခံစားဖူးသည်။

“မရဘူးမိခမ်း၊ ဟိုဘက်ကသာ ကမ်းလှမ်းလာရင် နင်စဉ်းကိုစဉ်းစား ရမယ်။ သေချာပါတယ်။ ဟိုဘက်ကလည်း အနေနဲ့အမြန် လှုပ်ရှားလာလိမ့် မယ်။ ငါလည်းပဲ ဇေယျအကြောင်းကို ခမ်းလိဆီ မသိမသာ စုံစမ်းထားလိုက် ပြီးမယ်”

ချယ်ရီ၏ လက်ဖျောက်တီးရင်း ဆိုသောစကားကြောင့် သူမရယ်ချင် သွားမိသည်။ ‘မှန်ဆီကြော်ကဖြင့် ဘယ်လိုနေမှန်းမသိ နှုတ်ခမ်းနာနဲ့က ဘယ် လိုဘယ်ညာ ဖြစ်နေသလိုကြီး၊ ဟိုကဖြင့် ဘာမှန်းသိသေးတာမဟုတ်။’

နူးညံ့သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ဇေယျဆိုသူကို သူမမျက်ဝန်းမှာ ပြန် မြင်ယောင်လာသည်။ ထိုလူသည် ရွှေစွန်ညိုလား။ ရွှေစွန်ညိုမှန်ရင်တော့ မထွေးဆီဝဲမှာပဲဖြစ်သည်။ သူမကရော မငွေလှုပ်လား။ ရွှေစွန်ညိုကိုသူမ မျှော်လင့်နေပါသလား။

သူမခေါင်းကို ဘယ်ညာခါယမ်းဖြစ်သည်။

“မိခမ်း စိတ်ကူးမလွဲနဲ့နော်”

“နင်ကလည်း ဟိုကဘာမှန်းမသိသေးပဲနဲ့”

“သူ့ဘက်က စုလာခဲ့ပြီဆိုရင်ကောဟာ”

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ သူ စိန်မောမြေ ပိုင်ရှင်ဟုတ်မဟုတ်ကြည့်လိုက် ပြီးမယ်။ ဟုတ်တယ်ဆိုရင်တော့ ငါ လုံးဝထည့်မစဉ်းစားဘူး”

“အာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ အဲဒီလို အရမ်းချမ်းသာတဲ့လူတွေကို မုန်းတယ်”

ခါးခါးသီးသီးဆိုသော သူမကို ချယ်ရီက နားမလည်သလိုကြည့်ကာ နေသည်။

“နင်လည်း သူ့ဌေးသမီးပဲ မိခမ်းရယ် အနုပီစုတ်ကုပ်စုတ်ထဲကမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမယ့် ငါက ကျိုကျိုတက် မချမ်းသာဘူးလေ၊ ငါတို့က စားနိုင် သောက်နိုင် အဆင့်ထက်တော်ရုံလေးပဲရှိတာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း အရမ်းချမ်း သာတဲ့ လူတချို့ရဲ့ အတ္တမျိုး ငါ့မှာမရှိတာပေါ့”

“နင်ကတော့လေ”

ချယ်ရီက သူမကို မချင်မရဲရေရွတ်ရင်း သက်ပြင်းကိုချသည်။ သူမ ၏ဘဝအနေအထားတို့ကို ချယ်ရီက အသိဆုံး၊ အစာနာဆုံးနှင့် အနားလည်ခဲ့ ဆုံးဖြစ်သည်ကိုး။

ညောင်ရွှေမြို့ထဲရှိ အသိတစ်ယောက် အိမ်မှာကားကိုအပ်ခဲ့ကာ သူတို့အားလုံး လှေဆိပ်ရှိရာဘက် လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူမောင်းလာသောကားက သူ့ကားမဟုတ် နေခြည်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ကားဖြစ်သည်။ သူ့အိမ်မှာရော နေခြည်တို့အိမ်မှာပါ Town ace ကားမျိုးမရှိ။ သူ့အိမ်မှာရှိသော Mark II အဖြူရောင်ရော Parado ခဲရောင်ရောပါ အားလပ်နေသော်လည်း တမင်ပင်ယူမလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နေခြည်တို့၏ Salo ကားလေးကလည်း လူငါးယောက်လောက်သာ စီး၍ရသည်။ သူရယ်၊ ခမ်းလီရယ်၊ နေခြည်နှင့် သူ့သူငယ်ချင်းလေးယောက်ရယ်ဆိုတော့ ခုနစ်ယောက်ဖြစ်ကာနေသည်မို့ နေခြည်သူငယ်ချင်းကပဲ သူမ၏ကားကိုယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကားပိုင်ရှင်ကောင်မလေးက ပအိုဝ်စ်မလေးဖြစ်ပြီး ပျော်တတ်သူလေးဖြစ်သည်။

လှေဆိပ်ဟုခေါ်သော်လည်း တကယ်တမ်းကျတော့ မော်တော်ဆိပ်ဖြစ်သည်။ အင်းဘက်ဆီဦးတည်ကာရပ်ထားသော မော်တော်များက ရေစပ်မှာ အစီအရီ။

ကျယ်လောင်သောလက်ခုပ်သံကြောင့် သူတို့အားလုံးလှည့်ကြည့်ဖြစ်သည်။

ရဲတို့ . . . သူ၏ဘေးမှာ ရွယ်တူကောင်လေးနှစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေး ငါးယောက်ခြောက်ယောက်လောက် သူတို့နှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာမို့ မိခမ်းနှင့် ချယ်ရီကိုသူမြင်နေရသည်။

“ငါတို့ မော်တော်စုငှားကြမလား”

အနီးရောက်လာသောရဲတို့က တိုင်ပင်သည်။ ဘုရားဖူးလာကြတာ ချင်းအတူတူ ခရီးစဉ်က အတူတူပဲဖြစ်သည်။ မော်တော်စုငှားလိုက်ခြင်းဖြင့် ငွေကုန်ကြေးကျသက်သာမှာဖြစ်သလို သူမတို့နှင့်လည်း အတူတူဖြစ်သွားမည်မို့ သူရောခမ်းလီပါ တစ်ပြိုင်နက်ထဲ ခေါင်းညိတ်မိကြသည်။

“‘ဇေယျ’ မသွားဘူးနော်၊ ကိုယ့်အဖွဲ့နဲ့ကိုယ်သွားတာပဲကောင်းတယ်”

အနောက်ဘက်မှစူးခနဲ ထွက်လာသောနေခြည်၏အသံက စိတ်ပျက်ဖွယ် ကျယ်လောင်နေသည်။ သူ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်တော့ နေခြည်က မလှမပတ် နှုတ်ခမ်းကိုစေ့ကာမဲ့တဲ့တုလုပ်နေသည်။

“နေခြည်ကလည်းဟာ ဒါလည်း ငါ့သူငယ်ချင်းတွေပဲ ဥစ္စာ အဟူတူဆို ပိုတောင်ပျော်စရာကောင်းသေးတယ်”

တော်ဦးဘုရားမှာ ငါးဆူရှိသော်လည်း လေးဆူတည်းသာ အင်းလေးဒေသတစ်ဝိုက်ဖောင်တော်ဖြင့် လှည့်လည်အပူဇော်ခံပြီး ကျန်တစ်ဆူကတော့ ကျောင်းတော်မှာသာ နှစ်စဉ် အပူဇော်ခံ ကျန်ရစ်သည်။

သီတင်းကျွတ်လဆန်းမှစ၍ လှည့်လည်အပူဇော်ခံသော ဖောင်တော်ဦးဘုရား လေးဆူသည်ကျောင်းတော်၌ ပြန်လည်ရောက်ရှိကာ ကျောင်းတော်တွင်အပူဇော်ခံနေပြီဖြစ်သည်။ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ဘုရားဖူးပြည်သူများသည်ဖောင်တော်ဦးပွဲတော်သို့ တဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်ရှိလာကြသလို ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားများစွာကလည်း ပွဲတော်ရက်အတွင်း အထူးများပြားလေသည်။

ဇေယျ၊ ခမ်းလီအတူ နေခြည်၏သူငယ်ချင်းများ၊ Town ace တစ်စီးဖြင့် ရွှေညောင်မှ ညောင်ရွှေ သွားရာတစ်လမ်းလုံး ပြည့်နေသော ပွဲသွားပွဲပြန်ကားများမှ ပျော်ပါးဟစ်အော် စနောက်နေသူတို့ကို ကြည့်ရင်းပျော်လာကြသည်။

“ငါတစ်လှည့်မှောင်းပေးရဦးမလား ဇေယျ”

“ရပါတယ်ကွာ”

တောင်ကြီးမှတောက်လျှောက် မောင်းလာသောသူ့ကိုခမ်းလီက အားနာနာဖြင့်မေးသည်။ သိပ်မဝေးသော ခရီးမို့ သူ့အနေနှင့်လည်း ပင်ပန်းမှုမရှိပါ။

ပြည်ပိုင်များအိမ်

သူ့စကားကိုနေခြည်ခေါင်းမညိတ်ပါ။ ခေါင်းကိုတွင်တွင်လမ်းသည်။
ဘေးမှနေခြည်၏ သူငယ်ချင်းများကတော့ 'အေးလေ'ဟုထောက်ခံကြသေး
သည်။ သို့သော် နေခြည်က ခေါင်းကိုခါခြေခါသည်။ ဇေယျတော်တော်စိတ်ပျက်
သွားရသည်။ အစောကြီးကတည်းက နေခြည်အကျင့်ကိုသိလို့ တမင်သူမတို့
နှင့် အတူသွားရမည့်အခွင့်အရေးကို ရင်နာနာနှင့် ဖျက်ခွဲခြင်းဖြစ်သည်။ အခု
တော့ လှေဆိပ်မှာ ကံကောင်းစွာကြုံနေရသည့်ကြားက နေခြည်ကြောင့် အဆင်
မပြေဖြစ်တော့မည်။

“ရဲတိုး”

မိခမ်း၏အသံကစူးခနဲထွက်လာသည်။ သူမကို ချယ်ရီကမပြောနဲ့
ဟု အမူအယာဖြင့်တားနေသည်။

“ငါတို့ဘာသာ ငါတို့တစ်စီးငှားရအောင်”

မိခမ်း၏လေသံက အမိန့်သံမဆန်သလို တောင်းဆိုသံလည်းမဟုတ်။
ကြည့်ရတာ နေခြည်၏ပုံစံကိုကြည့်မရသောကြောင့် ရဲတိုးကိုလှမ်းပြောခြင်းဖြစ်
သည်။ ရဲတိုးက ပြောမိတာမှားလေခြင်း ဟူသောပုံစံဖြင့်ခေါင်းကို ကုတ်ရင်း
သူ့ကိုအားနာစွာကြည့်သည်။

“ရပါတယ် ဖောင်တော်ဦးရောက်မှဆိုကြတာပေါ့”

“မဆုံချင်ပေါင် ဂွပ်ဂွပ်ယှက်ယှက်”

သူ့အားနာနာဖြင့် ရဲတိုးကို ဆိုသောစကားအဆုံး ရွဲ့တဲ့ဆိုလိုက်
သော နေခြည်၏အသံက မတိုးမကျယ်ထွက်လာသည်။ မတိုးမကျယ်ဟုဆို
သော်လည်း နားပါးပုံရသော ချယ်ရီကကြားဖြစ်အောင်ကြားသည်။ မိခမ်းလည်း
ကြားမည်ထင်သည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်သား နေခြည်တို့ဆက်ဆံရေး ညှိဖျင်း
လှချည်လားဟုကြည့်သည်။ ဘာမှတော့မပြော သူ့အားနာသွားရသည်။ နေခြည်
က တစ်ဆိတ်ခိုင်းလွန်းသည်ဟု။

“နေခြည် နင်လေ”

“ဘာလဲ ငွေကုန်မှာကြောက်နေလို့လား၊ ဟိုမှာလှိုင်းဆွဲတဲ့လှေထွေ
ရုံတယ်လေ”

သူပြောနေသည့်ကြားက နေခြည်က ရဲတိုးကိုဖြည့်ရင်း လိုင်းဆွဲ
သော မော်တော်များရှိရာကို မေးဆက်ရင်းဆိုသည်။ အကြောင်းမဲ့ အဓိပ္ပာယ်
မရှိ ပြဿနာရှာနေသော နေခြည်ကိုစိတ်ပျက်လက်ပျက် သူ့ကြည့်နေမိသည်။

မိုးပျော်မြစ်ကမ်းမှာ ချစ်သူကို နမ်းတဲ့ကောင်လေး ၅၁

နေခြည်ပြောလိုက်ပုံက တစ်ဖက်သားကိုစော်ကားလွန်းနေသည်။ ဆတ်ခနဲရှေ့
တိုးလာသော ချယ်ရီကြောင့် 'သွားပြီ ပြဿနာတော့တက်ပြီ'ဟု သူ့အတတ်သိ
လိုက်သည်။ ချယ်ရီက နေခြည်ကို ခပ်စူးစူးတစ်ချက်ကြည့်သည်။

“ဒီမှာ မော်တော်စင်းလုံးငှားဖို့ ငွေနှုတ်ပြောနေရင် အိမ်ကတို့ထွက်မလာ
ဘူး . . . နားလည်လား”

ချယ်ရီ၏အပြောကို နေခြည်ကမခိုးမခန့် လက်ပိုက်ရင်းနားထောင်
သည်။ နေခြည်၏သူငယ်ချင်းများက နေခြည်အစား အားနာဟန်ဖြင့်တစ်
ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကြရင်း ခေါင်းကိုသာတွင်တွင်ကုတ်နေကြ
သည်။ ချယ်ရီ၏စကားအဆုံးမှာ နေခြည်က 'ဟက်'ခနဲလှုပ်ရယ်ရယ်သည်။

“ဒါနဲ့များ မော်တော်စုငှားဖို့ အဖော်စပ်နေသေးတယ်၊ သွားပါလား
ကိုယ့်လမ်းကိုယ်”

“နေခြည် တော်တော်”

“ရပါတယ် ကိုဇေယျ ကျွန်မတို့ကလည်း ကိုယ့်စိတ်လိုခိုင်းပြီး ပျော်
ချင်လို့ အဖော်စပ်တာပါ။ ကျွန်မအနေနဲ့က မော်တော်တစ်စီးကို ငှားနိုင်ရုံမက
ဘူး၊ ခုချက်ချင်း အပိုင်ဝယ်စီးပစ်လို့ရတယ်ဆိုတာ ကိုဇေယျသိမှာပါ။ သွား
ခွင့်ပြုပါဦး”

“သူ့ဘာမှပြန်မပြောလိုက်နိုင်သေးခင်မှာပဲ ချယ်ရီကချာခနဲလှည့်
ထွက်သွားသည်။ မိခမ်းကလည်း သူ့ကိုမျက်စောင်း 'ဒိုင်း'ခနဲထိုးကာ ချယ်ရီ
နောက်ကို အပြေးတစ်ပိုင်းလိုက်သွားသည်။ သူမတို့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ သူ့ကိုဘယ်လို
မြင်သွားသည်မသိ။ နေခြည်ကတော့ ချယ်ရီပြောသွားသော စကားတို့အပေါ်
မကျေမနပ်ဖြင့် ရေရွတ်နေဆဲ”

“လူဝါးဝလို့ ဟွန်း . . . စက်လှေများ ဝယ်စီးနိုင်သလေးဘာလေးနဲ့”

“နေခြည်ရယ် ဘုရားဖူးဖို့ ပျော်ဖို့လာပါတယ်ဆိုမှ နင်က စိတ်ကိုထိန်း
မှပေါ့”

နေခြည်၏သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က နေခြည်ကို ဖျောင်းဖျရသည်။
နေခြည်ကထုံစံအတိုင်း သူမသာအမှန် သူမသာအနိုင်ရမှဆိုသော စိတ်အပြည့်
ဖြင့် မျက်နှာကို ချိထားဆဲဖြစ်သည်။ နေခြည်ကိုကြည့်ရင်း သူတော်တော်စိတ်
လေသွားသည်။ ခရီးပင်မဆက်ချင်တော့။ ခမ်းလီကိုကြည့်တော့လည်း ခမ်းလီ
ခရာ မဆီမဆိုင်ချယ်ရီ၏မျက်စောင်းကို လက်ခံရရှိထားသည်မို့ နေခြည်ကို

တော်တော်ကြီးစိတ်ပျက်သွားဟန်ပေါ်နေသည်။ ခမ်းလီကို သူတော်တော်အားနာသွားရသည်။

“ခမ်းလီ Sorry ကွာ ငါမင်းကိုအရမ်းအားနာတယ်”

“ရပါတယ်ကွာ ပြောရမယ့်လူက ဟုတ်တာ”

ခမ်းလီ၏တုံ့ပြန်မှုက သူ့ကိုပို၍အားနာသွားစေသည်။ နေခြည်ကကလေးဆန်တာမဟုတ်ဘဲ လူဝါးဝတာဟု သူခံယူနေမိသည်။ မကောင်းတတ်လွန်းလို့လိုက်လာခဲ့ရသော ခရီးစဉ်မို့လားမသိ ပျော်ရွှင်စရာတို့က ဆိတ်သုဉ်းကာနေသည်။

သူနှင့်ခမ်းလီ တစ်ယောက်ပခုံးတစ်ယောက်ဖက်ကာ လှေဆိပ်ဘက်ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ နောက်ကိုလှည့်မကြည့်သော်လည်း မျက်နှာရှစ်ခေါက်အိုးဖြင့်ပါလာမည့် နေခြည်ပုံစံကို သူသိပြီးသားဖြစ်သည်။

မော်တော်တစ်စီးနှင့် ဖျော့ပြောနေစဉ်မှာ ဘေးမှထွက်သွားသော မော်တော်ကိုအမှတ်တမဲ့လှမ်းအကြည့် ထိုမော်တော်ပေါ်မှာ ပါသွားသော မိုးခမ်းကို သူလှမ်းမြင်သည်။ မိုးခမ်းကလည်း သူ့ကိုမြင်ပါသည်။ သို့သော် မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲလွှဲသွားသည်။ ရင်မှာနုခနဲ။

ဈေးတည့်သွားသော မော်တော်က ရေစပ်မှာ ကပ်ပေးသည်။ ကုန်းပေါ်နှင့်ရေစပ်ကို ခင်းထားသော သစ်သားလှေကားများအတိုင်း နေခြည်တို့က ရယ်ရယ်မောမောဆင်းလာကြသည်။ ခမ်းလီနှင့်သူတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။ စောစောက သူနုမူနုနေသော နေခြည်၏မျက်နှာက ယခုကျတော့ အချိုးပြောင်းသွားလိုက်သည်မှာ အံ့အားသင့်စရာဖြစ်နေသည်ကိုး။

မော်တော်က ရေထဲမှာ မငြိမ်။ လှုပ်လီလှုပ်လို့ ဖြစ်ကာနေသည်။ သူနှင့်ခမ်းလီက အစောကြီးကတည်းက မော်တော်ပေါ်ရောက်နေသည်။ နေခြည်၏သူငယ်ချင်းများက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မော်တော်ပေါ်ရောက်လာကြသည်။ တစ်ယောက်ရောက်လာတိုင်း မော်တော်ကရေထဲမှာ လူးလွန်သွားသည်မို့ ဆိပ်ခံလှေကားထစ်နှင့် စက်လှေနှင့် မဝေးကွာသွားအောင် ဆိပ်ခံလှေကားထစ်မှတိုင်ကို လှေပေါ်မှနေ၍ စက်လှေမောင်းသမားနှင့် သူ့ကိုကကိုင်ထားပေးရသည်။

နေခြည်တစ်ယောက်သာ စက်လှေပေါ်ရောက်ရန် ကျန်တော့သည်။

နေခြည်၏ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က စက်လှေထဲကနေ ဆီးထိန်းထားပေးကြသည်။

လူစုံသည်နှင့် စက်လှေ စထွက်သည်။ သူနှင့်ခမ်းလီက စက်လှေ၏ ဦးပိုင်းမှာထိုင်ကြသည်။ နေခြည်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုက စက်လှေ၏ အလယ်လောက်မှာထိုင်ကြသည်။ စက်လှေမောင်းသမားကတော့ ဆူညံနေသော နေခြည်တို့ တစ်သိုက်ကို ပြုံးကာကြည့်ရင်း ခပ်မုန့်မုန့်မောင်းလာသည်။

ပွဲတော်ကာလမို့ အင်းရေပြင်မှာ ပြေးလွှားကာနေသော စက်လှေပျံ့က ပျားပန်းခတ်မျှများပြားလှသည်။ စက်လှေတစ်စီးနှင့်တစ်စီး ကပ်ရှောင်လိုက်တိုင်း ရေပြင်က လှိုင်းလုံးများဖြစ်ကာ ငြိမ့်ခနဲ ငြိမ့်ခနဲ စက်လှေလှုပ်ခတ်သွားသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် စက်လှေက အင်းလေးကန်၏အစပ်ကိုရောက်လာသည်။ စက်လှေဆိပ်ကနေ အင်းလေးကန်၏အစပ်ကို ရေချောင်းလိုက်တက်ကနေမှလာရခြင်းဖြစ်သည်။ ရေစပ်ရောက်တော့မှ ဘွားခနဲတွေ့ရသော အင်းရေပြင်က ကျယ်ပြောလှသည်။ ‘တောင်ပေါ်ပင်လယ်’ဟု တင်စားထားသော အင်းလေးကန်၏ရေပြင်က ကြည်လင်ကာနေသည်။ နေခြည်တို့က ရေပြင်ကို လက်ဖြင့်တို့ထိကစားကြရင်း သဘောကျနေကြသည်။ ပြီး နေခြည်က သူမမှာပါလာသောဒီဂျစ်တယ်ကင်မရာဖြင့် တွေ့ရာမြင်ရာ အကုန်ရိုက်သည်။

စိမ်းညိုသော တောင်များပတ်ကာဝိုင်းထားသော ကန်ရေပြင်၏အလှကို ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားအချို့က ဝီဒီယိုကင်မရာများဖြင့် မှတ်တမ်းတင်နေကြသည်။ ပြီး ဘေးကဖြတ်သွားသောလှေ၊ မော်တော် စသည်တို့ကို ရိုက်ကူးကာ ဝမ်းသာအားရ လက်ပြကာနှုတ်ဆက်နေကြသည်။ သူပင်မေ့ပြီး ကင်မရာမယူခဲ့မိသည်ကို နောင်တရမိနေသည်။

“Hello”

လက်ပြကာ အော်ဟစ်ရင်း ကလေးတစ်ယောက်လိုရွှင်မြူးစွာ နှုတ်ဆက်သော နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်ကို သူ့ရော ခမ်းလီပါ လက်ပြကာ ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ရင်း ပြုံးပြဖြစ်ကြသည်။

ပြည်တွင်းမှ ဘုရားဖူးပြည်သူများကလည်း အသွားတချို့အပြန်တချို့ဖြင့် အင်းရေပြင်မှာ အရောင်စုံ အသွေးစုံ၊ ရှောင်သမျှသောစက်လှေတို့ကို လက်ပြနှုတ်ဆက်ရင်း လက်ညှောင်း၍ ပင်လာရသည်အထိ ပြည်တွင်းပြည်ပ

ဧည့်သည်တို့က များပြားလှသည်။

အင်းရေပြင်က အကျယ်ကြီးမို့ သူတို့ဦးတည်နေသော ဖောင်တော် ဦးကို တော်တော်နှင့်မရောက်။ သူ နေခြည်တို့ဆီအမှတ်မဲ့ လှည့်ကြည့်တော့ နေခြည်က လမ်းမှာစားလာသော မုန့်ထုပ်၏အခွံကို ရေထဲဆတ်ခနဲလွင့်ပစ် သည်။

“ဟဲ့ စက်လှေပေါင်မှာ အင်းရေပြင်ထဲသို့ အမှိုက်မပစ်ရဲလို့ရေး ထ ကာမမြင်ဘူးလား။”

“မြင်သားဝဲ”

နေခြည်ကို သူတို့စီးလာသော ကားပိုင်ရှင် ပအိုဝ်ကလေးမ သတိပေး တာကိုနေခြည်က မထိမဲ့မြင်တို့ပြန်သည်။ ပြီးနောက်ထပ်ကျန်နေသေးသော အမှိုက်တချို့ကိုပင် ပစ်ချရန်ပြင်သည်။ သူမနေသောတော့။

“နေခြည်”

သူ့အော်သံကြောင့် နေခြည်က သူ့ရှိရာဆီ ပေစောင်းစောင်းဖြင့်ကြည့် သည်။ အင်းရေပြင်သို့ အမှိုက်မပစ်ရဲဆိုသော စာတန်းကို စက်လှေတိုင်းမှာ သိသာထင်ရှားစွာ ဖေးသားပြီး အသိပေးထားပြီးသားဖြစ်သည်။ သူမ မမြင် သည်မဟုတ် တမင်စည်းကမ်းမရှိတာဖြစ်သည်။

“နင်စာမတတ်ဘူးလား။”

သူ့အမေးကို သူမက ဘာမှပြန်မဖြေ၊ ဂျစ်ကန်ကန်ဟန်ဖြင့် သော့က ညင်ကက်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို မထိမဲ့မြင်ဟန် ပြုကာနေသည်။ ဘာ မှမကြားလိုက်သလိုမျိုး။

“ဘုရားရောက်ရင် ဟိုမှာအမှိုက်ပုံးတွေရှိတယ်။ အဲဒီရောက်မှပဲ ပစ် ပါဟာ”

နေခြည်၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ကြားဝင်ဖြန်ဖြေသည် သဘောဖြင့် ဝင်ကာနေခြည်ကိုဆိုသည်။ ပြီး နေခြည်လက်ထဲမှ ပလတ်စတစ် တို့ကို ‘ပေး ပေး’ဟုဆိုရင်း ယူကာ သူမတို့စားပြီးသားမုန့်မှ ပလတ်စတစ်ခွံတို့ နှင့်ပေါင်းကာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တစ်လုံးတွင်စုထည့်သည်။

သူ့အပေါင်းအသင်းတွေရှေ့မှာ အပြောခံရသည်မို့ နေခြည်မျက်နှာ သိပ်မကောင်းလှ မတတ်နိုင်။ စည်းမဲ့ ကမ်းမဲ့ဖြင့်နေရာတကာ ကန့်လန့်တိုက် တာလောက် ကြည့်မရတာမရှိ။

ဖောင်တော်ဦးဘုရားကို လှမ်း၍ ဖြူမြင်နေရပြီဖြစ်သည်။ ဖောင်တော် ဦးဘုရားရောက်ရန် အနည်းငယ်သာလိုတော့သော နေရာမှ အင်းရိုးရာရက် ကန်းထည်များရောင်းသောဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ စက်လှေဆရာက ဈေးဝယ်လိုက ဝယ်နိုင်အောင် ကမ်းကပ်ပေးသည်။

“လာ ခမ်းလီ ဆင်းကြည့်ရအောင်”

ခမ်းလီကိုခေါ်ကာ နှစ်ယောက်သွားစက်လှေပေါ်မှ ကပ်ထားသော ဆိပ်ခံတံတားပေါ်တက်ခဲ့ကြသည်။ နေခြည်တို့က အခုမှ တက်ရန်ပြင်ကြ တုန်း။

ဆိုင်အတွင်းမှာ ဈေးဝယ်နေကြသော လူတွေကြားထဲမှာ မိုခမ်းကို သူဖျတ်ခနဲလှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ မိုခမ်း၏ဘေးမှာ ချယ်ရီကိုတွေ့ရသည်။ ခမ်း လီကတော့ သတိထားမိဟန်မတူ။

“ခမ်းလီ ဟိုမှာ ချယ်ရီတို့နှစ်ယောက်တွေ့လား။”

“ဪ အေး၊ ဟုတ်သားပဲ လာသွားရအောင်”

ခမ်းလီက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ချယ်ရီတို့ ရှိရာဘက်ကို ခြေသုတ်တင် သည်။ ချယ်ရီနှင့် မိုခမ်းတို့က အမျိုးသမီးဝတ်အင်းရိုးရာ လက်ရက်ချည်ထည် တို့ကိုဝယ်နေကြသည်။ သူ့နောက်ကိုလှည့်ကြည့်တော့ နေခြည်တို့က စက်လှေ ပေါ်မှ ဆင်းနေတုန်းဖြစ်သည်။ သူ ခမ်းလီ၏နောက်ကိုလိုက်ခဲ့သည်။ သူ့ရောက် သွားတော့ ခမ်းလီက ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း တစ်ခုခုကိုငြင်းနေသည်။

“နင့်ကောင်မလေး မဟုတ်ရင် ဇေယျရဲ့ကောင်မလေးပဲဖြစ်မယ်”

ရောက်သွားသော သူ့ကိုတည့်တည့်ကြည့်ရင်း ချယ်ရီက ဆီးကာဆို သည်။ နေခြည်ကိုညွှန်းနေမှန်းသိသည်။ စိတ်မသက်သာစွာ မိုခမ်းကိုကြည့် ဖြစ်တော့ သူမက အကိုတွေဘက်ကို အကြည့်ပို့ထားသည်။

“ဘယ်သူ့ကောင်မလေးမှ မဟုတ်ဘူး”

ခမ်းလီက သူ့အစားဝင်ဖြေပေးသည်။

“ကြည့်စမ်း၊ ငါ့အခုမှစဉ်းစားမိတယ် ငါတို့ဖောင်တော်ဦးပွဲသွားမယ် လို့ခေါ်တော့ နှစ်ယောက်သွားနှုတ်ဆိတ်နေတာ . . . ဒါကြောင့်ကိုး။ အေးလေ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ဆိုတော့ ဘယ်သွားချင်ပါမလဲ”

ချယ်ရီက ရိသဲသဲဆိုသည်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မသွားချင်ရသည်က ရည်းစားနဲ့မှသွားချင်လို့ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးသက်ရောက်နေသည်။

“ရိုးရိုးသူငယ်ချင်းတွေပါ တကယ်ပြောတာ”

သူ . . . မနေသာလောက်သည်မို့ လွတ်ခနဲပြောဖြစ်သည်။ သူမက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ သူမအကြည့်မှာ ‘သွားစမ်းပါ’ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးပါဝင်နေသည်ဟု သူ့အလိုလို ခံစားရသည်။

“ဇေယျ ! ! ! ! !”

ဖျတ်ခနဲ လက်မောင်းကိုဆွဲရင်း ဘေးမှာလာရပ်သော နေခြည်က မိုးတို့ကို ကြည့်ရင်းဘာပြောရမှန်းမသိကြောင်နေသည်။ မိုးခမ်းတို့ကတော့ ကြောင်မနေပါ။

“ချယ်ရီ ငါ . . . ငါတူမလေးအတွက် ‘ရှမ်းအင်္ကျီနဲ့ ရှမ်းဘောင်းဘီ’ ဝမ်းဆက်လေးတွေထားတယ် လာ- သွားကြည့်ရအောင်”

ချယ်ရီကလည်း အကင်းပေးစွာချက်ချင်း မိခမ်း၏နောက်ကိုကပ်လိုက် သွားသည်။ သူနှင့်ခမ်းလီကိုပင်နှုတ်မဆက်ခဲ့။ သူမကို ရှောင်သွားမှန်းသိသာ လွန်းနေသည်မို့ နေခြည်မျက်နှာကမည်းခနဲ မကျေမနပ်ဖြင့် မိခမ်းတို့ကို မျက် စောင်းဖြင့်လိုက်ကြည့်ရင်း တစ်ခုခုကို ရွတ်ဆိုကျိန်ဆဲသည်။

“နေခြည် နှင်မေတ္တာသုတ်ရွတ်နေတာလား”

သူ့ရဲ့ပြီးမေးတော့ သူမက ‘ရွတ်ပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး’ ဟုဆိုရင်း မျက်စောင်း ‘ဒီဒီ’ခနဲထိုးသည်။ ပြီးမှ

“ဪ မေ့တော့မလို့ လာ ဇေယျကို နေခြည် အင်းလေးရောက် အမှတ်တရ T- Shirt လေးဝယ်ပေးမလို့ ဘယ်လိုဒီဒီခင်းမျိုးကြိုက်လဲ . . . လိုက်ကြည့်”

“ရပါတယ် နေပါစေ”

“မနေဘူး လာ၊ ဪ လာလေ ခမ်းလီအတွက်ရောဝယ်ပေးမယ်။ အမှတ်တရပေါ့”

သူမကဇွတ်ဆွဲခေါ်နေသည်မို့ မလိုက်ချင်လိုက်ချင်ဖြင့် လိုက်ခဲ့ရ သည်။ သူမက ‘ဘူး’ ဆို ဖရုံမသီး သူမဟုတ်လား။ ထို အင်းလေးရောက် အမှတ်တရ T- Shirt တွေရောင်းသော ကောင်တာမှာ သူ့ကိုလက်မောင်းဆွဲကာ သွားသော နေခြည်နှင့် ဈေးဝယ်ပြီးလို့ လှည့်ထွက်လာသော ချယ်ရီနှင့် ‘အင့်’ ခနဲတိုက်မိသည်။ ချယ်ရီက ဆက်ခနဲလှည့်လိုက်သော သူမ၏အမှားမို့ ချက် ချင်းတောင်းပန်သည်။

“Sorry မတော်လို့”

ယဉ်ကျေးမှုအရ ချယ်ရီက တောင်းပန်သော်လည်း သူမက ‘ရပါ တယ်’တစ်ခွန်းမပြော ဘုကြည့်တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဂရုမစိုက်သလို သူ့ဘက် လှည့်ကာ ‘လာ’ဟုဆိုရင်း သူ့လက်မောင်းကိုဆွဲကာ အင်္ကျီကောင်တာဆီဆက် လျှောက်သည်။ ချယ်ရီမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်ကာသွားသည်။ ချယ်ရီ၏နောက် မှာ ကပ်ပါနေသော မိခမ်းက နှုတ်ခမ်းကိုသွားဖြင့် ဖိကိုက်ကာ သူ့ကိုခပ်စူးစူး ကြည့်ပြီး မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲလှည့်သည်။ ခမ်းလီက ‘ချယ်ရီ’လက်တဲမှ တိုက်မိ လို့ ပြုတ်ကျသွားသော အင်္ကျီတချို့ကို ကွကောက်ပေးသည်။

ခမ်းလီကောက်ပေးသော အင်္ကျီကို ချယ်ရီက ရိုးရိုးမယူ၊ ဆောင့်ဆွဲ ယူသည်။ ပြီး ဘာစကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ . . . ဆိုင်ပြင်ဘက်ကို ခပ်သွက် သွက်လျှောက်ရင်းထွက်သွားခဲ့သည်။ နေခြည် အင်္ကျီဒီဒီခင်းရွေးနေချိန်မှာ နောက်လှည့်ကြည့်နေခဲ့သည်မို့ သူ့အကုန်မြင်နေရသည်။ ခမ်းလီကို သူတော် တော်အားနာသွားရသည်။ သူ့ကြောင့် ခမ်းလီ တော်တော်ကြီးနစ်နာနေပြီဖြစ် သည်။ ခမ်းလီက သူ့ကြည့်နေတာကိုလည်း သိဟန်မတူ၊ ဆိုင်ပြင်ထွက်သွား သော ချယ်ရီကိုလိုက်ကြည့်နေရှာသည်။ ခမ်းလီအတွက် သူစိတ်မကောင်း။

“ဇေယျ ဒီပုံစံကြိုက်လားကြည့် အင်းသားက လှေကိုခြေထောက်နဲ့ လှော်နေတဲ့ပုံလေး”

“အင်း”

စိတ်မပါလက်မပါ ပြန်ဖြေသော သူ့ကို သူမကတော့ သတိထားမိဖုံ မပေါ့။

“ဟို ခမ်းလီအတွက်ပါ ဒီ ‘ဒီဒီခင်း’လေးပဲယူလိုက်မယ်နော်”

“ကောင်းသားပဲ”

စိတ်သိပ်မကြည်သည်မို့ စကားများများမပြောချင်သော်လည်း နေ ခြည်လေကြောရည်နေမည်စိုး၍ အလိုက်အထိုက် မပြောချင်ပြောချင်ပြောနေ ရသည်။

“ပြီးပြီလား။ ဝယ်ဦးမလား”

“ရပြီ”

“ဒါဆိုသွားရအောင် နေခြည်၊ နှင့်သူငယ်ချင်းတွေခေါ်လိုက်လေ” သူ့အပြောကို နေခြည်က ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်ရင်း . . . သူမ၏

သူငယ်ချင်းများရှိရာဘက်ကိုသွားသည်။ သူ 'ခမ်းလီ' ရှိရာဆီသွားရင်း ပခုံးကို ပုတ်တော့ ခမ်းလီက ဆတ်ခနဲ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်သည်။

“သူတို့စက်လှေ သွားလိုက်ပြီ”

“ငါ မင်းကို အရမ်းအားနာတာပဲကွ”

“အာ . . . ဇေယျ မင်းတလည်းကွာ ပြောရမယ့်လူတွေမှမဟုတ်တာ၊ ထားလိုက်ပါ”

“ဖောင်တော်ဦးမှာ ဆုံဦးမှာပဲ . . . မင်း သူတို့နဲ့လိုက်ချင်လိုက်သွားလေ”

“မဟုတ်တာကွာ မင်း ငါ့ကို အဲဒီလောက်အားနာဖို့မလိုပါဘူး ဇေယျရာ”

“ငါလည်း ဒီဒုက္ခက ဘယ်တော့မှလွတ်မလဲမသိဘူး”

သူ့စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူမိချိန်မှာ နေခြည်တို့တစ်သိုက် ရောက်လာသည်။

“လူစုံပြီ သွားရအောင်”

နေခြည်က သူနှင့်ခမ်းလီကို ကြည့်ရင်းဆိုသည်။ ဆိုင်ထဲမှထွက်လာကြရင်း ဆိပ်ခုံတံတားပေါ်မှ စက်လှေပေါ်ကို တစ်ယောက်ချင်းစီ ဆင်းကြသည်။ သူနှင့်ခမ်းလီကတော့ စောစောက ထိုင်ခဲ့သောစက်လှေ၏ဦးပိုင်းမှာထိုင်သည်။ နေခြည်နှင့် သူမ၏သူငယ်ချင်းများကလည်း စောစောကထိုင်သော နေရာမှာပင်ထိုင်ကာ ဝယ်ယူလာခဲ့သော အင်္ကျီများအကြောင်းကို အလှအယက်ဆိုနေကြသည်။

ဖောင်တော်ဦးကျောင်းကို လှမ်း၍ ဖူးမြင်နေရပြီဖြစ်သည်။ စက်လှေဆရာက ကျောင်းတော်ရှိရာ ကုန်းမြေစပ်နှင့်ကပ်ကာ စက်လှေကိုရပ်ပေးသည်။ သူနှင့်ခမ်းလီက ထုံးစံအတိုင်း စက်လှေပေါ်မှအရင်ဆင်းကာ နေခြည်နှင့် သူမ၏သူငယ်ချင်းများကို လှေထဲမှဆိပ်ခုံတံတားပေါ်ကို လက်ဆွဲကာ တစ်ယောက်ချင်းတက်စေရသည်။ နေခြည်၏ သူငယ်ချင်းများက ရိုးရိုးထဘီများဝတ်ဆင်ထားသည်မို့ အဆင်းရောအတက်ပါ လွှားခနဲ လွှားခနဲ အဆင်ပြေပြေဆင်းလွယ်၊ တက်လွယ်သော်လည်း ပဲများပြီး ထဘီစက်ဝတ်ဆင်ကာလာခဲ့သော နေခြည်ကတော့ အတက်မှာဒုက္ခရောက်သလို အဆင်းမှာလည်း ဒုက္ခရောက်ကာနေသည်။ သူမဘာသာသူမဒုက္ခရောက်တာက ကိစ္စမရှိ သူကပါရော့၍

ဒုက္ခရောက်သည်။ အင်းလေးကိုမရောက်ဖူးတာလဲမဟုတ်။ သူမလောက်လာတာ သူမပဲရှိသည်။ ဘယ်နယ်ကဆွေမျိုးတွေပဲလာလာ သူမလိုက်ပို့ပေးနေကြ။ အင်းလေးခရီးစဉ်ကို ဒီအုပ်စုထဲမှာ သူမအကျွမ်းဆုံး၊ သူတောင် သူမလောက်မကျွမ်း။

ဒီလောက်ကျွမ်းကျင်နေသော ခရီးစဉ်မှာ ဒီလို ထဘီစက်ဝတ်ဆင်ကျပ်ကျပ်ကိုဝတ်ဆင်လာခဲ့လျှင် ဒီလို လှေဆင်းလှေတက်တွေမှာ ဒုက္ခရောက်မည်ကိုကြိုတွေးမိဟန်မတူ။ လှေတက်တာကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်ကာ ပဲတွေစွတ်များခဲ့တာမို့ သူမအများ လှေဆင်း လှေတက်လုပ်တိုင်း သူများတွေလို လူတက်မတက်ရ။ လေးဖက်တွေဘာတွေထောက်ပြီး 'ဟိုသင်း' တက်တက်ရသည်။ အဆင်းပဲဖြစ်ဖြစ် အတက်ပဲဖြစ်ဖြစ် နေရာတစ်က သူမတတ်ဆုံးချည်း။

ဝယ်ခဲ့ကြသော အင်္ကျီထုပ်တို့ကို စက်လှေသမားဆီမှာ အပ်နှံပြီး ဖိနပ်များကိုပါ စက်လှေပေါ်မှာ ချွတ်ထားရစ်ခဲ့ကြသည်။ စက်လှေသမားကအဆင်ပြေသောနေရာမှာ ကမ်းကပ်ပြီး သူတို့ကို စောင့်နေမှာဖြစ်သည်။

“လာဟော ဒီမှာ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ရအောင်”

နေခြည်က သူမ၏ဘေးလွယ်အိတ်ထဲမှ ဒီဂျစ်တယ်ကင်မရာကို ထုတ်ရင်း လူစုသည်။ လမ်းမှာတုန်းကလည်း တောက်လျှောက်ရိုက်လာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် ရှုခင်းများကတစ်နေရာမှာတစ်မျိုး ရှုမငြီးသည်မို့ ရိုက်လိုက်မကုန်နိုင်။ သူသည်လည်း အင်းလေးကန်ကို သင်္ကြန်လည်းရောက်။ ပွဲချိန်လည်းရောက်မို့ ရင်းနှီးနေသော်လည်း သဘာဝရွှေခင်းများက ရိုးအီသွားသည်ဟူ၍မရှိ။

“နေခြည် . . . နင် ကင်မရာခွန်အရင်သွားဆောင်ဦးလေ”

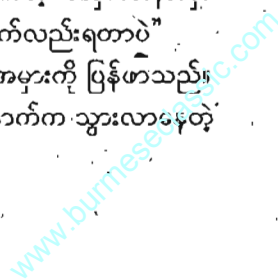
“မဆောင်နိုင်ပေါင် လိုချင်ရင်လာ ကောက်ပါစေ”

နေခြည်၏ပုံစံက နာရင်းရိုက်ချင်စရာကောင်းသည်။ မြေလိုက်ပုံက မချေမငုံ။

“အလကားစတာပါ ကျောင်းတော်ပေါ်တက်တဲ့ လှေကားနားမှာ ဆောင်လို့ရပါတယ် ဘုရားတက်ဖူးတော့မှ ဆောင်လိုက်လည်းရတာပဲ”

နေခြည်က ဆင်ခြေပေးရင်း သူမ၏စကားအမှားကို ပြန်ဖာသည်။

“ရော့ ငါနဲ့ဇေယျနဲ့ကို ရိုက်ပေးကြည့်၊ ဟိုနောက်က သွားလာနေတဲ့ စက်လှေတွေ ပါအောင်ရိုက်နော်”

နေခြည်က ကင်မရာကို ခမ်းလိလက်ထဲထည့်ပေးရင်းဆိုသည်။ ကင်မရာကိုအူကြောင်ကြောင်ကိုင်ရင်း ကြည့်သည်။ ‘မရိုက်ဘူး’ဟုသူငြင်းလျှင် မရိုက်ဘူးဆိုသည့်သဘော။

သူငြင်းဖို့ နေနေသောသူ နေခြည်က သူ၏လက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်းတွဲ ထားပြီဖြစ်သည်။

“ဟတောင် . . . မြန်မြန်ရိုက် ဘုရားပေါ်တက်ရဦးမယ်”

သူ သတိပေးတော့မှ ဆရာသမားက ‘အေး’ဟုဆိုရင်း အမြန်ချိန်ကာ ရိုက်သည်။ ပြီး နေခြည်ထံ ကင်မရာကိုပြန်ကမ်းပေးသည်။

“နေဦး ငါတို့အုပ်စုကို ရိုက်ပေးဦး”

နေခြည်က ခမ်းလိလက်ထဲမှကင်မရာကို မယူသေးဘဲ သူမ၏သူငယ်ချင်းများကိုလှမ်းအော်ကာခေါ်သည်။

“နေဦး ငါနဲ့ဇေယျနဲ့ကိုတစ်ပုံ အရင်ရိုက်ပေးဦး”

ခမ်းလိက မိခမ်းကို ကင်မရာလှမ်းပေးရင်းပြောသည်။ ပြီး သူ့ပခုံးကိုလှမ်းဖက်ကာ

“နောက်မှာသွားနေတဲ့ စက်လှေတွေပါ ပါပစေနော်”

“ရတယ်လေ စက်လှေတွေချည်းရိုက်လိုက်မယ် ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

ခမ်းလိ၏အဆိုကို နေခြည်ကနောက်သည်။ ပြီး ‘ပြုံးထားမယ်’ဟုဆိုရင်း ဖျတ်ခနဲရိုက်သည်။

“ရော နင်ရိုက်ပေးတဲ့အလှည့်”

နေခြည်က ကင်မရာကို ခမ်းလိလက်ထဲပြန်ထည့်ပေးရင်းဆိုသည်။ ပြီး သူမ၏သူငယ်ချင်းများနှင့် အုတ်ခုံပေါင်ပေါ်မှာစီထိုင်ကြရင်း ‘ရပြီ ရိုက်တော့’ဟုလှမ်းအော်သည်။

“ရိုက်မယ်နော် ပြုံးထားမယ်”

ခမ်းလိ၏အော်သံကြောင့် နေခြည်အပါအဝင် သူမ၏သူငယ်ချင်းအားလုံးက တတ်သလောက်မှတ်သလောက် ပြုံးကြသည်။ ခမ်းလိက တမင်ညစ်ပြီးမရိုက်သေးပဲ အကြာကြီးချိန်ထားသည်။ နေပူကွဲကွဲမှာမို့ ကောင်မလေးတွေအများ ကြာကြာမပြုံးနိုင်ကြတော့။ ပြုံးရာမှမဲ့လာကြသည်။

“ဟေး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ရိုက်တော့လေ နေပူပါတယ်ဆိုမှ”

“အေးလေ အသားတော့မည်းတော့မှာပဲ”

“နေပါဦးဟ . . . ဒီမှာ နင်တို့ရဲ့နောက်ခံမှာ စက်လှေတွေအများကြီး ပါအောင်ရိုက်ပေးမလို့ ချိန်ပြီးစောင့်ပေးနေတာ အဟီး”

ခပ်တည်တည်ပြီးနေရင်းက ရယ်ချင်လာသည်မို့ ခမ်းလိ ‘ခွီး’ခနဲရယ်သည်။

“မညစ်ပတ်နဲ့ ရိုက်တာ”

သူတို့စီးလာကြတာ ကား၏ပိုင်ရှင် ပအိုဝ်းမလေးကလှမ်းအော်သည်။

“ကဲ ငဲ့ထားကြ ရိုက်တော့”

ခမ်းလိက ရွတ်နောက်နောက်အော်ရင်း ‘ရိုက်ပြီ’ဟုဆိုကာ ဖျတ်ခနဲရိုက်သည်။

“နေဦး ငါတို့တစ်ယောက်ချင်းစီရိုက်ဦးမယ်”

“အာ နင်တို့ကိုယ်တိုင်သာသာကိုယ် ရိုက်ကြတော့ ငါတို့သွားနှင့်မယ်”

နေခြည်က ကင်မရာကို မယူချင်ယူချင်ဖြင့် ပြန်ယူသည်။ ခမ်းလိနှင့် သူ့ကျောင်းတော်ဆီ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

“ငါတို့ ရွှေသင်္ကန်းကပ်ရအောင်”

“အေးကောင်းတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ဖောင်တော်ဦးဘုရားငါးဆူ ဖံပယ်ရာကျောင်းပေါ်မှ ရွှေဆိုင်းရောင်းသောကောင်တာဆီ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

“ရွှေဆိုင်း ဆယ်ချပ် နှစ်ခု”

တစ်ယောက်ဆယ်ချပ် (ရွက်)စီအတွက် အရွက်(ချပ်) နှစ်ဆယ်ဖိုးကို သူငွေထုတ်ရှင်းရင်း သူ့မျက်လုံးများက မိခမ်းကိုအလိုလိုရှာနေမိသည်။ မတွေ့။ သူမတို့မရောက်သေးသည်လား၊ ဘုရားဖူးပြီး ဆင်းသွားသည်လားမသိ။ ခမ်းလိသည်လည်း မျက်လုံးကလယ်ကလယ်နှင့် ချယ်ရီကို ရှာနေဟန်တူသည်။

“ရွှေဆိုင်း ဆယ်ချပ်”

ကြားဖူးသောအသံမို့ အသံလာရာဆီ သူကြည့်ဖြစ်သည်။ မိခမ်း . . . သူမဘေးမှာချယ်ရီတစ်ယောက်မပါ။ အဖော်ကွဲနေသည်လားမသိ။

ရွှေဆိုင်းများကို မိန်းကလေးများအနေနှင့် ဘုရားကိုတိုက်ရိုက်ရှေ့ကပ်လှူခွင့်မရှိပါ။ သူမကို သူ ကူညီချင်ပါသည်။ သူမက သူ့ကိုမြင်သေး။ ရွှေဆိုင်းရောင်းသူက သူ့ကိုအမ်းရန်လိုသောငွေအချို့ကို အမ်းသည်။ သူမက ရွှေ

ဆိုင်းဖိုးငွေချေရန် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ငွေကိုနှိုက်နေသည်။ ခုထိ သူ့ကိုမမြင်သေး။ သူခမ်းလီကို ပခုံးဖြင့်အသာတို့တော့ ဆရာသမားကဘာလဲဟု ကြည့်သည်။ သူ သူ့မရှိရာကို မျက်စိပစ်ပြဲတော့ ဆရာသမားက မပြောမဆိုဖြင့် သူမဆီ ဆတ်ခနဲသွားသည်။

“မိုးခမ်း ချယ်ရီရော”

‘မိုးခမ်း’ဟုခေါ်လိုက်သဖြင့် မော့ကြည့်လာတော့မှ ဆရာသမားက ‘ချယ်ရီ’ကိုမေးသည်။ မိုးခမ်းက ချက်ချင်းမဖြေသေး... သူမက ခမ်းလီ၏ နောက်မှ သူ့ကိုမြင်သည်။ အကြည့်ချင်းဆုံသည်ကို ဆတ်ခနဲလွှဲဖယ်ရင်း သူမက ‘ဟိုဘက်မှာ’ဟု ခမ်းလီကိုပြန်ဖြေသည်။ ဆရာသမားက မိုးခမ်းဆီမှ အဖြေကိုရ သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိုးခမ်းညွှန်ပြရာဘက်ကို ကော့ကော့ ကော့ကော့နှင့် ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားသည်။ သူ့ကိုပင်လှည့်မကြည့်ခဲ့တော့။ သူမက ရွှေ ဆိုင်းရောင်းသူထံမှ အမ်းငွေကိုစောင့်နေဆဲဖြစ်သည်။

သူ့အလိုလို သူမဆီရောက်သွားမိသည်။ ဘေးမှာ သူ့လာရပ်မှန်းသိ သော်လည်း သူမက မော့မကြည့် ခေါင်းကိုငုံ့ကာထားသည်။

“ ‘ရွှေဆိုင်း’ ကိုယ် လျှာပေးရမလား”

မိန်းကလေးများ ရွှေဆိုင်းကိုတိုက်ရိုက်လှည့်ခွင့်မရှိမှန်း သူမသိပြီးသား ဖြစ်မည်မို့ သူ့အရဲစွန့်ကာမေးမိသည်။ သူမက ရွှေဆိုင်းရောင်းသူထံမှ အမ်း ငွေကိုလှမ်းယူရင်း ‘ရပါတယ်’ဟုဆိုသည်။ သူမစိတ်ထဲမှာ နေခြည်တို့ပါမှာနေ သဖြင့် အံ့ဩနေဟန်တူသည်။

“ပေးပါ ကိုယ်လျှာပေးပါမယ်”

သူ့အရဲစွန့်ရင်း သူမလက်ထဲမှ ရွှေဆိုင်းဆီလက်လှမ်းရင်း နောက် တစ်ခေါက်ဆိုဖြစ်သည်။ သူမ တွေခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူမအနေနှင့် ရဲတိုး (သို့) သူမတို့အဖွဲ့မှ တစ်ယောက်ယောက်ကို ကပ်လျှံခိုင်းမည်ဟု တွေးထား ဟန်တူသည်။

“ပေးပါ အားမနာပါနဲ့”

ဒီတစ်ခါတော့ သူလုံးလုံးအရဲစွန့်ကာ သူမလက်ထဲမှ ရွှေဆိုင်းကို ဆတ်ခနဲယူရင်းပြောဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထဲပါလာသော ရွှေဆိုင်းကို သူမက ပြန်မလှပါ။ သူ့ ‘တော်ပါ’သေးရဲ့ ဟုသက်ပြင်းကိုခိုးချရင်း ‘ကိုယ် အခု လျှာလိုက် မယ်နော်’ဟု ခေါင်းငုံ့နေသော သူမကိုဆိုဖြစ်သည်။ ခေါင်းငုံ့ထားလျက်က သူမ

ခေါင်းညိတ်သည်။ ရင်မှာနွေးခနဲ။

များပြားလှသော ဘုရားဖူးတို့ ကြားတိုးဝေ့ရင်း ဖောင်တော်ဦးဘုရား ငါးဆူစံပယ်ရာ ယလွင်ဆီသူသွားသည်။ ပွဲတော်ကာလမို့ များပြားလှသော ရွှေ သက်န်းကပ်လျှာတွေကြား သူ့အတော်ကြီးတိုးဝင်ရသည်။ ဘုရား ငါးဆူစံလုံး ကို သူဝယ်ထားသော ရွှေသက်န်းရော သူမထံမှ ယူလာသော ရွှေဆိုင်းရော အချပ် (ရွက်)နှစ်ဆယ်စလုံးပေါင်းပြီး ကပ်လျှာလိုက်သည်။ လူ့ဘေးများကြီးနှင့် တိုးဝေ့ကာ ကပ်လျှာရသည်မို့ တော်တော်နှင့်ခမ်းကမတွင် အချပ်(ရွက်)နှစ်ဆယ် လုံးကပ်လျှာပြီးသည်နှင့် နောက်လှည့်ကြည့်တော့ သူမကို မတွေ့တော့။

ဘုရားကိုဝတ်ပြုပြီး အကန်ကြာသည်အထိ ထိုနေရာမှာပင်ထိုင်ပြီး ဖောင်တော်ဦးဘုရားငါးဆူကို ကြည့်ညှိစွာဖူးနေမိသည်။ မိုးခမ်းကို သူ့သတိမရ တော့။

ဆတ်ခနဲဘေးမှာလာထိုင်သူကြောင့် အာရုံထွေသွားရသည်။ ရုတ် တရက်ကြည့်တော့နေခြည်ဖြစ်နေသည်။

“စောစောက ရွှေသက်န်းကပ်ခိုင်းမလို့ရွာတာ မတွေ့ဘူး၊ ဇေယျကို ရော ခမ်းလီကိုရောမတွေ့တာနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းပြီး အလျှာခိုင်းလိုက်ရတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့”

“ရှင်”

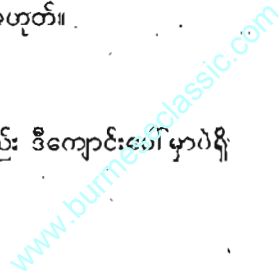
“ဪ... တော်သေးတာပေါ့လို့ အဆင်ပြေသွားလို့ မဟုတ်ရင် နေခြည် ကိုယ်ကိုလိုက်ရှာနေရဦးမှာ”

သူ့စကားကို ပြေပြေဖြစ်ဖြစ်အောင်ပြောရသည်။ တကယ်တော့ သူပြောချင်သည်က တစ်မျိုး။ ‘တော်သေးတာပေါ့၊ နင့်ရွှေဆိုင်း ငါလျှာပေးရင် နောက်ဘဝရေစက်ဆုံနေဦးမယ်’ဆိုပြီး နောက်မလို့ ဒါပေမယ့် အစမခံ၊ အနောက်မခံ အတိမ်းအစောင်းမခံသော နေခြည်ကို သူ့နောက်မိလို့တာတော့ မလွယ်။ ပြောလို့ ဂျီကြ(ကျီကြ) လို့ကို ဆုံးတော့မှာမဟုတ်။

“နင့် သူငယ်ချင်းတွေကော”

“ဟိုဘက်မှာ ဒါနဲ့ ခမ်းလီကော”

“ဘယ်သွားလဲမသိဘူး၊ တွေ့မှာပါ သူလည်း ဒီကျောင်းပေါ်မှာပါရှိ မယ်ထင်တယ်”

“ဒါဆို ကျောင်းအောက်မှာ ဈေးဆိုင်တွေမှာ ဈေးဆင်းဝယ်ရအောင်”

နေခြည်စကားကြောင့် သူ့စိတ်လေသွားရသည်။ စောစောကလည်း အများကြီးဝယ်ပြီးပြီ၊ အခုလည်း ဘာတွေဝယ်ဦးမည်မသိ။

“အေး ကောင်းသားပဲ ဒီလိုဆို နှင့်သူငယ်ချင်းတွေခေါ်ပြီး ဆင်းဝယ် နှင့်လေ၊ ငါ ခမ်းလီကိုရှာပြီး လိုက်ခဲ့မယ်”

“တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့ပါလား”

“နှင်တို့ကျောင်းအောက်မှာပဲ ရှိနေမယ်မဟုတ်လား၊ သွားနှင့်လိုက်ပါ ငါ ခမ်းလီကိုရှာခေါ်ပြီးလိုက်ခဲ့မယ် နော်”

နေခြည် ခေါင်းမညိတ်ချင်ညိတ်ချင်နှင့် ညိတ်ကာ သူမ၏သူငယ် ချင်းများရှိရာသွားသည်။ နေခြည်သွားပြီး မကြာခင်မှာ ယောင်လည်ယောင် လည်ဖြစ်နေသော သူ့ဆီကိုခမ်းလီရောက်လာသည်။

“ဇေယျ မိုခမ်းတို့တောင် ရွှေမုန့်ဆိုင်တန်းမှာ မုန့်သွားစားမယ်ဆို ပြီး ခုလေးတင်ဆင်းသွားပြီ။ မင်း နေခြည်ကို တွေ့ပြီလား”

“အေး တွေ့ပြီးပြီ နေခြည်လည်းအခုပဲ ကျောင်းအောက်ဆင်းသွား တယ် . . . ဈေးဝယ်မလိုတဲ့ ဒီလှေကားကနေ ဆင်းသွားတာ”

“ဪ . . . ဒါကြောင့်မတွေ့တာကိုး၊ မိုခမ်းတို့က ဟိုဘက်လှေကား ကနေဆင်းသွားတာကွ၊ လာ ငါတို့လည်း ဟိုဘက်လှေကားကနေလိုက်ဆင်းရ အောင်”

ခမ်းလီက ပြောပြောဆိုဆို သူ့ပန်းကိုဖက်ကာ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက် သည်။

“ငါတို့ မိုခမ်းတို့နောက်လိုက်တာ ကိစ္စမရှိဘူးကွ၊ တော်ကြာနေခြည် လည်း လိုက်လာမှပြဿနာ၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ နေခြည်က တစ်လောကလုံးနဲ့ တည့်တာမဟုတ်ဘူး”

သူ့စကားကြောင့် ခမ်းလီ၏သွက်လက်သောခြေလှမ်းက တုံ့ခနဲဖြစ် သွားသည်။

“ဒီလိုလုပ်ကွာ ဇေယျ . . . ငါတို့နေခြည်တို့ကို အရင်လိုက်ရှာမယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ကို အေးအေးဆေးဆေးဈေးဝယ်ခိုင်းထားလိုက်မယ်။ ငါတို့ ဟိုဘက် ရွာက သူငယ်ချင်းဆီသွားစရာရှိတယ်၊ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ဘာညာပေါ့၊ ပြီးတာနဲ့ ငါတို့က ချယ်ရီတို့နဲ့ မုန့်သွားစား ကဲ . . . အဲဒီလို လုပ်ရင်မကောင်း”

ဘူးလား”

ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းသော ဆရာသမားက ဉာဏ်နိုး၊ ဉာဏ်နက်သာ မက ဉာဏ်သက်တံ ရောင်စုံတွေပါ ထုတ်သည်။ မောင်တော်ဦးဘုရားအနီးမှာ ရွာတစ်ရွာကလည်း လိမ်ရန်အသင့်ရှိပြီးသား။

“ကောင်းသားပဲ . . . မင်းပဲကြည့်ပြီးနော်”

“အေးပါ”

ခမ်းလီက ‘အေးပါ’ဟုဆိုရင်း ‘ဒါဆို နေခြည်တို့ဆင်းတဲ့ လှေကား အတိုင်းဆင်းပြီး သူတို့နောက်လိုက်ရအောင်’ဟုဆက်ပြောသည်။

သူ့ရော ခမ်းလီပါ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ နေခြည်တို့ဆင်းသွား သော လှေကားအတိုင်းဆင်းကာ သူမတို့နောက်လိုက်ရသည်။ ကျောင်းအောက် ဝင်ဝင်ချင်းဆိုင်မှာပဲ နေခြည်တို့ကိုတွေ့သည်။ ပိုးချည်ဖြင့်ရက်လုပ်ထားသော ထဘီလိုဟာကို ကိုင်ရင်းဈေးဆစ်နေကြသည်။

“မရဘူး ညီမ ဒီပစ္စည်းက ပိုးချည်သန့်သန့်နဲ့ ရက်ထားတာ၊ ဒီဇိုင်း ကလည်းနောက်ဆုံးပေါ်လေး မယုံရင် သူ့များဆိုင်မှာ သွားကြည့် ဒီ ဒီဇိုင်းမျိုး မရှိစေရဘူး။ ဝမ်းဆက်မို့လို့ပါ။ တကယ်ပြောတာ မကိုက်လို့”

ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီးက အင်းသံဝံ့ဖြင့် နေခြည်တို့ကိုရှင်းပြနေသည်။

“နေခြည်”

ခမ်းလီ၏ခေါ်သံကြောင့် နေခြည်တို့ လှည့်ကြည့်ကြသည်။ အဝတ် အစားပေါ် အာရုံရောက်နေသည်မို့ သူတို့လာတာကို သူမတို့မမြင်ခဲ့ကြ။

“ငါတို့ ဟိုဘက်ကရွာထဲ ခဏသွားစရာရှိတယ်။ နင်တို့ ဒီမှာအေး အေးဆေးဆေးဈေးဝယ်နေကြဦးနော်”

ခမ်းလီပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း နေခြည်က သံသယကြည့်ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်သည်။ ပြီး

“ရွာထဲကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“ငါတို့တက္ကသိုလ်တန်းက သူငယ်ချင်းရှိတယ်လေ သွားနှုတ်ဆက် မလို့”

ခမ်းလီကမဆိုင်းမတွပြန်ဖြေသည်။ ရွာထဲဟုဆိုသည်က တစ် ကြောင်း၊ အဝတ်အစားပေါ် အာရုံစိုက်နေသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် နေခြည် က ခေါင်းမညိတ်ချင် ညိတ်ချင်ညိတ်သည်။ ပြီး ‘ကြာမှာလား’ဟုမေးသည်။

“အေး နည်းနည်းတော့ကြာမှပေါ့။ ဒီနေ့ပဲ ငါတို့မြို့နဲ့လာမယ် ဒီနား တစ်ဝိုက်မှာပဲ စောင့်နေနော်”

သူလည်း အားတက်သံရော ဝင်ဖြိုးပေးလိုက်သည်။ နေခြည်ကခေါင်း ကိုဆတ်ခနဲညိတ်သည်။ သူမ၏သူငယ်ချင်းများကလည်း ရောယောင်ပြီး ခေါင်း လိုက်ညိတ်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လှည့်ထွက်ခဲ့ကြပြီး ကွယ်ရာကိုရောက်တော့ ခွီးခနဲ ရယ်မိကြသည်။ ပြီး . . . နှစ်ယောက်သား ကျောင်းတော်နှင့်ကပ်လျက်မှ စား သောက်ဆိုင်တန်းများဆီ ခြေဆိတ်တင်ကာလိုက်ခဲ့ကြသည်။

တစ်ဆိုင်ပြီး တစ်ဆိုင် ပြုပြုရှာရင်း သူခမ်းလီကို ‘ဒီလာတာသေချာ ရဲ့လားကွာ’ဟုမေးဖြစ်သည်။

“သေချာပါတယ်ကွာ . . . ငါ့အချစ်တုံး ကိုယ်တိုင်ပြောသွားတာကွ”

အရေးထဲ ဆရာသမားက အမှတ်ကပ်ယူနေပြန်သည်။ လက်ခုပ်သံ ကြားသလိုလိုရှိသည်မို့ သူ့နောက်လှည့်ကြည့်ဖြစ်သည်။ သူတို့ရဲ့ကျောဘက် ဆိုင်ထဲမှ ရဲတိုးက လက်ခုပ်တီးရင်း လှမ်းခေါ်နေကြ ဖြစ်သည်။

“ခမ်းလီ ငါတို့နောက်က ဆိုင်ထဲမှာကွ”

နားလေးသော၊ အကင်းမမီးသော၊ မျက်လုံးကြီးပြုပြုကာ ရှာနေဆဲ ဖြစ်သောဘော်ဒါကြီးကို သတိပေးတော့ ဆရာသမားက လူကိုမယုံသလိုကြည့် ပြီး နောက်ဆိုင်ထဲကိုကြည့်သည်။ ချယ်ရီတို့ကိုတွေ့ရတော့မှသကောင့်သားက ‘အေး ဟုတ်တယ်ဟ’ဟုဆိုရင်း

“လာ သွားရအောင်”

ခမ်းလီကတော့ ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်ရင်းချီတက်သည်။ သူကတော့ မျက်နှာပူပူနှင့် ခမ်းလီ၏ နောက်ကနေလိုက်ခဲ့သည်။

“လာ ခမ်းလီ၊ လာလေလေယျ ဘာစားမလဲ . . . တစ်ခုခုစား”

ရဲတိုးက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုခပ်သွက်သွက် ထကြိုသည်။ ချယ်ရီက ‘စားကြဦး’ဟုနှစ်ယောက်စလုံးကို သိမ်းကျုံးခေါ်ရင်း စားလက်စ အင်းခိုးရာ ‘ဝက်သားချဉ်’ကို ဆက်စားနေသည်။ မိုခမ်းကတော့ မျက်လုံးပင်လှန်မကြည့်။

ခမ်းလီကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် ခုံဆွဲရင်းထိုင်သည်။ ပြီး ကြောင် တောင်တောင်ရပ်နေသော သူ့ကိုမော့ကြည့်ကာ ‘ထိုင်လေ’ဟုဆိုသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်တွန့်ဆုတ်ဖြင့် ထိုင်ပြီးချိန်မှာ စားပွဲထိုးရောက်လာသည်။

“အစ်ကိုတို့ ဘာစားမလဲ”

ခမ်းလီနှင့် သူတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ဖြစ်သည်။

“ဝက်သားချဉ်ပဲ စားရအောင်”

“အေးကောင်းတယ် ဝက်သားချဉ် နှစ်ပွဲ”

ခမ်းလီက လက်နှစ်ချောင်းထောင်ရင်းမှာသည်။ ပြီး သကောင့်သား က ချယ်ရီဘက်သို့လှည့်ကာ စကားပြောရန်ပြင်သည်။ ချယ်ရီကလည်း အလိုက် တသိပင် စားလက်စကို လက်စသတ်ရင်း ခမ်းလီကိုပြန်ကြည့်သည်။

“ချယ်ရီ ဒီဖောင်တော်ဦးပြီး ဘယ်သွားကြဦးမလဲ”

“အလိုတော်ပေါ်တဲ ဘုရားကိုသွားမယ်”

ချယ်ရီက ခေတ္တစဉ်းစားပြီးမှဖြေသည်။

“ဪ ခေမုနေတယ်။ ကိုခမ်းလီ ဟိုခပ်စွာစွာ ကောင်မလေးနဲ့သူ အဖော်တွေရော”

ရဲတိုးက ဟင်းထုပ်ငွဲစားနေရင်းက ဆတ်ခနဲမော့ကာ သတိတရဖြင့် မေးသည်။ နေခြည်ကိုမေးမှန်းသိသည်။ ခမ်းလီက သူ့ကိုကြည့်သည်။ သူနှင့် ခမ်းလီတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ‘ခွီးခနဲရယ်ဖြစ်ကြသည်။ ကိုယ့် ဝမ်းနာကိုယ်သာသိသည်ကိုး။

“ကျောင်းအောက်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်ရဲတိုးရ၊ ဘာလဲ . . . မင်းစိတ်ဝင် စားလို့လား”

ခမ်းလီကရဲတိုးကို လှမ်းပြောရင်း တခွီးခွီးနှင့်ရယ်ပြန်သည်။ ရဲတိုးခမျာ ခမ်းလီ၏မေးခွန်းကြောင့် မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ရပါတယ် အားမနာပါနဲ့ ရဲတိုးဘက်ကသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၊ ကျန် တာကို ငါနဲ့ ခမ်းလီဆက်လှုပ်ရှားပေးမယ်”

သူလည်း အခွင့်သင့်တုန်း နေခြည်နဲ့ သူ့ဘယ်လိုမှမပတ်သက်ဘူးဆို တာ မိုခမ်းတစ်ယောက်သိသွားအောင် စကားထည့်ဖြစ်သည်။ နဂိုက မျက်နှာ ကြီးရှုံ့မဲ့နေသော ရဲတိုး သူ့စကားကြောင့် မျက်နှာကြီး ပိုရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“အဲဒါကြီးနဲ့တော့ မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ . . . ရှိကြီးခိုးပါရဲ့၊ ဆက်မပြော ပေးတာနဲ့နော်၊ ဆက်ပြောရင် ငါငိုတော့မှာ”

ရဲတိုးကငိုမဲ့မဲ့ဟန်ဖြင့် အရွှန်းဖောက်သည်။ နေခြည်တစ်ယောက်က တော့ နားရွက်တွေပူနေတော့မည်။ (မိန်းကလေးအများစုက သူမတို့၏

အကြောင်းကိုတစ်ယောက်ယောက်ပြောနေလျှင် နားရွက်တွေအလိုလိုပူလာသည်တဲ့) တကယ်တော့ သူသည်လည်း နေခြည့်အကြောင်းကို တစ်ခွန်းမှမပြောချင်ပါ။ သို့သော် သူနှင့်ပတ်သက်မှုမရှိကြောင်းကိုတော့ သူမ သိအောင် အပြီးလုပ်ထားမှဖြစ်မည်။

“ဒီလောက်ဆို ငါသဘောပေါက်သင့်သလောက်ပေါက်ပြီ မင်းဟဲ့ အဲဒီစွာတေးမနဲ့ မလာချင်ပဲနဲ့ လုံးဝမတတ်သာလို့လာရတာ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“မုန်လိုက်လေ ရဲတိုးရာ”

“ဗေဒင်ဟောစားလို့ကတော့ ချက်ချင်းနာမည်ကြီးမှာပဲ”

သူ့ရောခမ်းလီပါ ရဲတိုးကို ထိုင်ကန်တော့ချင် စိတ်ပေါက်သွားရသည်။ ရဲတိုးက မြွေမြွေချင်းခြေမြင်ဟန်တူသည်။ ကောင်မလေးတွေနှင့် ခရီးတစ်ခုထဲ အတူတူလာပြီးမှ ထိုကောင်မလေးတွေနှင့် အတူမနေဘဲလျှောက်သွားနေသည့် အချက်ကိုတွေးမိဟန်တူသည်။ ရဲတိုးက ‘မုန်လိုက်လေ’ ဆိုသောစကားကြောင့် မြှောက်သွားသည်။ စကားကိုရှေ့ဆက်သည်။

“အခုလည်း အေးဆေးဆေးဆေးဝယ်ကြဦး ငါတို့ဟိုသွားဦးမယ်။ ဒီသွားဦးမယ်ဆိုပြီး ညာညာပြီးတော့ လစ်ထွက်လာကြတယ်မဟုတ်လား”

“အားပါးပါး ရဲတိုး... မင်းမိုက်ထဲမှာ ဟိုတာရှိနေလား၊ ဘာလဲ... ဟိုဟာကွာ၊ ပါးစပ်ဖျားမှာပဲ မေ့နေတယ်”

“ပုဏ္ဏား ပုဏ္ဏား”

ခမ်းလီ၏စကားကို သူဝင်ထောက်ပေးရသည်။ ရယ်ရင်းမောရင်း စားရင်းသောက်ရင်းဖြင့် သူတို့ဝိုင်းလေးကစိုပြည်လာခဲ့သည်။ ရယ်စရာရှိလျှင် ခေါင်းငုံ့ငုံ့ပြီးရယ်သော သူမကို ခိုးခိုးကြည့်ရင်း ဘာရယ်မဟုတ် သူကြည့်နူးနေမိသည်။ ဒီလောက်ဆို မိုခမ်းတစ်ယောက် နေခြည့်နှင့်သူ၏အနေအထားကို သဘောပေါက်လောက်ပြီထင်သည်။

“နေပါဦး စကားမစပ် အဲဒီစွာတေးမလေးက ဇေယျရဲ့ပြဿနာထုပ်လား၊ ခမ်းလီရဲ့ ပြဿနာထုပ်လား”

“ဒီကောင့် ဟာ”

ရဲတိုး၏အမေးကို ခမ်းလီက မဆိုင်းမတွဖြေသည်။ ‘ဒီကောင့်ဟာ’ ဟု သူ့မျက်နှာပေါ်လက်ညှိုးကြီး ဆတ်ခနဲထိုးသည်မို့ သူ့ကမန်းကတန်းနောက်

ဆုတ်လိုက်ရသည်။ ပြီး ‘ပြည်ပြည်လုပ်ပါဟ’ ဟု အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်ဆိုဖြစ်သည်။

“ကဲကဲ . . . ဒီလိုဆို သွားကြတော့လေ”

“အမ် . . . ဘာလဲဟ ချယ်ရီရ တစ်မျိုးကြီးပါလား”

အစမရှိအဆုံးမရှိနှင့် နေသောချယ်ရီကို ခမ်းလီက အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုကစောင့်နေမှာတွေ့မိလို့ပါတဲ့”

ချယ်ရီက ‘ဟက်’ခနဲရယ်ရင်းဆိုသည်။

“ငါတို့လည်း သွားရအောင်”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေခဲ့သော မိုခမ်းကဆိုသည်။ ခမ်းလီက ‘ရှင်းမယ်ဟေ့’ ဟုစားပွဲထိုးလေးကိုလှမ်းခေါ်သည်။ စားပွဲထိုးလေးက ခပ်သွက်သွက်ပဲ တစ်ဝိုင်းလုံး စားထားသမျှကိုတွက်သည်။ ချယ်ရီ ဆိုင်က ကောင်မလေးတွေက ‘သေသေချာချာ တွက်နော် ပိုကုန်မယ်’ဟုနောက်သည်။

“အားလုံး ခြောက်ထောင့်ရှစ်ရာပါ”

“ရှေ့ ညီလေး”

တွက်ပြီးသည်နှင့် သူ့စားပွဲထိုးကို ငွေလှမ်းပေးလိုက်သည်။ ချယ်ရီက ‘မရှင်းနဲ့’ ဟုဆိုသည်။ သူ့ချစ်ရပါသော မိုခမ်းကတော့ စားပွဲထိုးလေးကို ‘မယူနဲ့’ ဟုလှမ်းတားသည်။ ရဲတိုးကတော့ ‘အားနာစရာကြီးတဲ့’

“ယူလိုက် ညီလေး၊ ပိုတာ မင်းအတွက် မုန့်ဖိုးယူလိုက်”

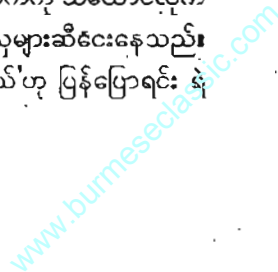
ခမ်းလီကပါးစပ်ကလည်းပြော လက်ကလည်း သူ့လက်ထဲမှငွေကိုယူကာ စားပွဲထိုးလက်ထဲကိုထည့်ပေးသည်။ စားပွဲထိုးက ကျေးဇူးဟုဆိုရင်း ဝမ်းသာအားရယူပြီး ဆိုင်ရှင်ထံလှည့်ထွက်သွားသည်။

“ကျေးဇူးပဲနော် ဇေယျ”

“ကျေးဇူး”

ချယ်ရီက အားနာနာဖြင့်ဆိုသည်။ ချယ်ရီနောက်ကို သံယောင်လိုက်ပြီး ရဲတိုးကပါဆိုသည်။ သူမကတော့ ရေထဲမှ စက်လှေများဆီငေးနေသည်။ ဟမင်အကြည့်ပို့ထားတာလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ ‘ရပါတယ်’ဟု ပြန်ပြောရင်း နဲ့ ဟိုးကိုကြည့်ဖြစ်သည်။

“ကဲ ဒါဆိုငါတို့ သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

ရဲတိုက်က သူ့အကြည့်၏အဓိပ္ပာယ်ကိုနားလည်စွာ ချယ်ရီတို့ဘက်လှည့်ရင်းဆိုသည်။ ချယ်ရီကလည်း 'ကြွ ကြွ' ဟု ခွဲတဲ့တဲ့ဆိုသည်။

ချစ်ရပါသော မိခမ်းကိုကြည့်တော့ သူမက ဖျတ်ခနဲကြည့်ရင်း ဆုံသွားသောအကြည့်ကိုချက်ချင်း ပြန်လွှဲသွားသ...

“ကဲလာ သွားရအောင်”

ခမ်းလီက သူ့ကိုပြောရင်း ပခုံးလှမ်းဖက်သည်။ တကယ်တော့ ပခုံးကိုဖက်တာမဟုတ်ဆွဲခေါ်တာဖြစ်သည်။ သူ့နောက်လှည့်ကာ 'သွားပြီ' ဟုလှည့်အော်ခဲ့ရင်း ကျောင်းအောက်ဘက်ကိုခြေသုတ်တင်ခဲ့သည်။ ဒီအချိန်ဆို နေခြည်တို့တစ်သိုက်လည်း ဆာနေရော့မည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင်။ နေခြည်တို့အုပ်စု ကျောင်းအောက်ရှိလှေကားထစ်လေးမှာ ထိုင်တချို့ ရပ်တချို့ စောင့်နေကြသည်။ သူနှင့်ခမ်းလီကိုမြင်သည်နှင့် နေခြည်က ဝမ်းသာအားရဖြင့်ထရပ်သည်။

“ပြန်မလာတော့ဘူးလားလို့”

“အေးလေ ရွာထဲသွားပြီး အင်းသူတွေ့နောက်များ ရည်းစားစကားလိုက်ပြောနေလားမှမသိတာ”

နေခြည်အပါအဝင်တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စီ ဝိုင်းပြီး နှိပ်ကွပ်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ အပြုံးပင်မပျက်။ မပျက်ဆို လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ခဲ့ရသည်ကိုး။

“လာ လာ... နင်တို့ဗိုက်ဆာနေပြီမဟုတ်လား၊ ငါ မုန့်လိုက်ကျွေးမယ်”

“ဆာပြီပေါ့ဟ ငါတို့က အခုပဲ မုန့်သွားစားမလို့တိုင်ပင်နေတာ၊ နင်တို့ကိုစောင့်နေတာလေ၊ နင်တို့ရောက်တာနဲ့ သွားမယ်ဆိုပြီးတော့”

“အေးလေ ငါတို့လည်း နင်တို့ ဗိုက်ဆာနေမှာစိုးလို့ အမြန်ပြန်လာတာ”

ခမ်းလီက ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဖြိုးသည်။

“ငါတို့က အခုငါ့မိနစ်လောက်စောင့်လို့မှမလာရင် ငါတို့ဘာသာ မုန့်တစ်ခုခုသွားစားနှင့်ကြမယ်လို့ ပြောနေကြတာ”

‘တော်သေးတာပေါ့ဟု သူ့တွေးဖြစ်သည်။ သူမတို့ မစောင့်နိုင်လို့ မုန့်လာစားခိုက်နှင့် သူတို့ဆိုင်မှာထိုင်နေခိုက်နှင့် တိုးလို့ကတော့ ပြဿနာ။

သူနှင့်ခမ်းလီတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းကိုယ်စီချမိကြသည်။

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ကော့ပက်ကော့ပက်နှင့် စောစောက ထိုင်ခဲ့သောဆိုင်ကို ပြန်ထိုင်မိသည်က သူတို့နှစ်ယောက်၏အမှားဖြစ်သည်။ ထိုအချက်ကို ခမ်းလီရော သူပါ မစဉ်းစားမိကြ။

နေခြည်တို့တစ်သိုက်နှင့် ထိုင်နေချိန်မှာပဲ စောစောက သူမုန့်ဖိုးပေးထားခဲ့သည့် စားပွဲထိုးလေးက အပြေးအလွှားရောက်ချလာသည်။

“ဟာ . . . အစ်ကို နောက်တစ်ကျော့လား၊ စောစောကစောင်အစ်ကိုတို့အဖွဲ့ထဲက ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ဦးထုပ်မေ့ကျန်ခဲ့လို့ပြန်လာယူသေးတယ်”

‘သွားပြီ’ ဟုသူ့တွေးလိုက်သည်။ မည်မျှပါးရိုက်ချင်စရာကောင်းသော စားပွဲထိုးပါနည်း။ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလိုက်ပုံက နှစ်ယောက်မရှိ။ နှုတ်သွက်ပုံကလည်း စကားအရှည်ကြီးကိုတစ်လုံး . . . ထိုတစ်လုံးမှအထစ်အငေါ့မရှိ။ ဒေါက်ဒေါက် ဒေါက်ဒေါက်နှင့် ပြောသွားလိုက်ပုံများ ဆောင့်ကန်ပစ်ချင်စရာပင်ကောင်းနေသေးတော့။ နေခြည်က သူ့ကို ဒေါသမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်တာနေသည်။ ခမ်းလီကတော့ ငုံ့ထားသောခေါင်းကို တပြင်းပြင်းကုတ်သည်။

“အေး ဟုတ်လား . . . ဟိုကောင်တွေရော ပါလာကြသေးလား”

“ဟင့်အင်း”

မထူးတော့ပြီပို့ ခပ်တည်တည်ပဲ ချော်လဲရာရာထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးခပ်တည်တည်ပင် နေခြည်တို့ဘက်လှည့်ကာ ဘာမှမဖြစ်သလိုဟန်ဖြင့်

“ကဲ ကဲ မှာစရာရှိတာမှာကြလေ၊ သွားသွားညီလေး . . . ကိုယ့်အတွက် အအေးတစ်လုံးအဆင်ပြေတာ ယူခဲ့”

မိကျောင်းမသားကို ‘ပ’ထုတ်ကာ ခမ်းလီကို ‘ဟန်မပျက်စေနဲ့’ ဆိုသောပုံစံဖြင့် မျက်လုံးကိုမသိမသာ ပြုပြုရသေးသည်။ ခမ်းလီကလည်း အထာနပ်သည်။

“အေးဟုတ်သားပဲ မှာကြလေ၊ ဟကောင်လေယျ မင်းလည်းမှာလေ ကိုကောင်အယ်တိုးတို့နဲ့ ထိုင်တုန်းကလည်း အအေး၊ အခုလည်း အအေးမလုပ်နဲ့ပေ မင်းပဲ နေခြည်တို့နဲ့မှစားမယ်ဆို”

ခမ်းလီ၏ခွီးလုံးကြောင့် နေခြည်၏ လငပုပ်ဖမ်းနေသော မျက်နှာက

ကြည်လင်ကာသွားသည်။ သူ့ကိုကြည့်ကာ

“မှာလေလေ့ လေ့ကဝက်သားချဉ်ကြိုက်တယ်”

နေခြည်က သူ့ကိုပြောရင်း သူ့သူငယ်ချင်းတွေဘက်လှည့်ကာဆိုသည်။ စောစောက မိကျောင်းမသားလေးက သုတ်သုတ်၊ သုတ်သုတ်နှင့် ရောက်ချလာသည်။ အမှန်ကတော့ သူ့အအေးမသောက်ချင် ဒီမိကျောင်းမသားကို ပထုတ်ပြီး အခြားစားပွဲထိုးကိုခေါ်ရန် ကြံခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖောင်တော်ဦးပွဲတော်ကာလမို့ များပြားလှသော စားသုံးသူတွေကြားမှာ စားပွဲထိုးများခမျာမအားမလပ်ရုံနေကြသည်။ ခြွင်းချက်အနေနှင့် ဒီ မိကျောင်းမသားကတော့ ထူးထူးခြားခြားအားနေလေသည်။

နေခြည်က သူမ၏သူငယ်ချင်းများကို အရင်မှာစေသည်။ ပြီး သူနှင့် ခမ်းလီဘက်ကိုလှည့်ကာမေးသည်။

“ခမ်းလီရော ဝက်သားချဉ်ပဲလား၊ လေ့ကတော့ ဝက်သားချဉ်ပဲစားမှာ၊ သူကတစ်ခါစားရင် နှစ်ပွဲစားနေကြ”

သူ့ကိုမေးခေါ်ရင်း နေခြည်ပြောသမျှကို စားပွဲထိုးလေးက မျက်စိပင်မမှိတ်ပဲကြည့်ရင်းက နားထောင်သည်။ နေခြည်၏စကားလည်းဆုံးရော ဇာတ်တိုက်ထားသလို ကွက်တိပင်ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညှိတ်ကာ။

“အာ . . . ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် အစ်မ စောစောကပဲ ဒီအစ်ကို ဝက်သားချဉ်ကို နှစ်ပွဲဆင်စားထားတာ”

‘သေပါတော့’ ဟု စိတ်ပျက်စွာ မိကျောင်းမသားကို ကြည့်ဖြစ်သည်။ ကြည့်ပါဦး တိတိကျကျကြီးကို မှတ်မိကာ မှတ်ဉာဏ်တော် ကောင်းနေလိုက်ပုံများ နေခြည်မျက်နှာက ဆတ်ခနဲပျက်ကာသွားသည်။ ထုံးစံအတိုင်းခမ်းလီက အထာနပ်သည်။ စားပွဲထိုးလေး၏ ခေါင်းကိုပုတ်ကာ ၎င်း၏လက်မောင်းကို ရင်းရင်းနှီးနှီးဟန်ဖြင့်ကိုင်ရင်း

“ညီလေးရာ မင်းလူများသွားပြီ ငါတို့စောစောက အအေးပဲသောက်တာလေ”

ခမ်းလီက အရယ်တစ်စက်ဖြင့်ဆိုသည်။ မျက်လုံးမှိတ်ပြုပြန်လျှင်လည်း လှစ်နေအောင်ပါးသော မရွှေချောကသီတော့မည်။ ‘အအေးပဲသောက်တာလေ’ ဟုဆိုရင်း ကိုင်ထားသောစားပွဲထိုးလေး၏ လက်မောင်းကို မသိသောညှစ်သည်။ သဘောပေါက် ဆိုသည့်သဘော အဲဒါကိုက ခမ်းလီ၏အမှားဖြစ်

သည်။ စားပွဲထိုးလေးက အလန့်တကြားထအော်သည်။

“အားလားလား . . . လက်မောင်းမှာ အနာရှိတယ်ဆိုမှ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ အစ်ကိုရာ ညှစ်ထည့်လိုက်တာများ အောင်မလေး နာလိုက်တာ ‘ဘာ အအေးပဲသောက်တာနေတာလဲ’ ဘာလူများသွားပြီလဲ။ နောက်မနေပါနဲ့ အစ်ကိုရာ ဒီအစ်ကိုပိုက်ဆံရှင်းလို့ ဟိုအစ်မထွေကတောင်တားသေးတယ်လေ၊ အစ်ကိုပဲ ပိုတာယူလိုက်ဆိုပြီးပေးလို့ ကျွန်တော်တောင် မုန့်ဖိုးနှစ်ရာရတယ်လေ”

‘သွားပြီ သွားပြီ’ ဟုသာ ထအော်လိုက်ချင်တော့သည်။ မိချောင်းမသား စကားကြွယ်နေလိုက်ပုံများ လည်ပင်းထညှစ်ပစ်ဖို့ကောင်းသည်။ သူ ‘တော်တော်’ ဟုအံ့ကိုကြိတ်ပြီး မျက်လုံးပြုပြင်လိုက်မိသည်။ ဟိုမှာ နေခြည်မျက်နှာက ပြိုတော့မည့်မိုးလို့ မည်းသည်းကာနေနေပြီကိုး။ ပြုပြင်ကာမုပိုဆိုးတော့သည်။ နေခြည်မြင်သွားသည်ကိုး။ သူမြင်စေချင်သော စားပွဲထိုးကဖြင့် မမြင်။ ‘လက်မောင်းကအနာ’ ဆိုတာကို အင်္ကျီပင်ရင်းကြည့်နေသည်။

“မောင်လေး၊ ဟိုဘက်ရွာကလူတွေရော စောစောက ထိုင်တဲ့အထဲပါလား”

နေခြည်က ရုတ်တရက်ထမေးသည်။ စားပွဲထိုးက ခေါင်းကိုဘယ်ညာယမ်းသည်။ ယမ်းတာမှ အားရပါးရ မော်တာတပ်ထားသလိုကို သွက်သွက်လက်လက်ကြီးယမ်းသည်။ ပြီး

“ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်။ အားလုံးတောင်ကြီးသူ၊ တောင်ကြီးသားတွေချည်းပဲ ဟိုအစ်မနှစ်ယောက်ဆို အရမ်းချောတာ မမှတ်မိစရာအကြောင်းကိုမရှိတာ”

သေရော မှန်လိုက်သမ သွေးထွက်အောင်ကိုမှန်တာ ဆိုတာမျိုး။ အတိအကျ အသေအချာ ဤသည်မလွဲ။ နေခြည်က နှုတ်ခမ်းကိုပြတ်လု မတတ်ကိုက်ရင်း သူ့ကိုတစ်လှည့်ခမ်းလီကိုတစ်လှည့်ကြည့်သည်။ သူမအနေနှင့် အညာခံရသောကိစ္စကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်ကြီးသိလိုက်ရသည်ကိုး။ ‘ဟိုအစ်မနှစ်ယောက်’ ဆိုသော သူမနှင့် လှေဆိပ်မှာစကားများခဲ့သော ချယ်ရီတို့ကိုဆိုလိုမှန်း သူမသိသည်ပေ။ သူ့ရောခမ်းလီပါ မျက်နှာဘယ်လိုထားရမည်ခဲသိတော့။

“ဟဲဟဲ နေခြည် ငါတို့ . . . ဟို . . . တကယ်တော့ စား . . . စားပြီး

ပြီဟ၊ မှာကြလေ မှာကြ ငါတို့စောင့်ပေးမယ်”

“ဘာစောင့်ပေးမယ်လဲ၊ ဒီကတော့ ခိုက်အဆာခံပြီး စောင့်လိုက်ရတာ ယိုပြန်ရောက်လို့ကတော့ အန်တိုကိုတိုင်မယ် ဒါပဲ”

နေခြည်အသံစာ ငိုသံခွက်လာသည်။ ဘေးက သူမ၏သူငယ်ချင်းများ က ဝိုင်းကာဖောင်းဖျနေကြသည်။ ‘ထူးလိုက်ပါ ဘာညာ’စသဖြင့်။ ပြီး နေခြည် အတွက် သူမကြိုက်တတ်သော ဟင်းထုပ်မှာပေးကြသည်။

မိကျောင်းမသားလေး ကိုရွှေစားပွဲထိုးကတော့ သွားချည်ပြန်ချည်နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ကို အခေါက်ခေါက်အခါခါသယ်ပေးနေသည်။ ခမ်းလိကတော့ အနီစားပွဲထိုးကို သောက်ညင်ကတ်ဟန်ဖြင့် တောက်လျှောက်(ဘုကြည့်)လိုက်ကြည့်နေသည်။ ဆရာသမားကဖြင့် ဂရုတောင်မစိုက်အား သူ့အလုပ်နှင့် သူ့ရုပ်နေသည်။

ပုံမှန်အတိုင်းသာဆို နေခြည်ဘာမှစားတော့မည်မဟုတ်။ ခုတော့ ဟန်မဆောင်နိုင်ရှာ ဆာဆာနှင့်လွေးနေသည်။

သူနှင့်ခမ်းလိကတော့ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ရယ်ချင်ပက်ကျိဖြစ်နေကြသည်။

အားလုံးစားသောက်ပြီးကြတော့ ငွေရှင်းရန် စားပွဲထိုးလှမ်းခေါ်တော့ ဉာဏ်ကြီးရှင် ကိုယ်တော်ချောက သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်ဖြင့်ရောက်ချလာသည်။ ‘ရှင်းတော့မလား အစ်ကို’တဲ့။ ပြုံးပြနေလိုက်တာများ ချို . . . လို့။

“အေး . . . တွက် . . . ဘယ်လောက်ကျလဲ”

ဆရာသမားက ပါးစပ်က ဆီမန်းမန်းသလို လှုပ်စိ လှုပ်စိ မျက်လုံးက ‘ကလယ် . . . ကလယ်ဖြင့် လက်ချိုးကာတွက်သည်။ ပြီး အားလုံးစောစောကလို့ပဲ’

“အမ်”

အရေးထဲ တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်တတ်လွန်းတော့ စောစောကလို့ပဲတဲ့။ ဒါဆိုခြောက်ထောင့်ရှစ်ရာပဲပေါ့။

“ရော စောစောကလို့ပဲ ပိုတဲ့ငွေ မင်းမုန့်ဖိုးယူထားလိုက်”

သူတမင်ရွဲ့ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ဆရာသမားက ရွဲ့လို့ရွဲ့မုန့်သိဟန်မတူ။ ပါးစပ်ကိုရှိသမျှသွား အကုန်မြင်ရလောက်သည်အထိ ဖြရင်းတဟီဟီဖြင့် မြင်းဟီသလိုရယ်သည်။ ပြီး . . . . ရွှေဉာဏ်တော်ထက်ထက်ဖြင့်

ပြန်ပြောလိုက်ပုံက-

“ဟုတ်ကဲ့ စောစောကလို့ ကျေးဇူးပဲနော် အစ်ကို စောစောကလို့ တစ်ခေါက်ထပ်လာဦးမယ်ဆိုရင်တော့ စောစောကလောက်ပဲကျရင် စောစောကလို့ပဲမုန့်ဖိုးပေးဦးမှာပေါ့နော် အဟီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကျေးဇူးရှင်၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ခမ်းလိက သောက်ညင်ကတ်ကတ်ဖြင့် ရွဲ့ကာဆိုသည်။ ဆရာသမား တ အလျှော့လုံးလုံးမပေး။

‘နောက်ပြန်ပြီ အစ်ကိုကတော့’ဟု ကပ်ပြောသွားသေးသည်။ နေခြည်ကတော့ သူ့ကိုရောခမ်းလိကိုပါ လှည့်မကြည့်တော့။

သူတို့အုပ်စု ဖောင်တော်ဦး ဘုရားမှနေ အလိုတော်ပေါက်ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားကို ခရီးဆက်ကြသည်။ တစ်လမ်းလုံး နေခြည် သူနှင့်ခမ်းလိကို စကားမဆို။

တစ်ဖန် အလိုတော်ပေါက် ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားမှနေ ငါးဖယ်ချောင်းခေါ် ‘ကြောင်ခုန်’ကျောင်းကို ကူးကြပြန်သည်။ ရေလွှာဖွေးဖွေးမှာ စက်လှေဦးကထိုးခွဲကာ အင်းရေပြင်မှာတိုက်ပြေးနေသည်။ ၎င်း ငါးဖယ်ချောင်းကျောင်းမှာ ရှေးဟောင်းကျောင်းတော်ကြီးဖြစ်ကာ ထိုကျောင်းမှာ ထူးဆန်းသော ကြောင်လေးတစ်ကောင်ရှိသည်။ ထိုကြောင်လေးက ကြိမ်ကွင်းထဲကိုခုန်ဝင်ပြုတတ်သည်။

ထိုကျောင်းမှအပြန် အင်းလယ်ဘုံတဲကိုဝင်ကြသည်။ ဘိုကဲမှာ အင်းအလယ်ကောင်မှာရှိပြီး ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် ရေပြင်များပတ်ချာဝိုင်းနေသည်မို့ ထိုရေပြင်ကို အနားသတ်ထားသော တောင်တန်းများကို မှန်ပျံမြင်နေရသည်။ အင်မတန်ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ရှုခင်းမို့ ထိုသဘာဝရှုခင်းမှာ သူတို့အားလုံးနှစ်မြောနေခဲ့ကြသည်။

ဘိုကဲမှနေ ညောင်ရွှေလှေဆိပ်ကိုပြန်ခဲ့ကြပြီး၊ ညောင်ရွှေမြို့ထဲမှ ကားထားရာအိမ်ဆီသွားကာ ကားကိုယူရှုပြန်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအပြန်ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံးမှာ မရွှေကောက် နေခြည်ကတော့ သူနှင့်ခမ်းလိကိုစကားလုံးလုံးမပြော။ ဒါကလည်း တစ်မျိုးကောင်းသည်။ အဲမကောင်းတာကတော့ နေခြည် တောင်ကြီးပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ကို မေမေဆီတိုင်ပြီး ပြဿနာရှာမှာက မကောင်းတာဖြစ်သည်။ မတတ်နိုင်။ ဖြစ်သမျှ

အကြောင်း အကောင်းပဲထွက်ရတော့မည်။

“ခမ်းလီ မင်းငါ့ကိုစိတ်ကောက်နေလား”

သူက ခမ်းလီကိုပြောသလိုလိုနှင့် နောက်ဖြစ်သည်။ ခမ်းလီကလည်း

မခေ။

“တောက်! ညောင်မြစ်တူးပါတယ်ဆို ပုတ်သင်ဥကပေါ်သွားသေးတယ်”

ရယ်ဖွဲ့ရင်းဆိုသော ခမ်းလီ၏စကားကြောင့် နေခြည်၏သူငယ်ချင်းများက တခွီခွီရယ်ကြသည်။

နေခြည်တတော့မရယ်၊ ရယ်ချင်စိတ်ကိုအောင့် ထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“နောက်နှစ် ဖောင်တော်ဦးပွဲရောက်ရင် လိုက်ဦးမှာလား”

“အေးလိုက်မှာပေါ့”

“ကောက်လို့ကတော့ မခေါ်ဘူးနော်”

“အေးပါ ဟီဟီ”

နေခြည်ကကောက်လေ သူကနောက်လေဖြစ်သည်။ ခမ်းလီကတော့ အဖြည့်ခံသက်သက်ဖြစ်သည်။

“နောက်နှစ်သွားရင်လည်း အဲဒီဆိုင်မှာပဲ သွားစားရအောင်”

“အေး ဒါမှ အဲဒီကျေးဇူးရှင်နဲ့တွေ့မှာ”

“တွေ့ချင်သေးတယ်ပေါ့”

သူ့အမေးကို ခမ်းလီကမဖြေ၊ တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်သည်။ စားပွဲထိုးလေးကို အနာရုံမှန်းမသိ၍ သူလက်ဖြင့် ဖိညှစ်ခဲ့မိသည်ကိုး။

“တစ်ချို့ကတော့ နောက်ဆိုငါတို့နဲ့လိုက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေးလေ မင်းကညာတာကိုး”

“အောင်မာမာ မင်းကမညာလို့လား”

“အေးလေ တချို့ကလည်း ညာမှရတာကိုး ဟားဟားဟား”

သူနှင့်ခမ်းလီပြောရင်း ရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။

နေခြည်ကတော့ စကားတစ်ခွန်းကိုသာ အံ့ကြိတ်ရင်းဆိုသည်။

“တွေ့မယ် တောင်ကြီးရောက်လို့ကတော့ ရောက်ရောက်ချင်းတိုင်

ပြောမယ်” တဲ့။

ပြဿနာရှာတဲ့နေရာမှာ နေခြည်မည်မျှထူးချွန်သည်ကို သူသိပြီး သား။ တော်တော်ကြီးရှင်းယူရမှာကိုတွေးရင်း သူသက်ပြင်းချဖြစ်သည်။

ပန်းလာခဲ့လို့လားမသိ ညက 'တုံး'ခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သလို မနက်ရောက်တော့လည်း တော်တော် နှင့်မနိုး။

မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ ရေချိုးပြီးချိန်မှာ ၉:၀၀ နာရီပင် ထိုးနေလေပြီ။ အောက်ထပ်ကိုဆင်းခဲ့ရင်း ခပ်စူးစူးအသံကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းတို့ တဲ့သွားရသည်။ အသံက မီးဖိုခန်းဘက်ကလာတာဖြစ်သည်။ နေခြည့်အသံ ကေန္တ မေမေဆီလာပြီး မနေ့ကတိစ္ဆကိုလာချွန်တာပဲဖြစ်မည်။ နံနက်စာကို မီးဖိုဆောင်မှာသွားစား၍ဖြစ်မည်မထင်။ တော်ကြာ အရွတ်ခံနေရဦးမည်။ တိတ် တိတ်လေး အပြင်ထွက်ရန် တွေးရင်း မီးဖိုခန်းကိုကျောခိုင်းကာထွက်ခဲ့သည်။

“အန်တီရေ ဇေယျနိုးနေပြီး ဒီမှာ အပြင်သွားမလို့လုပ်နေတယ်”

ကျောဘက်မှ အသံစူးကြောင့် သူ့စိတ်ပျက်လက်ပျက်လှည့်ကြည့် ဖြစ်သည်။ မီးဖိုဆောင်ကထွက်လာသော နေခြည့် သူ့ကိုပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်ကာနေ သည်။ သူမ၏နောက်မှာ မေမေကပါ ကပ်လျက်လိုက်ထွက်လာသည်။

“သား”

“ဗျာ . . . ဟဲ့”

မေမေအသံက ဆူတော့မည့်ဟန်။ သူက တမင်လူပြက်ထူးထူးကာ အရွန်းဖောက်ဖြစ်သည်။ ပြောင်ချော်ချော် သူ့ဟန်ကြောင့် သူမက 'တွေ့လား အန်တီ သူက အန်တီကိုဆိုကြောက်တာမဟုတ်ဘူး'ဟု ဝင်ဆွသည်။ သူမဆို

လိုသည်က 'မေမေကို 'သူ့'မကြောက်တာမို့ ဖေဖေဆီ ဆက်လက်တိုင်ပေးပါ' ဆိုသည့်သဘော။

“မနက်စာ မစားသေးဘဲနဲ့ ဘယ်သေထိုးမလို့တုံး”

“အာ မေမေကလည်း တစ်ခါတလေ အပြင်မှာစားကြည့်ချင်လို့ပါ။ ပြီးတာနဲ့ ဆိုင်ကိုတန်းသွားမလို့”

“အမလေး ကျားသားမီးကြီး ဆိုင်ကိုသွားရမှာအသေအလဲ ကြောက် တဲ့လူကများ ဆိုင်သွားမလို့တဲ့။ ဒီနေ့တော့ အရောင်းအဝယ်တွေ့ကောင်းစော့ မှာပဲ”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ မေမေရ သားသွားပြီနော်”

သူ့တမင် စကားကို ဇွတ်ဖြတ်ရင်းလှည့်ထွက်ဟန်ပြုသည် 'မရပါ။

“ဟဲ့ ဟဲ့ နေဦး၊ လာဦး ဒီအတိုင်း သွားတော့မလို့လား”

“အာ မေမေကလည်း ဒီအတိုင်းမသွားလို့ သားက ကင်းမြီးကောက် ထောင်သွားရမှာလား ကင်းမြီးကောက်ထောင်ပြီးသွားရမှာဆိုရင်တော့ သား မကျွမ်းဘူး ဒေါ်နေခြည်ကမှကျွမ်းတာ”

“ဘာ!”

သူ့စကားကြောင့် နေခြည် မျက်နှာကြီးနီတက်သွားသည်။ ပြီး မေမေ လက်မောင်းကို လှုပ်ကာလှုပ်ကာဖြင့် မျောက်ခုန်ခုန်ရင်း 'အန်တီဟဲ့ ချွဲပျစ် ပျစ်တိုင်သည်။ မေမေက ရယ်ချင်ပက်ကျိဟန်ကို ထိန်းကာထားသည်။

“သား မနေ့က နေခြည့်ကိုထားခဲ့ပြီး တခြားကောင်မလေးတွေနဲ့ လျှောက်လည်ကြတယ်ဆို”

“ဖောင်တော်ဦးမှာ အန်တီ”

မေမေ၏ ဆူပူရန်အစပျိုးမှုကို သူမကဝင်ထောက်ပေးသည်။ ပြီး မေမေမမြင်အောင် လျှာထုတ်ပြသေးသည်။

“ပြီးတော့ နေခြည်ခဲမှာ နေ့လယ်စာလည်း အချိန်မီမစားရဘူးတဲ့”

မေမေစကားကြောင့် သူ့မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ နေ့လယ် ၁၁ နာရီ ခန့်မှာ ဟင်းထုပ်ကိုနှစ်ပွဲတိတိဆင့် အုပ်ခဲ့သောသူမက မေမေဆီမှာ နေ့လယ် စာ သူ့ကြောင့်အချိန်မီမစားလိုက်ရဟုဆိုသည်တဲ့။ အံ့အားသင့်စွာ သူမကို ကြည့်တော့ သူမက ဘာမျှမသိခဲ့သလို လှုပ်ကာနေသည်။

“နေခြည်”

သူ၏ခပ်ဆောင်ဆောင်ခေါ်သံကို သူမကလှည့်ပင်မကြည့် 'ဘာလဲ' ဟုမေမေလက်မောင်းကို ဆုပ်ကာထားရင်းထူးသည်။

“နင် နေ့လယ်စာအစောကြီးစားရတယ်လေ။ နင် . . . နင်ဟင်း ထုပ်နှစ်ပွဲတောင် စားတာလေ။ ဘာ! အချိန်မီမစားရဘူးလဲ”

“အောင်မာ အန်တီရှေ့ရောက်မှ အသံကောင်းဟစ်မနေနဲ့။ ဘာ ဟင်း ထုပ်လဲ ဟင်းထုပ်ဆိုတာ ဖြူလားမည်းလားတောင်မသိလိုက်ရဘူး”

“ဘာ!”

သူအံ့အားတသင့် “ဘာ!” ဟုရေရွတ်ရင်း မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့်ကြည့် တော့ သူမက မေမေမြင်အောင် လျှာကိုတစ်လစ်တစ်လစ်လုပ်ကာ ထုတ်ပြ ပြန်သည်။

“သားက အကြီးပဲ၊ ကိုယ့်ညီမကိုကိုယ် အဲဒီလိုမလုပ်ရဘူးလေ၊ တ ကယ်ဆို၊ ဘယ်သွားသွား ကိုယ့်ညီမကိုခေါ် သွားပေါ့။ အခုတော့ နေခြည်ရော၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေရော သားကြောင့်ဒုက္ခရောက်ရတယ်။ နောက်အဲဒါမျိုးမဖြစ် စေနဲ့ ကြားလား”

မေမေကကြားလားဟုဆိုရင်း နေခြည်နဖူးမှဆစ်တို့ကို သုပ်တင်ပေး သည်။ မေမေကိုဖက်ထားရင်း ရုပ်ကြမ်းကြီးနှင့်နွဲ့နေသော သူမကိုနည်းနည်း တော့ ပညာပေးဦးမှ ဟုသူတွေးဖြစ်သည်။ အိမ်မှာမွေးထားသော ကြောင်မလေး ‘မိနက်ကြား’က သူ့ခြေရင်းမှာ အခန့်သင့်သူ ကိုပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်နေချိန်နှင့် တိုးသည်။ သူ ‘မိနက်ကြား’ ကိုကောက်ယူကာပွေ့ချီလိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ နေခြည်၊ နင်မနေ့က ဟင်းထုပ်မစားလိုက်ရဘူးနော်”

“အခုတော့၊ နင်ဝန်ခဲပြီပေါ့၊ ဇေယျ၊ တွေ့လားအန်တီ”

အနှိပ်ကွပ်ခဲရတော့မှာကိုမသိရှာသော နေခြည်က သူ့ကိုတစ်လှည့် မေမေကိုတစ်လှည့် ဆိုသည်။

“မနေ့က ဟင်းထုပ်နှစ်ပွဲကို ‘မိနက်ကြား’ လို ကြောင်မ တစ်ကောင် ကောင်သုတ်သွားတာပဲဖြစ်မယ်။”

သူ့စကားကြောင့် သူမတွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူမတစ်ခုခုကိုပြောရန် ပြင်သေးသည်။ ပြီးမှ မေမေလက်မောင်းကိုလှုပ်ကာ ခြေကိုမျှောက်ဆောင် ဆောင်ရင်း ‘အန်တီ’ ဟုဆိုပြန်သည်။

“သား”

မေမေက သူ့ကိုဟန်သည်။ သူမကမေမေ လက်မောင်းကိုကိုင်ထား ရာကဖြုတ်သည်။

“သမီးပြန်တော့မယ်အန်တီ၊ နောက်ဆိုသမီး သူ့ကိုလိုက်မပို့ခိုင်းတော့ ပါဘူး။ သူ့မှာပို့စရာတွေများတယ် အန်တီရဲ့”

ပထမအစီအစဉ်အဖြစ် ကုန်းချောခြင်းမအောင်မြင်သည်မို့ သူမက ဒုတိယအစီအစဉ်အဖြစ် မေမေ သူ့အပေါ် သံသယဝင်အောင် အတို့အထောင် လုပ်ပြန်သည်။

မေမေက နေခြည်ကိုကြည့်သည်။ ပြီးသူ့ကိုကြည့်ပြန်သည်။

“နောက်မှပဲ အန်တီကို သမီးပြောပြတော့မယ်”

“တစ်ခါထဲ ပြောသွားလိုက်ပါဟ၊ ငါပါ၊ အပြင်းပြေ နားထောင်ရတာ ပေါ့”

“သား!”

နေခြည်၏စကားကို သူ့ခပ်ခွံခွံဆိုတော့ မေမေကဟန်သည်။ သူ့ရှိ နေလို့ကတော့ဘာမှပြောမှာမဟုတ်။ သူမရှိမှပြီးပါလိမ့်မည်။ နေခြည်၏ သူမ ကြိုက်ဆုံးသော အကျင့်ပေး၊ အင်မတန်လိမ်ညာတတ်သလို ချွန်စရာရှိလို့က တော့ အပိုမဆလာပါ။ မပါ ပါအောင်ထည့်လိုက် ချွန်လိုက်ရမဲ့။

“သမီး သွားမယ်နော်”

“အေး . . . သမီး၊ အန်တီကတော့ သမီးပြောတဲ့ကိစ္စ စိတ်ဝင်စား သွားပြီ”

“စိတ်ချအန်တီ မနက်ဖြန်ဖြစ်ဖြစ် သမီးလာခဲ့ဦးမယ်”
အတိုင်အဖောက်တွေညီနေသော သူမနှင့်မေမေကိုကြည့်ရင်း သူ့စိတ် ပျက်လာသည်။ သုတ်သုတ်၊ သုတ်သုတ်နှင့် ကားမောင်းရင်းထွက်သွားသော နေခြည်ကို ဘယ်လိုပညာပေးရပါ ဟုတွေးနေမိသည်။

“သား”

“ဗျာ”

“ကောင်မလေးတွေဘာတွေရလို့ကတော့ မေမေကိုပြောရမယ်နော်၊ မေမေလေ့လာပေးမယ်။ တော်ကြာ မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်နေမှာစိုးလို့”

“စိတ်ချပါမေမေရာ မေမေသားက ‘ကလေး’ မှ မဟုတ်တော့ဘာ”

“မေမေမျက်စိထဲမှာတော့ ကလေးပဲ”

ပြည်ပိုင်များအိမ်

“သီးချိန်တန်မှ သီးပြီး၊ ပွင့်ချိန်တန်မှ ပွင့်မှာပါ မေမေရာ သားရည်းစားရရင် မေမေကိုအရင်ပြောမှာ စိတ်ချ”

“နေခြည်လေးက မဆိုးပါဘူး”

နောက်ဆုံးတော့ မေမေစကားက ဆိုက်နေကြဘူးတာမှာပဲဆိုက်သည်။

“သေချာတယ်၊ သားကတော့ နေခြည်ကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို့ပဲ သဘောထားတယ်၊ အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ်ကတော့ လုံးဝပဲ”

“သူ့မှာ သားကိုတော်တော်လေးချစ်ရှာတာပါသားရယ်၊ မကြားဖူးဘူးလား ကိုယ့်ချစ်ကိုမရှာနဲ့ သူ့ချစ်ကိုရှာဆိုတာလေ”

“သားက သူ့ချစ်ကိုယ်ချစ်ပဲလို့ချင်တာ ကိုယ်ကမူချစ်လို့ မရမှတော့ လူပျိုကြီးပဲလုပ်မယ်၊ ဘယ်သူ့မှယူမနေဘူး”

သူ့စကားကြောင့် မေမေက ပြုံးသည်။ “ဟုတ်ပါ့မလား မောင်ကာဋုရဲ့ ဆိုသောအပြုံးမျိုး”

“လူပျိုကြီးလုပ်ပြီး ခုမမေတို့နဲ့ပဲ အေးဆေးနေတော့မှာပေါ့၊ မိန်းမမရလို့ ဘာမှဖြစ်မသွားဘူး ‘ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား’

“လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီ ဒီကလေးကတော့”

မေမေကမိန့်မိန့်ကြီးပြုံးရင်းဆိုသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ မိခင်တိုင်းက ကိုယ့်သားသမီးကိုယ် ကလေးတစ်ယောက်လို့ပဲ မြင်ချင်တာမို့ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျသွားမှာကို အနဲနဲများတော့ စိုးရိမ်ကြသည်ချည်းဖြစ်သည်။

“ကဲ သားသွားတော့မယ်နော်”

“အေး၊ ဒါပဲနော် သား၊ ရည်းစားလေးဘာလေးထားလို့ကတော့ မေမေ့ကိုပြဦး”

မေမေက နောက်ကနေ လိုက်ပြောဖြစ်အောင်ပြောသေးသည်။

“စိတ်ချမေမေရေ ပြန်တင်မကဘူး၊ အိမ်ပေါ်ပါတစ်ခါထဲအပြီးခေါ်ခဲ့မယ်”

“ဟဲ့”

“မေမေလည်း အဖော်ရတာပေါ့၊ မေမေအတွက်ပါ၊ သားကလူပျိုကြီးလုပ်ရလည်းကိစ္စမရှိဘူး၊ သိတယ်မဟုတ်လား”

“အမလေး ဟုတ်ပါ့တော်၊ ဟုတ်ပါ့၊ ငါ့သားက ကိုယ့်အမအဖော်

မိုးပျော်မြစ်ကမ်းမှာ ချစ်သူကို နမ်းတဲ့ကောင်လေး

ရအောင်လို့ မိန်းမကိုမယူချင်ယူချင်ယူမယ့်သားမျိုး”

သူ့နောက်တက်ကို မေမေက ငေါ့ဖြစ်အောင်ငေါ့လိုက်သေးသည်။ ကားဂိုဒေါင်ရောက်တော့ ဆိုင်ကယ်ကိုပဲခွဲဖြစ်သည်။ တောင်ကြီးသားပီပီသူ ‘ဘား’ ထက် ‘ဆိုင်ကယ်’ကိုသာပိုပြီး နှစ်သက်သည်။

ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးရှိသည့်အနက်မှ Dream ဆိုင်ကယ်ငယ်လေးကိုပဲစီးဖြစ်သည်။ သူ့မနှင့်ဝတွေ့ဖို့ ဖန်တီးပေးခဲ့သောဆိုင်ကယ်လေး။

ဆိုင်ကယ်မှာတက်မိ၍ ရန်လိုနေသော သူ့မ၏စွာတေးဟန်လေးကို ပြန်မြင်ရင်း ကြည်နူးသွားရသည်။ အင်းလေးမှာတုန်းက သူ့ခိုးခိုးကြည့်တိုင်းလိုလို ဆိုခဲ့သော သူ့မ၏မျက်ဝန်းညိုကို သူ့အရမ်းမြတ်နိုးသည်။ ပြီးတော့ . . .

စုံစမ်းကြည့်ပြီးပြီ
“ဘာကိုလဲ”

အစမရှိအဆုံးမရှိဆိုသော ‘ချယ်ရီ’ ၏စကားကို သူမပြန်မေး
ဖြစ်သည်။ ချယ်ရီကသူမကို ပြုံးစိစိကြည့်သည်။ ပြီးမှ

“နင့်ရဲ့ ဇေယျ အကြောင်းပေါ့”

“ဘာ နင့်ရဲ့ ဇေယျလဲ၊ ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ချယ်ရီ၏ စကားအပေါ်ကျေနပ်မိသွားသလို ရှိသော်လည်း ခါးခါးသီး
သီးပင် သူမငြင်းဖြစ်သည်။ ချယ်ရီကတော့ သူမကိုစူးစမ်းသလိုပြုံးစိစိနှင့်ပင်
ကြည့်သည်။

“ဒါဆို နင် ဘာမှမသိချင်ဘူးဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ် ဘာမှမသိချင်ဘူး”

ချယ်ရီ၏ အမေးကို မဆိုင်းမတွပင် သူမဖြေတော့ ချယ်ရီက အူမြူး
စွာ ‘ဟက်’ ခနဲရယ်သည်။ ပြီး အခဲန်း၏မျက်နှာကြက်ဆီ မော့ကြည့်ကာ

“အေးလေ နင်ဘာမှမသိချင်ပေမယ့်လဲ၊ ငါကပြောပြချင်လွန်းလို့ စုံ
စမ်းထားရတာဆိုတော့ ပြောဖြစ်အောင်တော့ ပြောရဦးမယ်”။

“ပြောရဦးမယ်” ဆိုသောချယ်ရီ၏စကားကြောင့် သူမဝမ်းသာသွားရ
သည်။ သို့သော် ‘ဟန်ကိုယ့်ဖို့’ ဆိုတာမျိုး သူမ ဘာသိဘာဘာပင်နေလိုက်
သည်။

“ငါထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဇေယျက စိန်မောမြေ စိန်ဆိုင်ရဲ့ ‘တစ်ဦး
တည်းသောသား’ တဲ့။ နင်နဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့လမ်းက အိမ်ကလည်း သူ့အိမ်ပဲ။ သူတို့
တစ်မိသားစုလုံးက ချမ်းသာပေမယ့် မမောက်မာကြဘူး။ စိတ်ထားကောင်းကြ
တယ်။ အလှူအတန်းလည်း ရက်ရှောကြတယ်” တဲ့။

“ဟုတ်မှာပါ” ဟုသူမတွေးဖြစ်သည်။ အပြောအဆို သိပ်မေ့နူးညံ့
ကာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်သောသူမှာ မာန်မာန်နတွေ့၊ မောက်မာမှုတွေ့ ရှိနေ
မှာ မဟုတ်ဘူးဟုသူမတွက်မိခဲ့ပြီးသား။

“တက္ကသိုလ်တက်ခဲ့တဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရည်းစားတစ်
ယောက်မှ မထားခဲ့ဖူးဘူး။” သူနဲ့ လက်ရှိအတွဲအများဆုံးကတော့ ဟိုတစ်နေ့က
အင်းလေးဖောင်တော်ဦးမှာ သူနဲ့တွေ့ရတဲ့ နေခြည်လို့ခေါ်တဲ့ ‘ခိုင်နေခြည်ယု
လိုင်’ ပဲ။ နေခြည်ဘက်ကတော့ ငါတို့ကြုံခဲ့သလိုပဲ ဇေယျအပေါ်မှာ တိမ်းညွတ်မှု
ရှိတယ်။ ဇေယျကတော့ နေခြည်ကိုညီမလေးတစ်ယောက်လို့ပဲ တဲ့။ ကဲ ‘ဘာသိ
ချင်သေးလဲ’

ချယ်ရီက ‘ဘာသိချင်သေးလဲ’ ဟုဆိုရင်း ပြုံးစိစိလုပ်နေသည်မို့သူမ
ရှက်ချင်ချင်ဖြစ်သွားရသည်။ ဘာသိချင်ရဦးမည်နည်း။ ချယ်ရီပြောသမျှသည်
ပြည့်စုံလွန်းရုံမက ဟိုဘက်တောင်လွန်ချင်နေသည်။

“နေဦး ကျန်သေးတယ်၊ အရင်တုန်းက ရည်းစားမထားခဲ့ပေမယ့် အ
ခုတော့ကြိုးစားနေပြီတဲ့။ ဖုန်းနံပါတ်ကအစ အိမ်လိပ်စာအဆုံးပေါ့။ ဖုန်းနံပါတ်
တော့မသိသေးဘူး” တဲ့။ အဲ အိမ်လိပ်စာတော့ သိသွားပြီတဲ့”

“ဘယ်လိုလုပ်သိသွားတာလဲ”
သူမကို ရည်ရွယ်ကာပြောနေမှန်း သိသည်မို့ ဖျတ်ခနဲအမှတ်တမဲ့
မေးမိသည်။ ချယ်ရီက ‘ဟက်’ခနဲရယ်သည်။ ပြီးမှ

“ကိုရီးယားမင်းသမီးနဲ့ အရမ်းတူတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က
ပြောပြလိုက်တာလေ။ အမေးရှိလို့ အဖြေရှိရတဲ့သဘောပေါ့”

သူ့ကိုယ်သူ အမှန်းတင်ကာ ကိုရီးယားဇွဲဇွဲနေသော ချယ်ရီ၏စကား
ကြောင့် သူမပြုံးဖြစ်သည်။

“အဲဒါမယ် သူ့အိမ်လိပ်စာ ပြောပြလိုက်လို့ ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးသွားတယ်
ထင်ပါရဲ့ ပြုံးနေတယ်တော့”
ငါ့တော့တော့ ချယ်ရီ၏စကားကြောင့် သူမ ‘ဟက်’ခနဲရယ်ဖြစ်သည်။

ချယ်ရီက စကားကိုဆက်သည်။

“ဖုန်းနံပါတ်ကိုတော့ နင့်ဆီက ခွင့်ပြုချက်မရပဲနဲ့ ငါမပေးချင်ဘူး၊ တော်ကြာ ငါက ‘ရွှေဝဲတော်တော် မယ်ဘော်က ကံကံဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ဘယ်လိုလဲ နင့်ဖုန်းနံပါတ် ငါပြောပြလိုက်ရမလား”

“သွားပါ အိမ်လိပ်စာပြောပြလိုက်မှတော့ ဖုန်းနံပါတ်ဆက်စုံစမ်းလို့ ခက်ပါတော့မလား၊ ဉာဏ်ကြီးရှင်မမရဲ့”

သူမအပြောကြောင့် ချယ်ရီက တံတီးတီးဖြင့်ရယ်သည်။ ပြီး သူမကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း

“နင် ငါ့ကိုမလိမ်ရဘူးနော်၊ အမှန်အတိုင်းဖြေ အမှန်အတိုင်းပြော ငါဖုန်းနံပါတ်ပေးလိုက်ရမလား၊ မပေးရဘူးလားပြော”

“မပေးနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့”

“မသိစေချင်လို့ပေါ့ဟဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ မသိစေချင်တာလဲ”

“ဖုန်းဆက်မှာစိုးလို့”

“နင်က သူနဲ့ဖုန်းပြောချင်ဘူးဆိုပါတော့”

“အေး”

“သေချာလို့လား”

“ချယ်ရီနော် နင့်မျက်နှာကစပ်ပြီးပြီးနဲ့ ငါကအတည်ပြောတာပါ၊ ငါ သူငွေတွေကို ကြောက်တယ်၊ ဘာပဲပြောပြော ငွေရှိတဲ့လူတော်တော်များများက မောက်မာပြီး အတ္တကြီးတာများတယ်”

“ဇေယျကတော့ မမောက်မာပါဘူးဟယ်။ သူတို့မိသားစုက စိတ်ထားကောင်းပါတယ်ဆိုနေမှ”

“အတ္တကြီးပြီး မောက်မာတတ်တဲ့လူတွေက ချီမပါဘူး ချယ်ရီ၊ ငါကတော့ ဘဝနဲ့ရင်းပြီး အဲဒီအသိကို ရထားလို့လားမသိဘူး၊ ငွေရှိတဲ့သိပ်ချမ်းသာတဲ့လူတွေကိုဆို အလိုလိုကြောက်နေတယ်။ မဆက်ဆံချင်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် နင်သေသေချာချာ လေ့လာပါဦးဟယ်၊ ဇေယျက အဲဒီအစားမျိုးထဲကဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ ငါက နင့်ကို အရမ်းကြီးတိုက်တွန်းနေတယ်ဆိုပေမယ့် ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း စုံစမ်းနေမှာပါ”

ချယ်ရီစေတနာကို သူမကောင်းကောင်းနားလည်ပါသည်။ ဘဝအတွက် ရွေးချယ်သင့်သူမို့ ချယ်ရီကလည်း ဤသို့တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းလုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အရင် အရင်ချဉ်းကပ်သူတွေတုန်းကတော့ သူမထက် ချယ်ရီကပိုပြီး ဝေဖန်စဉ်းစားပေးခဲ့ကာ ငြင်းဆန်ခိုင်းခဲ့သည်ချည်း။

သူမ ‘ချယ်ရီ’ကိုကြည့်ရင်း တစ်ခုကိုသွားစဉ်းစားမိသည်မို့ တွေးရင်းနှင့်ပြုံးမိသည်။ ဒါကိုချယ်ရီက မြင်သည်။

“နင် ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဪ ဒါရိုက်တာ ‘ရင်’ ရဲ့ ပုံကိုကြည့်ပြီး တစ်ခုစဉ်းစားမိလို့ပါ”

“ဘာစဉ်းစားမိလို့လဲ”

“ဒါရိုက်တာ ‘ရင်’ နဲ့ ခမ်းလီနဲ့ဆင်သလားလို့”

သူမစကားကြောင့် ချယ်ရီမျက်နှာမှာ ရှက်ရိပ်တွေဖြစ်သန်းသွားသည်။ ပြီး ဘာမှမဖြစ်သလိုဟန်နှင့် ‘တခြားစီ’ဟုရေရွတ်သည်။

“ဆင်ပါတယ်ဟယ် သေသေချာချာလည်း တွေးကြည့်ပါဦး”

“မတွေးနိုင်ပေါင်၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

“အင်း နောက်ရက်တွေရောက်ရင် ဒီအခန်းထဲမှာ ဒါရိုက်တာ ရင်ရဲ့ ပုံတွေတိုးလာမယ်ထင်ပါရဲ့”

“ဝေးသေးတယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး အဲဒီပုံတွေ အကုန်ခွာပြီ”

သူမအပြောကို ချယ်ရီက စွန်းတင်မခံ ပြန်ကာပြောသည်။ ပြီး သူမဘာသာရှက်နေသေးသည်။

“အေးပေါ့လေ၊ ခွာနိုင်ပြီပေါ့၊ အစားထိုးက ရှိနေပြီကိုး”

“မို့ခမ်းနော်”

သူမပြောတာကနည်းနည်း ချယ်ရီအရှက်သည်းနေတာက များများ။ ‘မို့ခမ်းနော်’ဟုဆိုရင်း အရှက်သည်းဟန်ဖြင့် လက်သည်းကို ဖွဖွကိုက်နေသည်။

အင်းလေးဖောင်တော်ဦးပွဲက ပြန်လာပြီးနောက် ခမ်းလီနှင့်ချယ်ရီတို့ အနေအထားကို သူမသတိထားမိပါသည်။ ‘ချယ်ရီမေ Mart’ကို ခမ်းလီတော်တော်လေးအလာစိတ်သည်။ ကားဖြင့်တစ်သွယ်၊ ဆိုင်ကယ်ဖြင့်တစ်မျိုး၊ မရိုးရအောင်လာသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ ဇေယျပါပါသည် ဟူ၍ ချယ်ရီကိုယ်တိုင်ကပဲ သူမကိုပြောပြခဲ့တာဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့လည်း အေးအေးလေးလေးနှင့် ခပ်ပျော်ပျော်နေတတ်သော ခမ်းလီနှင့် ချယ်ရီကို သူမနီးစပ်စေ

ချင်ပါသည်။

အရှက်သည်းနေဆဲဖြစ်သော ချယ်ရီကိုကြည့်ရင်း 'အစ်ကြည့်ဖို့ သူမ သတိရသည်။ ဘာရယ်မဟုတ်၊ ချယ်ရီကို သူမတစ်စပ်ဖြီးဖြီးဖြင့်ကြည့်ဖြစ် သည်။

"ဘာကြည့်တာလဲ"

ချယ်ရီကရှက်ရှက်နှင့်မေးသည်။

"နင် ငါ့ကို လျှို့ဝှားတာတွေရှိတယ်နော် ချယ်ရီ"

"ဘာလျှို့လို့လဲ၊ မလျှို့ပါဘူး"

"မှန်မှန်ပြော နင်တို့နှစ်ယောက်အခြေအနေ ဘယ်ကိုရောက်နေပြီလဲ"

"ဘာလဲ ငါ နားမရှင်းဘူး"

ချယ်ရီက အသိသိကြီးနှင့် ပြောင်ငြင်းသည်။

"ရပါတယ်၊ လျှို့ထားပါ၊ ငါသိလို့ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဘူး၊

နင့်အမေတစ်ယောက်ထဲကိုပဲပြောမှာ စိတ်ချ"

"ဝဋ်လည်မှာ မကြောက်ဖူးလား"

"No"

သူမက 'No' ဟုဆောင့်ကြားကြားဖြေတော့ 'ချယ်ရီ'က သူမကို ခပ်ဖွဖွဆိတ်သည်။ ပြီးမှ 'နင်ဘယ်သူမှမပြောရဘူးနော်' ဟုစကားချသည်။ နောက် ရက်ဟန်ဝဲဝဲဖြင့် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကိုပွတ်သည်။

"သူ အင်လေးဖောင်တော်ဦးကပြန်လာတဲ့နေ့၊ အဲဒီနေ့ရဲ့ညကစပြီး ညတိုင်း ငါ့ဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်"ဟု သူ့ငါ့ကို မနေ့ညကပဲ Propose လုပ် တယ်။ သူ့ကို အထင်မသေးပါနဲ့တဲ့။ ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး Propose လုပ်တဲ့အတွက်ပေါ့။ 'ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် သေသေချာချာစဉ်းစားပေးပါ' တဲ့။ သူစောင့်ပါမယ်တဲ့။

"အဲဒီတော့"

"အဲဒီတော့ ငါလည်း စဉ်းစားပေးပါ့မယ်ပေါ့"

"စပြီးတော့ စဉ်းစားပေးနေပြီလား"

သူမ ရွတ်နောက်နောက် မေးတော့ 'မိုးခမ်းနော်'ဟုဆိုရင်း ချယ်ရီ တစ်ယောက် အရှက်သည်းကာနေသည်။

"မထူးပါဘူး၊ ပြောလက်စနဲ့ ဆက်ပြောတော့မယ်"

"ပြော"

"နင် ငါ့ကိုစိတ်မဆိုးရဘူးနော် မိုးခမ်း"

ချယ်ရီက 'ကလေး'တစ်ယောက်လို လက်ညှိုးထောင်ရင်းဆိုသည်။ သူမ ပြုံးရင်းခေါင်းညိတ်ပြုဖြစ်သည်။

"ငါတို့ဖုန်းပြောရင်း နင်နဲ့ဇေယျအကြောင်းပါ ပြောဖြစ်ကြတယ်"

"..."

"ဇေယျတို့ အိမ်က ဇေယျကို အရမ်းအလိုလိုက်တာတဲ့၊ အဲ နေခြည့် နဲ့ စီစဉ်ပေးချင်နေတဲ့ သဘောမှာရှိတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ဇေယျကတော့ ခါးခါး သီးသီးပဲ ငြင်းထားတယ်တဲ့။ သူက နေခြည့်ကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို့ပဲ သဘောထားတာကိုး။ ဇေယျက သူ့ဆီရင်ဖွင့်တယ်တဲ့။ နင်က သူ့အပေါ်မှာ အရမ်းစိမ်းတဲ့အကြောင်း၊ ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်ကိုလည်း အရင်ကလိုမလာ လို့... သူစောင့်စောင့်နေရတဲ့အကြောင်း အစုံပဲ"

သူမငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ဖြစ်သည်။ တကယ်လည်း သူမ ဝက် သားတုတ်ထိုးဆိုင်ကို သိပ်မရောက်ဖြစ်၊ ရောက်တော့ရောက်သည်။ သို့သော် အရင်လိုအချိန်မျိုးမှာမရောက်။ ရောက်လျှင်လည်း ပါဆယ်ပဲ ဆွဲပြန်တာများ သည်။ သူ့စောင့်နေခဲ့သည်တဲ့လား။

"နောက်ပြီး ငါနှင့်အိမ်လိပ်စာ ပြောပြလိုက်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း နေ့ တိုင်းလိုလို နင်အိမ်ရှေ့ကနေသူ ခဏခဏဖြတ်ဖြစ်တယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် နင့် အရိပ်အယောင်ကိုမတွေ့ဘူးတဲ့။ နောက်တော့ သူ့ဖုန်းဆက်ကြည့်ချင်တယ် တဲ့။ ခမ်းလီက နေဖုန်းနံပါတ်စုံစမ်းခိုင်းတယ်။ နင်စိတ်မဆိုးရဘူးနော်"

"ဘာလဲ နင်ပြောပြလိုက်ပြီ မဟုတ်လား"

"အေး အဟီး ငါဒီနေ့ မနက်ကပဲပြောပြလိုက်တယ်ဟ"

ဖုန်းနံပါတ်သူသိသွားပြီပေါ့။ သူ့အသံချဲ့ရုံကို မျှော်နေရမည်တဲ့လား၊ တကယ်တမ်းကျတော့ 'သူမ'သူနှင့် ဆုံတွေ့ချင်နေခဲ့တာကို ဝန်မခံချင်ပါ။

ကြီးဖုန်းတို့၏ ဖုန်းနံပါတ်က ငါးလုံးတည်းသာဖြစ်သည်။ သူမ၏ဖုန်းနံပါတ်မို့လားမသိ။ သူ့အလိုလို စွဲမှတ်ထားမိလျက်သားဖြစ်ကာနေသည်။ ဖုန်းရှေ့မှာ အကြာကြီးထိုင်ရင်း သူတွေဝေနေမိသည်။ ဆတ်ဆတ်ကြဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူမပေးမထားခဲ့သော သူမ၏ဖုန်းကို ဆက်ခြင်းအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေမည်လား။ မရဲတရဲဖြစ်နေသော စိတ်တို့ကို သူ မောင်းထုတ်ဖြစ်သည်။

လာမည်ဘေးပြေးတွေ့တာပဲကောင်းသည်။ ဖုန်းနံပါတ်ငါးလုံးကို နှိပ်ရင်းဖုန်းခွက်ကိုနားမှာကပ်ကာ သူ့ရင်ခွန်စွာ ဖုန်းသံကိုနားစွင့်နေမိသည်။ သူမတို့က သားအမိနှစ်ယောက်ထဲနေသည်တဲ့။ ကံကောင်းထောက်မပွာ သူမနှင့်ပဲ ကြုံပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိသည်။ ဖုန်းကိုထစ်ဖက်က ကိုင်နေသည်။

“ဟဲလို”

ချီရွှင်ကြည်မြနေပါသော သူမ၏အသံလေး။ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် အသံမဟုတ်။ ဝမ်းသာစွာ၊ ရင်ခွန်စွာ ဘာကိုဆက်ပြောလိုက်ရမှန်း သူမသိ။

“ဟဲလို”

သူမနောက်တစ်ခေါက်ထူးသည်။

“မို့ခမ်းလား”

“...”

မိုးမျှော်မြစ်ကမ်းမှာ ရုတ်သုကို နမ်းတဲ့ကောင်လေး

‘မပြေးသော် ကံရာရှိ။ သူမ၏အသံဟု သူဘက်က အပိုင်တွက်ထားသော်လည်း သူမမဟုတ်ဘဲ အခြားအလည်ရောက်နေသူမဖြစ်ဖြစ် အခြားတစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်နေနိုင်သည်။ သူမဘက်က ပြန်မဖြေတိတ်ဆိတ်ကာနေသည်။ အေးမြလှသောတောင်ကြီးရာသီဥတုမှာပဲ ‘သူ့နဖူးမှာ ချွေးတွေစိုနေခဲ့သည်။ ဖုန်းကိုင်ထားသောလက်မှာလည်း ချွေးစေးတွေထွက်နေခဲ့သည်။

“ဟဲလို မို့ခမ်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘယ်သူလဲမသိဘူး”

“...”

ဖုန်းခွက်မှတစ်ဆင့်စီးမျောလာသော သူမ၏အသံက ရင်ခွန်နှုန်းတို့ကို အဆပေါင်းများစွာ မြန်စေသည်။ ‘ဘယ်သူလဲ မသိဘူးတဲ့’။ ‘ကိုယ်လား မင်းကို အရမ်းချစ်နေတဲ့ကောင်ပေါ့ဟု ဖြေလိုက်ချင်သည်။ ‘ဇေယျ’လို့ဖြေလိုက်ရင်ကော သူမက သူ့နာမည်ကိုမှတ်မိနေပါ့မလား။

“ဟဲလို ဘယ်သူလဲ”

“ဟို ဇေယျပါ”

“ရှင် ဘယ်သူ”

တကယ်တော့ ‘ဇေယျ’ပါဆိုသော စကားလေးသုံးလေးလုံးအတွက် သူ့အတော်ကြိုးစားပမ်းစားပြောရခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီလောက် ကြည်လင်နေသောဖုန်းလှိုင်းမှာ သူမက ‘ဘယ်သူ’ဟုပြန်မေးသောအခါ သူ့အောင်သက်သက်ကြီးဖြစ်သွားရသည်။ နောက်တစ်ခေါက် သူပြန်ဖြေဖြစ်သည်။

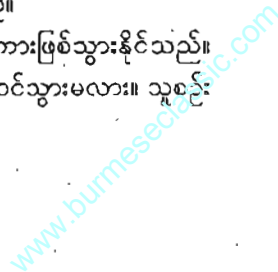
“ဇေယျပါ”

“...”

သူမဘက်ကဖုန်းသံတိတ်သွားသည်။ သူ့ဘာကိုဆက်ပြောလိုက်ရမှန်း မသိ။ ‘စားပြီးပြီလား’ဟုမေးလိုက်ရင်ကောင်းမလား။ ‘ဒီအချိန်ဆို သူမညစာစားပြီးလောက်ပြီထင်သည်။’ အဲတာက ကိစ္စမရှိ တော်ကြာ ခုမှ ရေအိမ်က ထွက်လာတာမျိုးဆို ရွဲ့နေတယ် အောက်မေ့နေဦးမည်။

‘နေကောင်းလား’ဟုမေးလျှင်ကော အပိုစကားဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ‘ဘာလုပ်နေလဲ’ဆိုရင်ကော။ ‘စပ်စုရန်ကော’ဟုတွေးထင်သွားမလား။ သူမနှင်းစားရ ကျပ်လာသည်။ ဘာကိုပြောလိုက်ရမှန်းမသိ။

“ကွပ်”

သူဖုန်းကိုင်ထားလျက်က တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ သူမ ဖုန်းကို ဆောင်ကာချသွားလေပြီ။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဘယ်အရာမှ ထင်ထား သလောက်မလွယ်။

“ဟူး”

သူသက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချဖြစ်သည်။ ဖုန်းကိုတော့ သူရင်ဘတ်မှာ ကပ်ထားဆဲ။ သူမ၏ အသံဝဲဝဲလေးက ချိုမြိန်နေသည်။ ‘ဘယ်သူလဲ’တဲ့။ ငါပါ ကောင်မလေးရယ်။ မင်းကို အရမ်းချစ်တဲ့ ကောင်ပါ။

ဘာရယ်မဟုတ် ရူးနှမ်းနှမ်းပဲ သူမအသံစီးမြောခဲ့သော ဖုန်းခွက်ကို ခပ်ဖွဖွသူနမ်းဖြစ်သည်။ ရင်ကတော့ ခုန်သထက် ခုန်နေဆဲ။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သားကျ၊ ငါတောင် ချယ်ရီဆီဖုန်း စ၊ ဆက်တုနဲ့ ဘာတွေပြောခဲ့မိဖုန်းကို မမှတ်မိတော့ဘူး”
ခမ်းလီ ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း စပ်ဖြိုးဖြိုးဖြင့်ဆိုသည်။ တကယ် စဉ်းစားကြည့်ပြန်တော့လည်း သူမဆီဖုန်းဆက်ရသည်က ကြောင်တောင် တောင်ကြီးကို ဖြစ်လို့နေသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းထပ်ဆက်ဖြစ်သေးလား”

“ဟင့်အင်း တစ်ပတ်ရှိပြီ မဆက်တာ၊ အဲ မဆက်ရတာ”

“ဒုက္ခပါပဲ”

ခမ်းလီက ပြီးရင်း ခေါင်းကိုတုတ်ပြန်သည်။ သူပါရောယောင်ပြီး ခေါင်းကိုကြမ်းကြမ်းကုတ်ဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် မင်းရော ချယ်ရီနဲ့ Ok ရဲ့လား”

“အင်း မဆိုးဘူးထင်တာပဲ၊ ဖုန်းကတော့ ညှတိုင်းနီးပါးပဲ ဆက်ဖြစ် တာ Propose လည်းလုပ်ထားပြီးသား။ ငါလည်း တဂျီဂျီနဲ့တော့ အဖြေတောင်း တာပဲ။ ချယ်ရီချစ်တဲ့လေးက မပေးသေးဘူးကွ ယူဆကြည့်ရတာတော့ မဆိုး လောက်ဘူးထင်တာပဲ”

သူ ခမ်းလီကို အားကျမိသည်။ ဘာပဲပြောပြော ခမ်းလီကတော့ ရာ နှုန်းပြည့်မဟုတ်တောင်မှ ရာနှုန်းတစ်ဝက်ကတော့ သေချာပေါက်ကျော်နေပြီ။

သားဖြစ်သည်။

“အဲ တစ်ခုတော့ ငါတွေးမိတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်း ဖုန်းဆက်ရတာ အဆင်မပြေရင် စာရေးပေးပါလား၊ ငါ ချယ်ရီ ကိုအကူအညီကောင်းပြီး မိခမ်းဆီ ပို့ပေးခိုင်းမယ်။ ဘယ်လိုလဲ”

ခမ်းလီပေးသောအကြံကမဆိုး။ တော်တော်ကြီး အဆင်ပြေမည့် အကြံပင်။ မျက်နှာပူရသက်သာမည့်အပြင် ဘာပဲပြောပြော ပြင်ဆင်ချိန်ရ သည်။

“မင်း ဖုန်းပြောမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုပြောမလဲ ‘Live လို့ခေါ်မလား၊ တိုက်ရိုက်ကြီးဆိုတော့ တဖျားကြီးဖြစ်နေမှာပေါ့။ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဆုံက တည်းကိုတ ဝှက်ကျဆုံးထားတာဆိုတော့။ စာနဲ့ရေးပြီးပေးမယ်ဆိုရင်တော့ မင်း အကြမ်းဖျင်းကြည့်ပြီး ကြိုက်ပြီဆိုမှ အချောရေးပြီးပေးလို့ရတယ်။ နည်းလမ်း ကတော့ ရှေးကျတာအမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ၊ ဂန္ထဝင်ဆန်ဆန်ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။”

သူ့ဘာသာသူပြောပြီး သူ့ဘာသာ သူ့သဘောကျတာ ဆရာသမားက ‘ဟက်’ခနဲရယ်သည်။ ပြီးမှ

“စာတစ်လေးနဲ့ဆို ပိုအဆင်ပြေမယ်ထင်တယ်။ စာရွက်နဲ့ဆိုရင် မင်းကခဏခဏရေးမယ့်ကောင်ဆိုတော့ စာတစ်နဲ့ဆို ပိုအဆင်ပြေမယ်။ ငါ ချစ်တဲ့လေးလည်း ခဏခဏ ပေးပေးစရာမလိုတော့ဘူး။ တော်ကြာ မင်းတို့ အတွက် အပင်ပန်းခံပြီး ငါနဲ့ဖုန်းမပြောနိုင်မှာမို့လို့”

ဆရာသမားက ဒါမျိုးကျတော့ ကပ်သီးကပ်သပ်ကြံဖန်ပြီး တွေးတက် သည်။ ‘ချစ်တဲ့’ ‘ချစ်တဲ့’ နှင့်ပြောနေပုံက တော်တော်သောက်ညင်ကပ်စရာ ကောင်းနေသေးတော့သည်။

“ခမ်းလီ”

“ဆီ”

“ဟိုကွာ ရှမ်းလို့ ‘မင်းကိုတို့ချစ်တယ်’ကို ဘယ်လိုရေးလဲ”

“ဘာလုပ်... ဪ... ဪ... စာထဲထည့်ရေးမယ်ဆိုပါတော့၊ အေးကောင်းတယ်။ အခုလို ငါ့ဆီမှာ တပည့်ခံတော့လည်း သင်ကြားပေးရ တာပဲ”

“ဟဲကောင် ငါအတည်ပြောနေတာ စပ်ဖြိုးဖြိုးမလုပ်နဲ့”

“မင်း လေသံပြင်ခမ်း မာနေတယ်။ မှန်မှန်ကန်ကန်လေး သင်ချင် တယ်ဆိုရင်တော့ လေယူလေသိမ်းကို ပျော့ပျောင်းအောင်လေ့ကျင့်ဦး”

“အေးကွာ အေးကွာ”

“ဟဲဟဲဟဲ ပေးဘော့ပင်နဲ့စာရွက်”

ဆရာသမားကို ဘော့ပင်နဲ့စာရွက်စီစဉ်ပေးရသည်။ ဆရာသမားက စာရွက်ပေါ်မှာချရေးပြသည်။

ဟောင်း ဟတ် ဆူ

“ဒါက အသံထွက်နေတဲ့ ရှမ်းလိုက”

“ရှင်ရှင်သူ”

ဟောင်းဆိုတာက ‘တို့’လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ငါဆိုတာထက်ယဉ် ကျေးတယ်။ ရွယ်တူချင်းမှာ သုံးတယ်။ ‘ဟတ်’ဆိုတာကတော့ ‘ချစ်’ပေါ့။ ‘ဆူ’ ကတော့ ‘မင်း’လို့အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ‘ဟောင်း ဟတ် ဆူ’ကို ပေါင်းပြီးအဓိပ္ပာယ် ပြန်လိုက်တော့ ‘တို့ မင်းကိုချစ်တယ်’ပေါ့။ ရှင်းလား။”

“Yes Sir”

“ပြောင်ချော်ချော်မလုပ်နဲ့”

ဆရာသမားက ဟောက်ရတုန်းကို ဖိဟောက်သည်။ ခမ်းလီရေး ထားသော စာရွက်ကိုယူရင်းသေချာစွာခေါက်ထည့်ဖြစ်သည်။

“ဟောင်းခိုက်မိုးရောက်”

“တို့ပြန်ချင်ပြီ”ဟု ရှမ်းလိုပြောတော့ ခမ်းလီကပြုံးသည်။

“ငါတပည့်တော်တော်ကြီး တိုးတက်လာပြီပဲ”

အောင်သက်သက်နှင့် ခံလိုက်ရသည်။ ရှုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားသော သူ့ကို ခမ်းလီကတဟားဟားရယ်သည်။ သူ့ခမ်းလီပုခုံးကို ခပ်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ထိုး ဖြစ်သည်။

ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ
ခဲစာအုတ်တွေ နှင်... နေခဲ့တာပေါ့
ရေငယ်ကန်တော့ ပျော်အုတ်လို့ မရနိုင်ဘူး။

ရယ်မဟုတ်၊ ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်ဆီ အမှတ်တမဲ့ပင် သူထွက်
လာခဲ့သည်။ သူမ လာမစားတာအတော်ကြာပြီမို့ တွေ့ လိမ့်မည်
ဟု မထင်ခဲ့မိ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်ကို
ကြည့်ရင်း သူ့အံ့အားသင့်သွားရသည်။ သူမလေလားမသိ။

သိပ်တော့မသေချာ တဖြည်းဖြည်းနီးလာတော့မှ သူမဆိုတာသေချာ
သွားခဲ့သည်။ ဆိုင်ကယ်ကို အဆင်ပြေသော တစ်နေရာမှာ ထောင်ထားခဲ့ပြီး
ဆိုင်ဆီသူလာခဲ့သည်။ သူမက ခြေသံကြောင့် ထင် 'ဆတ်'ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။
သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် 'ဆတ်'ခနဲပြန်လှည့်သွားသည်။ ရင်မှာ 'နင့်'ခနဲ။ သူ့စိမ်းပြင်
ပြင် သူမနေနိုင်လွန်းသည်။

ဝက်သားတုတ်ထိုးသည်ကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း မသိ
မသာပြုံးသည်။ ဆိုင်မှာ သူမနှင့်အခြားတစ်ယောက်သာ စားလက်စရှိသည်။
သူ့ရောက်သွားချိန်မှာ ထိုတစ်ယောက်က ငွေရှင်းရင်းထွက်သွားသည်။ သူမ
ပန်းကန်ထဲကြည့်တော့ စားလက်စတန်းလန်း တစ်ဝက်ခန့်ကျန်နေသေးသည်။

“ထုံးစံအတိုင်းပဲ ပြင်လိုက်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးခွန်အေးက သူ့အတွက်ဝက်သားတုတ်ထိုးပြင်ပေးနေချိန်မှာ သူ
သူမကိုခိုးကြည့်ဖြစ်သည်။ မတွေ့ရတာ အတော်ကြာသွားလို့လားမသိ ပိုလှ
လာသည်။

“ချယ်ရီ မပါဘူးလား”

စကားမရှိ စကားရှာရင်း ပြောသောသူစကားကို သူမကလှည့်ပင် မကြည့်ပဲပြန်ဖြေသည်။ သူ့ရင်ခွန်သံမြန်နေသလောက် သူမဟန်ကအေးတိ အေးစက်ဖြင့် အတော်လေးသက်သောင့်သက်သာဟန်ရှိသည်။

“ရှင် မျက်လုံးမပါဘူးလား”

သူမ၏အဖြေက မတင်ရွံ့ဖြေမှန်းသိသာသည်။ တကယ်ဆို မဖြေဘဲ နေတာကမှနည်းနည်း သက်သာဦးမည်။ သူမ၏အဖြေကြောင့် မကြားချင် ယောင် မသိချင်ယောင်နေသော ဦးခွန်အေးပင် မအောင့်နိုင်ပဲ ‘ခွီးခနဲရယ် သည်။

သူမ၏အဖြေကြောင့် သူ့အောင့်သက်သက်ကြီးဖြစ်သွားရသည်။ ‘ဒီ လိုကြေးလား’ဟု သူ့စိတ်ထဲကမေးပြောပြောဖြစ်သည်။

စားပြီးသွားသော သူမက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ကာ ရှင်းရန်ပြင်သည်။

“ဦးခွန်အေး ကျွန်တော့်အတွက် မယူနဲ့သိလား”

သူ့စကားကြောင့် သူမက ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ

“ကျွန်မကလည်း မကျေးပါဘူး”

သူ့ကိုပဲပြောသလိုလို ဦးခွန်အေးကိုပဲပြောသယောင်ယောင်ပြောကာ ငွေရှင်းပေးပြီး ထရပ်သည်။

“ပြန်တော့နော်”

“ရှင်အပူလား”

ပြုံးပြီးဖြိုးဖြင့် လိုက်ပြောသော သူ့စကားက သူမကို အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားစေသည်ထင်။ ပက်ခနဲ သူ့ဘက်လှည့်ကာ ခါးထောက်ရင်းဆိုသည်။

“ပြန်ရှင်ပါဆို”

“လဲသေလိုက်”

ဒီတစ်ခါတော့ သူမကောင်းကောင်းကြီး ဒေါသထွက်သွားဟန်တူ သည်။ ‘လဲသေလိုက်’ဆိုတာကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပြောရင်း ထွက်သွားသည်။

ဆိုင်ရှင်ဦးခွန်အေးကြီးကတော့ သဘောတကျဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ကိုကြည့်ရင်း ‘တဟားဟား’ရယ်သည်။

“ဒီနှစ်ယောက်ကတော့လေ မတည့်အတူနေပဲ”

“ရှား !! တိုးတိုး ဦးလေးရ ကျွန်တော်တို့ကနောက်ဆို တည့်အတူနေ ဖြစ်တော့မှာ”

သူ့စကားကြောင့် ဦးခွန်အေးက ရယ်ပြန်သည်။ သူမကတော့ ဆိုင် ကယ်လီတာကို ‘ဝေါခနဲတင်ကာ စီးရင်းထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။ သူမဆိုင်ကယ်၏ ဦးတည်ရာကိုကြည့်ရင်း ‘ချယ်ရီမေ Mart’ များဖြစ်နေမလားဟုတွေးဖြစ်သည်။

ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ အတော်ကြီး ကျေနပ်သွားရ သည်။ ‘ထစ်အ’မနေတော့ပဲ စကားခပ်ရဲရဲတော့ ပြောနိုင်လာပြီကိုး။

ကိုယ့်ဘက်က မရိုးသားလို့လားတော့မသိ။ ဟိုတစ်ခါ ဖုန်းဆက်စဉ် ကလည်းပဲ စကားကိုဘယ်ကစပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ။ အခု ကျတော့လည်း အဆင်ကိုချောလို့ လှပဲဆိုရမည်လားမသိ။

“ဦးခွန်အေး”

“ဝေး ဆို”

“ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ကျရင် လာရမယ်နော်”

သူ့စကားကြောင့် ဦးခွန်အေးက တဟားဟားရယ်ပြန်သည်။ စားလက် စကွမ်းပင်သီးကာ တဟွတ်ဟွတ်ပင်ဖြစ်နေရှာသည်။

“အဟွတ် အဟွတ် အေးပါကွာ ဖိတ်လို့ကတော့ မင်း(တောင်ကြီး) တောင်ချွန်းထိပ်မှာတက်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်လည်း လာရမှာပေါ့”

“တကယ်နော် အဟဲဟဲ”

“တကယ်ပါကွာ ငါ့ကောင်ရ”

“ဟုတ်ပြီ ကဲဘယ်လောက်ကျလဲတွက်၊ ကျွန်တော်ဖိတ်စာတခြမ်း ပြေးရိုက်လိုက်ဦးမယ်”

“အာ ဒီကောင်”

သူ့စကားကြောင့် ဦးခွန်အေးကြီးက ‘ဟက်’ခနဲရယ်ပြန်သည်။ ဘာ ကြောင့်မှန်းမသိ သူ့အူမြူးနေမိသည်။

“နေဦးကွာ၊ ဒီကလေးမက ငါ့ဆိုင်မှာလာစားနေကြဆိုပေမယ့် သူ့နာ မည်ငါမသိဘူး ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“နန်းမိုခမ်း”တဲ့။

“ဪ”

“ဦးလေးဆိုင်က သန့်သန့်ပြန်ပြန်ရှိလို့ ဒီထိအောင်သူလာစားတာ

သူ့အိမ်ကအဝေးကြီးမှာ ဆိုင်ကယ်နဲ့မို့လို့သာပေါ့ ခြေကျင်ဆိုင်မလွယ်ဘူး”
“ဟုတ်လား”

ဦးခွန်အေးက ကျေနပ်စွာ ဟုတ်လား ဟုဆိုသည်။ တကယ်လည်း သူ့အိမ်က ဦးခွန်အေးဆိုင်နှင့်အတော်ကိုလှမ်းသည်။ ဦးခွန်အေးကို နှုတ်ဆက် ကာပြန်ခဲ့ရင်း ‘ဒီညတော့ ဖုန်းခေါ်ဦးမှ’ ဟု သူ့တွေးဖြစ်သည်။

ငါးလုံးကို ရင်ခုန်စွာနှိပ်ရင်း ဖုန်းခွက်ကို နားမှာကပ်ထားသော အသက်ကို မျှင်းကာရှုဖြစ်သည်။
တစ်ဖက်က ဖုန်းလာဇိုင်သည်။

“ဟဲလို”

‘သေရော’ဟု သူ့တွေးသည်။ ‘မိုးခမ်း’၏အသံချိုလေးမဟုတ်။ အသံက မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏အသံ။ သူမ၏ အမေပဲဖြစ်မည်။

‘ဟဲလို’ဟု တစ်ဖက်ကနောက်တစ်ခေါက်ထပ်ထူးသည်။ သူ့အရဲစွန့်ကာ ဖုန်းကိုကျစ်နေအောင်ကိုင်ရင်း

“ဟဲဟို မိုးခမ်း ရှိလားခင်ဗျ”

“ဪ... ရှိတယ် ဘယ်သူလို့ပြောပေးရမလဲ”

“ဘယ်သူလို့ ပြောပေးရမလဲ”တဲ့။ သူရင်တုန် ပန်းတုန်ကြီးဖြစ်သွားရသည်။ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောဖြစ်သည်။ လိမ်မနေတော့။

“သူ့ သူငယ်ချင်းပါ အန်တီ။ ဇေယျလို့ပြောပေးပါ”

“ဪ... အေးအေး”

‘အေးအေး’ဟုဆိုသော်လည်း သူ့ရင်မအေးပါ။ ပုရိန်းရိုင်းဖြစ်ကာနေသည်။ တစ်ဖက်မှအတန်ကြာသည်ထိ ဖုန်းလာမကိုင်။ သူ့မှန်းသိ၍ လာမကိုင်သည်လားဟုတွေးဖြစ်သည်။ ဖုန်းလာကိုင်သံကြားသည်။

‘ဟဲလို’ဆိုသောအသံက ဖုန်းခွက်ထဲကနေ သူ့နားစည်ကိုလာရောက်
ရှိက်ခတ်သည်။ ချိုကာကြည်နေသော ဆည်းလည်းသံလေး တကယ်တမ်းကျ
သူ့ဘာကိုစပြောရမည်ကို စဉ်းစားမရပြန်။

“ဟဲလို”

“ဪ ဟို . . . မနက်ဖြန် တုတ်ထိုးလာစားဦးမှာလား”

ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာကို မေးဖြစ်သည်။ သူမက စူးခနဲချက်ချင်းတုံ့ပြန်
သည်။

“စားချင်စားမယ်၊ မစားချင်မစားဘူး”

“အာ . . . ကိုယ်အကောင်းမေးတာ”

“ကျွန်မလည်းအကောင်းဖြေတာပဲ၊ လာစားချင်ရင် စားမယ်၊ မစား
ချင်ရင်မစားဘူး။ ကဲ မရှင်းဘူးလား၊ နေပါဦး ရှင်က ဘာကိစ္စမေးရတာတုံး
ကျွန်မဘာသာစားမစားစား ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့တုံး”

“မရင်မနားဘဲ ဘုတော့သော သူမ၏စကားကြောင့် သူ့ရယ်ချင်သွား
မိသည်။ ရန်ထောင်နေပုံကိုက ချစ်စရာကောင်းနေသည်။ ကတ်ကတ်လန် ရန်
ထောင်သော သူမကိုစချင်လာသည်။

“အခုတော့ မဆိုင်သေးဘူးပေါ့”

“ရှင်နော်”

“ကိုယ်ကတော့ ဆိုင်ချင်တယ်”

“ဝွင်”

‘သွားပြီ’ဟု သူ့တွေးသည်။ ဆိုးတော့မဆိုး။ စကားအသွားအပြန်လေး
တော့ရှိလိုက်သည်။ ဟိုတစ်ခေါက်ကနှင့်စာလျှင် သူ့အများကြီးတိုးတက်လာ
သည်။

သူမ၏ ဒေါသသံလေးကိုက ချစ်စရာကောင်းလွန်းသည်။ ခုချိန်ဆို
သူမမည်သို့ရှိနေမည်မသိ။ သူမကတော့ ဖုန်းခွက်ကို ထုံးစံအတိုင်းခပ်ဖွဖွနမ်းဖြစ်
သည်။

စရာလေး”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ ခါးမွမ်းစကားကြောင့် သူမ၏သူငယ်ချင်း
ဖြစ်သူ ကြည့်နေရာဆီ သူမလိုက်ကြည့်ဖြစ်သည်။

“ဟင်”

သူမနာမည်ကို မသိသော်လည်း လူကိုတော့ ကောင်းကောင်းမှတ်မိ
သည်။ ဟိုတစ်ခါ အင်းလေးဖောင်တော်ဦးပွဲတုန်းက သူမနှင့် မလှမပဆုံခဲ့ဖူး
သော သူမနှင့်ရွယ်တူ ကောင်မလေး။

“နင်သူ့ကိုသိလား”

“သိတာပေါ့၊ နေခြည်ရ ငါနဲ့ အလယ်တန်းတုန်းက သူငယ်ချင်းလေ၊
ကြီးတော့မှ ကွဲသွားတာ တက္ကသိုလ်မှာလည်း မေဂျာမတူတော့ လမ်းတွေ့ရင်
နှုတ်ဆက်တာလောက်ပဲရှိတော့တယ်၊ ခင်တော့ခင်ပါတယ်၊ ကြည့်ပါလား နေ
တာထိုင်တာကအစ ပြောတာဆိုတာအဆုံး ချစ်စရာလေး”

သူငယ်ချင်း နုနုငွေ၏စကားကို နေခြည် ခါးသီးစွာပြုံးလိုက်မိသည်။
သူမကိုမြင်တော့ ဖောင်တော်ဦးပွဲတုန်းက ဇေယျနှင့်ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို အစီ
အရီပြန်မှတ်မိလာရသည်။

“သူနာမည် ဘယ်သူတဲ့လဲ နုငွေ”

“မိခမ်းတဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဟင်း နင်ပြောသလို ချစ်စရာလေးမို့လို့ပါ။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ငွေ ရှိကြေးရှိထဲကပဲ”

မသိမသာတောက်ကြည့်မိသည်။ တကယ်လည်း ‘မိခမ်း’ဆိုသူ ကောင်မလေးက ကြေးရတတ်ပုံစံပေါက်နေသည်ကိုး။

“အေး သူတို့က သနပ်ဖက် လုပ်ငန်းအကြီးအကျယ်လုပ်တာ ပြီး တော့ကုန်တစ်ချို့ကို လှောင်တယ်လေ ဈေးတက်တဲ့အချိန်ရောက်ရင်ပြန်ထုတ် အဲဒါမျိုးပေါ့။ သူ့အမေက အရမ်းထက်မြက်တယ်။ ဒါပေမယ့် . . .”

“ဘာဖြစ်လဲ”

ထို ‘မိပေမယ့်’ဆိုတာကို သူမတော်တော် စိတ်ဝင်စားသွားရသည်။

“မိခမ်းက အရမ်းသနားစရာကောင်းတယ် သူ့မှာအဖေမရှိဘူး”

“ဆုံးသွားတာလား”

“မသိဘူး။ အယ်လိုလဲဆိုတာ ငါလည်းအတိအကျတော့မသိဘူး။ ငါ ကြားမိတာတော့ မိခမ်းက အဖေမရှိပဲမွေးထားတာလိုလို ဘာလိုလို”

“ဪ” သနားစရာပဲနော်”

သူမနှုတ်က ထိုသို့ရှေ့ထဲလိုက်မိသော်လည်း စိတ်ထဲကတော့ ဘာ ရယ်မဟုတ်ကျေနပ်သွားမိသည်။ ဘာပဲပြောပြော ဒီကိစ္စကိုတော့ ဆက်စုံစမ်း ရလိမ့်ဦးမည်။

ခမ်းလီတစ်ယောက် ဇေယျကို ဒီကလေးမနှင့် အောင်သွယ်လုပ်ပေး နေသည်ဟု သူမမသိမသိကြားထားသည်။

ဇေယျသည် သူမအတွက်ပဲ ဖြစ်နေရမည်။

“နေခြည်”

လက်မောင်းကို ဆွဲလှုပ်ရင်းခေါ်နေသော သူမ၏သူငယ်ချင်းကို သူမ ဘာလဲဟုပြန်ထူးဖြစ်သည်။ သူမကလည်း သူမ အတွေးလွန်သွားမိသည်ကိုး။

“သွားရအောင်လေ၊ နင်ဝယ်စရာရှိသေးလား”

“ဟင့်အင်း မရှိတော့ဘူး”

“ဒါဆို သွားရအောင် လေ”

နုငွေနှင့် သူမ ‘မယ်ဆိုင်’မိနီမတ် (Minimart)ထဲကနေ ထွက်ခဲ့ကြ သည်။ သူမခေါင်းထဲမှာ တွေးစရာတွေပြည့်နှက်ကာနေသည်။

“နုငွေ”

“ပြော နေခြည်”

“တစ်ရက်ရက် ငါတို့ဆုံရအောင်”

“အေးဆုံလေ နင်တလည်း ဒါတို့အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ပြောနေသေး တယ်”

“ဒီအပတ်ထဲမှာ . . . ဟို တနင်္ဂနွေနေ့ နင်အားလား”

“အားပါတယ်။ ငါကတော့ နေ့တိုင်း အချိန်တိုင်း အားနေတာပဲ”

“Ok တို့ တနင်္ဂနွေနေ့ ဆုံရအောင်”

“အေး”

အရင်တုန်းကတော့ သူမ နုငွေကို သိပ်တရင်းတနီးကြီးနေတာ မဟုတ်။ ရံဖန်ရံခါမှဆုံဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သူမကိုယ်၌ကလည်း ငွေရှိ သောအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့သာတွဲဖြစ်တာများသည်။ နုငွေနေ့က သိပ်မတွေ့ဖြစ်။ ဖောင်တော်ဦးသွားတုန်းက မခေါ်ဖြစ်ခဲ့သလို ပွဲသွားလမ်းသွားလည်း အတူ မသွားဖြစ်။

အခုတော့ သူမ နုငွေဆီကို ချောင်းပေါက်အောင်ကိုသွားရမည်။

“ဟဲ့ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“Taxi ငှားပြီးပြန်မယ်လေဟယ် နင်လည်းပြန်တော့မှာမဟုတ်လား”

“ဘာ Taxi လည်း ငါလိုက်ပို့မှာပေါ့”

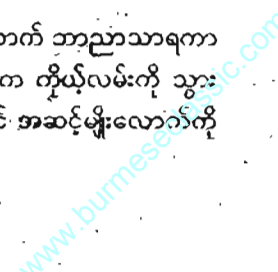
သူမစကားကြောင့် နုငွေက သူမတို့တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသူတစ်ယောက် လိုင်းကြောင်ကာကြည့်သည်။ ပြီး ယောင်ဝါးဝါးဖြင့် ‘ဪ’ဟုဆိုသည်။

“လာ ကားပေါ်တက် ငါတို့ ပန်းအလင်္ကာမှာ အအေးသွားသောက် ရအောင်”

“အင်း”

နုငွေက ‘အင်း’ဆိုတာကို တအံ့တဩဖြင့် ‘အင်း’သည်။ အေးလေ အံ့ဩမယ်ဆိုလည်း အံ့ဩလောက်သည်။ များသောအားဖြင့် နုငွေနှင့် သူမ နှင့်က မတော်တဆဆိုတာများသည်။

မတော်တဆဆိုပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘာညာသာရကာ နှုတ်ဆက်ကြ ဝတ်ကျောတန်းကျော ဖော်ရွေပြပြီး သူမက ကိုယ့်လမ်းကို သွား ခဲ့တာများသည်။ နုငွေလို သာမန်စားနိုင်သောက်နိုင် အဆင့်မျိုးလောက်ကို သူမက သိပ်ထည့်တွက်ခဲ့တာမဟုတ်။

အခုတော့ ထည့်မတွက်လို့မရ။ နဲ့နုငွေဆီက ရယူစရာတွေက အများကြီး၊ သူမဘက်က အစွမ်းကုန်ဖော်ရွေပြီး လမ်းပေါက်နေအောင်ကို သွားရမည်။

'မိခမ်း' တဲ့၊ ချစ်စရာကောင်းသော ရုပ်ရည်နှင့် လှပသွက်လက်သော ကောင်မလေး။ သူမ ကျေကျေနပ်နပ်ပဲပြုံးဖြစ်သည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ နေခြည်”

သူမကို တစ်ချိန်လုံးစောင့်ကြည့်နေဟန်တူသော နုနုငွေက မေးသည်။

သူမ ဟက်ခနဲဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ရယ်လိုက်သည်။

“နင်တို့ ငါတို့ငယ်ငယ်တန်းက အကြောင်းတွေတွေ့မိလို့ပါ”

သူမစကားကို နုနုငွေက လက်ခံဟန်ပြုသည်။ တကယ်တော့ နုနုငွေနှင့် သူမက အထက်တန်းရောက်မှဆုံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အလယ်တန်းကနေ အထက်တန်းအကူးမှာ ကျောင်းပြောင်းတက်သော နုနုငွေက သူမတို့ရဲ့အထက်တန်းကျောင်းကိုရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါက အတန်းဖော်တွေပေါ့ဟုတွေးရင်း သူမနှစ်ဦးတို့စွာ ပြုံးမိပြန်သည်။

မလိမ်စမ်းပါနဲ့ဟာ၊ နင် ဇေယျအပေါ်မှာ သာမန်အဆင့်ထက် ပိုနေပြီဆိုတာ ဝန်ခံလိုက်”

ချယ်ရီက ဇွတ်ကြီးကို ဝန်ခံခိုင်းနေသည်။

“ဟိုတလောက သူဖုန်းဆက်တာ မေမေနဲ့ချည်းပဲ တိုးတယ်”

“နင်မကားကို ဝေလည်ကြောင်ပတ်မလုပ်နဲ့ ငါမေးတာကတခြား၊ နင်ပြောတာကတခြားဖြစ်နေပြီ”

“ငါပြောတာကို ဆုံးအောင်သာနားထောင်ပါ”

“အေး ပြော”

“တစ်ရက်လည်းမဟုတ် နှစ်ရက်လည်းမတုတ် မေမေနဲ့ချည်းပဲ တိုးနေတော့ မေမေက သံသယဖြစ်လာတယ် အဲဒီနေ့က . . .”

x x x

ထိုနေ့က ဘာရယ်မဟုတ် ဖုန်းနံဘေးမှာ မေမေတရားစာအုပ်ဖတ်နေတာကိုကြည့်ပြီး သူမစိတ်ယားနေခဲ့သည်။ ဒီလိုအချိန်ဆို သူဖုန်းဆက်တတ်သည်။

အရင်ကတော့ မေမေက အပေါ်ထပ်က အိပ်ခန်းမှာပဲ အနေများသည်။ အခုတလော မေမေဒီဖုန်းနံဘေးမှာပဲ ထိုင်ထိုင်နေတက်သည်။ အခုလည်း ဖုန်းချိန်းထားတာ များရှိနေသလားမသိ။

“ကလင် လင် လင်”

သူမတွေ့နေတုန်း ဖုန်းသံကပြည်သည်။ မေမေက တရားစာအုပ်နှင့် မျက်နှာကိုခွာသည်။ စာကြည့်မျက်မှန်ကိုခွတ်ရင်း (အနည်းငယ် ကူနေပျက်နေ သည်ဟု ယူဆထားဟန်တူသော) သူမကိုကြည့်သည်။ ပြီး ဖုန်းကိုကောက်ကိုင် သည်။

“ဟဲလို . . .”

“ . . . ”

“ဪ . . . အေး”

“ . . . ”

“ခဏလေးနော်”

ခဏလေးနော် ဟုဆိုရင်း သူမကို မေမေ စူးခနဲကြည့်သည်။ ပြီး ဖုန်းဟုအမူအရာဖြင့် လုပ်ပြသည်။ သူမ ဖုန်းခွက်ကိုကိုင်ရင်း မျက်နှာပူစွာ ဖြင့် မေမေကိုအားနာနေမိသည်။ မေမေကတော့ အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားခဲ့ ပြီဖြစ်သည်။

“ဟဲလို”

သူမမှတ်မိနေပြီးသား အသံ

“ဘာလဲ”

ထုံးစံအတိုင်း သူမခပ်စောင့်စောင့် ထူးဖြစ်သည်။ ဇေယျဘက်မှ ချက် ချင်းဘာမှမပြောသေး။ ပြီးမှ

“ဘာဖြစ်လို့ ဝက်သားတုတ်ထိုးလာမစားတော့တာလဲ”

“မစားချင်လို့ပေါ့”

“အပြင်လဲမထွက်ဘူးနော်”

“ရှင်အပူလား၊ ကျွန်မဘာသာထွက်ထွက်မထွက်ထွက် ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်

လဲ”

“ကိုယ်မင်းကို အရမ်းတွေ့ချင်နေလို့ပါ”

“ . . . ”

သူမ မင်တက်မိသွားရသည်။ တကယ့်ကို ခံစားချက်တို့ အပြည့်အဝ စီးမြောနေသောအသံ၊ ‘အရမ်းတွေ့ချင်လို့တဲ့။ နဂိုကပင် ခုန်နေခဲ့သော ရင် ခုန်သံမှားတို့က ပြောင်းဆန်ကာနေသည်။ ဖုန်းကိုင်ထားသော သူမ၏လက်က

တုန်ယင်နေသည်။

“ကျွန်မ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“နေပါဦး”

ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် ဟု နှုတ်မှဆိုဖြစ်သော်လည်း လက်ကတော့ ဖုန်းကိုမြဲမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားဖြစ်သည်။ ‘နေပါဦး’ဆိုသော တောင်းပန်သံမကျ၊ အမိန့်ပေးသံမကျသော တောင်းဆိုမှုမှာ သူမ အလိုလို လိုက်နာမိလျက်သားဖြစ် သွားသည်။

“ကျွန်မကို မေမေဆွေတော့မယ်သိလား၊ နောက်ဆို ရှင်ဖုန်းမဆက် တော့နဲ့”

“အာ . . . အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ကိုယ်လွမ်းလွန်းလို့ပါ”

“ . . . ”

ဒုတိယမိတ္တိ သူမရင်တို့ တဒိုင်းဒိုင်းခုန်လာပြန်သည်။ ‘လွမ်းလွန်းလို့ ပါ’တဲ့။

“လွမ်းစရာလား ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”ဟု သူမ မပြောဖြစ်ပါ။

“မို့ခမ်း”

“ . . . ”

ဖုန်းကိုနားမှာကပ်ရင်း ဘေးကနေ နားနားကပ်ခေါ်လိုက်သလို သူမ ကြားသည်။ သို့သော် မထူးဖြစ်။

“ဟောင်းဟတ်ဆူ မို့ခမ်း”

“ဝွပ်”

တစ်ဖက်က ‘ဟောင်းဟတ်ဆူ’ဆိုသောစကားက သူမရင်ကို တုန်လှုပ် သွားစေသည်။ ဘယ်တုန်းက ရှမ်းစကားကိုသင်ထားမှန်းမသိ။ ‘မင်းကိုတို့ချစ် တယ် မို့ခမ်း’တဲ့။ ဒါ . . . ခမ်းလီဆီမှာ သင်ထားတာပဲဖြစ်မည်။ ထိုစကား ကြောင့် သူမဖုန်းချဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဖုန်းကနောက်တစ်ကြိမ်မြည်လာ ပြန်သည်။ သူ့ဆီကများလားမသိ။ ဖုန်းကို ကိုင်ရမှာကိုပဲ သူမ မရဲဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူမ ကိုင်ဖြစ်ပါသည်။

“ဟဲလို”

“မို့ခမ်း”

“ရှင်ကိုဖုန်းမဆက်တော့နဲ့လို့ ပြောတာ မရဘူးလား”

“ဟောင်းဟတ်ဆူ မိုခမ်း”

“လဲသေလိုက်”

“ဝှပ်”

“လဲသေလိုက်”ဆိုပြီး ဖုန်းကိုခွပ်ခနဲစိတ်ဆိုးမာန့်ဆိုး ချဖြစ်လိုက်သော်လည်း သူမ ရင်မှာကျေနပ်နေမိခဲ့သည်ကအမှန်။ ‘ဟောင်းဟတ်ဆူ’တဲ့။ ရှမ်းလိုပီပီသသကြီးမဟုတ်သော်လည်း နားမလည်နိုင်လောက်အောင် မပိတာမျိုးမဟုတ်။

ဘာရယ်မဟုတ်တော့လေ ရှက်လေဖြင့် သူမတစ်ယောက်တည်း ဖုန်းဘေးမှာ ဆက်ထိုင်နေမိသည်။ ရင်မှာကြည်နူးနေသည်ကတော့ အမှန်။ မပွင့်တပွင့် ရှက်ပြုံးကို သူမပြုံးနေမိသည်။ လှေကားပေါ်မှ တစ်ထစ်ချင်းဆင်းလာနေသော မေမေ့ကိုမြင်နေရသည်မို့ သူမမျက်နှာကို အမြန်တည်ရပြန်သည်။ ပျော်နေတာမျိုး၊ စိတ်တိုနေတာမျိုး သူမမျက်နှာပေါ်ထင်ဟပ်နေလို့ကတော့ မေမေရိပ်မိသွားနိုင်သည်။

“သမီး”

“ရှင်”

သူမအလန်တကြားထူးဖြစ်သည်။ မေမေကလည်း အိမ်ပေါ်ကဆင်းဆင်းလာချင်းပြီး ဆိုင်းမဆင့် ဝှပ်ဆင့် ချက်ချင်းကြီးခေါ်သည်ကိုး။

“ဇေယျဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

မေမေ ဘာကိုဆိုလိုမှန်း သူမသိသည်။ သို့သော် သူမ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ခပ်တည်တည်ပဲ ‘သူငယ်ချင်းလေ’ဟုဖြေဖြစ်သည်။

မေမေက သူမကို စိုက်ကြည့်ရင်းက

“သူငယ်ချင်း ဟုတ်လား သမီး”

မေမေမေးခွန်းမှာ ခနဲသံ ရွဲ့သံများပါနေသလားဟု သူမတွေးသည်။ သူမ ခေါင်းညိတ်ပြဖြစ်သည်။ နှုတ်ဖြင့် မေမေမျက်ဝန်းကိုကြည့်ပြီး သူမ ရဲရဲရင့်ရင့်မဖြေရ။

“မေမေ သမီးတော့ ညာတတ်နေပြီထင်တယ်”

“...”

သူမခေါင်းကို ငုံ့ထားဖြစ်သည်။ တကယ်ဆို ‘မညာပါဘူး မေမေရ’ ဘာညာရှင်းပြသင့်သည်။ သို့သော် မေမေဆီမှာ မရိုးသားသောစကားတို့ကို

ညာရန် သူမ မရဲ။

“မေမေ လေ့လာသင့်သလောက်တော့ ကျလာထားပါတယ်။ ဇေယျတို့က အရမ်းချမ်းသာလွန်းတယ်သမီး၊ အရမ်းချမ်းသာတဲ့ မိဘတွေဟာ သူတို့ရဲ့သားသမီးတွေအတွက် ဘဝဖော်ရွေးတဲ့နေရာမှာ သိပ်ဂရုစိုက်တတ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ သားသမီးဖြစ်သူတွေရဲ့ ဘဝဖော်ကို သူတို့က ရွေးချယ်ပေးချင်တာမျိုး၊ ရွေးချယ်ပေးကြတာမျိုးရှိတယ်”

မေမေ ဆိုလိုရင်းကို သူမသိပါသည်။

“သမီးတို့က တကယ့်ကို သူငယ်ချင်းအဆင့်မှာပဲရှိသေးတယ် မေမေ” သူမ၏စကားကြောင့် မေမေက ပြုံးသည်။ မေမေ အပြုံး၏အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း သူမအလိုလို နားလည်နေမိသည်။

“သူငယ်ချင်းအဆင့်မှာပဲရှိသေးတယ်” ဆိုရင်တော့ သမီးသေသေချာချာစဉ်းစားလို့ရသေးတာပေါ့။ မေမေကတော့ သမီးရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေရမှာပါ။ မေမေလို မခံစားစေချင်ဘူး သမီး”

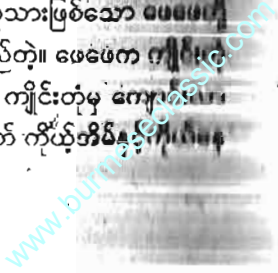
“မေမေလိုမခံစားစေချင်ဘူး” ဆိုသော မေမေအသံမှာ ဝမ်းနည်းမှုတို့က လှိုက်ပါပျော်ဝင်နေသည်။

“ငါ့သမီး ငယ်ငယ်လေးတုန်းက ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ဘဝကို မေမေ အရမ်းခါးသီးတာပဲ သမီးရယ်၊ မေမေကတော့ ချမ်းသာတဲ့လူတွေကိုဆို အလိုလိုကြောက်နေမိတယ်”

ပြောနေရင်းက မေမေမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ဝေတက်လာသည်။ မျက်မှန်ကို ချွတ်ကာ မျက်ရည်စတို့ကို လက်ကိုင်ပဝါလေးဖြင့် မေမေသူတ်သည်။ ပြီး ထိုင်ရာမှထကာ အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တစ်လှမ်းချင်းတက်ကာသွားသည်။

သူမ မျက်လွှာကိုချထားရင်း ငယ်ငယ်တုန်းက ဖြတ်သန်းရသောဘဝကို ရုပ်ရှင်အနေပြုထွက်လို တစ်ကွက်ချင်းပြန်မြင်ယောင်နေမိသည်။ မေမေပြောပြဖူးသော ဖေဖေမေမေတို့၏အကြောင်း။

တောင်ကြီးသူဖြစ်သော မေမေနှင့်ကျိုင်းတုံသားဖြစ်သော ဖေဖေ၊ တောင်ကြီးကောလိပ်မှာတွေ့ကာ မေတ္တာမျှခဲ့ကြသည်တဲ့။ ဖေဖေက ကျိုင်းတုံမှနေကျောင်းလာတက်သော သူဌေးသားဖြစ်သည်။ ကျိုင်းတုံမှ ကျောင်းသားတတ်သည်ဆိုသော်လည်း အဆောင်မှာနေတာမဟုတ် ကိုယ့်အိမ်မှာပဲနေ

ရင်း ကျောင်းတက်တာဖြစ်သည်။ အရမ်းချမ်းသာသော ဖေဖေ မိဘ၊ သူမ၏ အဘိုးအဘွားတွေကတောင်ကြီးမှာကဲ့ပဲ တိုက်နှစ်လုံးတောင်ရှိသည်တဲ့။

ထိုခေတ်က တောင်ကြီးကောလိပ်မှာ ကားဖြင့် ကျောင်းတက်နိုင်သော သူဟူ၍ လက်ချိုးရေ၍ရသည်။ ထိုအထဲတွင် ဖေဖေပါသည်။ ရုပ်ရည်နုပျိုချောမောသော အရမ်းချမ်းသာသည့် သူဌေးသား ဖေဖေသည် ကောလိပ်ကျောင်းသားများထဲတွင်မတော့ ပျိုတိုင်းကြိုက်သော နှင်းဆီခိုင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ပျိုတိုင်းကြိုက်သော နှင်းဆီခိုင်ဖေဖေက တောင်ကြီးကောလိပ်၏ အလှူဘုရင်မများ စာရင်းထဲတွင်မပါဝင်သော သာမန်ရုပ်ရည်နှင့် သာမန်လူအနီးစားထဲကဖြစ်သော မေမေ့ကို မေတ္တာရှိခဲ့သည်။ မေမေ့ကိုနှစ်ဦးမေတ္တာမျှသွားချိန်မှာ ထိုသတင်းကို ကျောင်းတိုက် ဖေဖေ မိဘများက သိသွားခဲ့ကြသည်။ ချက်ချင်းကျောင်းတိုက် ပြန်ခေါ်ကာ နဂိုရည်ရွယ်ထားပြီးသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်စေသည်။ ဖေဖေက ကျောင်းမပြီးသေးတာကို အကြောင်းပြရင်း အကြောက်အကန်ငြင်းသည်။ ဖေဖေမိဘများဘက်ကလည်း မလျှော့။ ဖေဖေကလည်းမလျှော့။

နောက်ဆုံးတော့ ဖေဖေကျောင်းပညာရေးကြောင့် ဖေဖေမိဘများဘက်က စေ့စပ်ရုံစေ့စပ်ထားမည်ဆိုသောအဆင့်ကို လျှော့ချပေးခဲ့သည်။ မေမေ့ဆီပြန်လာချင်သော ဖေဖေကလည်း ပြီးပြီးရောသဘောဖြင့် ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည်။

ဖေဖေတောင်ကြီးပြန်လာတော့ ဖေဖေ မေမေ သူမ၏အဘွားပါလိုက်လာသည်။ ဖေဖေ့ကိုအရင်ကလို လွတ်လပ်စွာ မနေစေတော့ လူယုံများစွာ နောက်ကလွတ်ထားသည်။ မေမေ့ကိုအရမ်းချစ်သော ဖေဖေက အားလုံးအလစ်မှာ တရားရုံးတက်ကာ မေမေနှင့်လက်ထပ်လိုက်သည်။

ထိုသတင်းကို သူမ၏အဘွားသိသည်နှင့် မေမေ့ကို ပြဿနာရှာတော့သည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေ့ကို ကွာရှင်းစေသည်။ မေမေ့ကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ပြဿနာရှာလိုက် ဖေဖေကို ကွာရှင်းခိုင်းလိုက်နှင့် မရသည့်အဆုံးတော့ စိတ်ဆိုးကာ ဖေဖေ့ကို အမွေဖြတ်ပြီး ကျောင်းတိုက် ပြန်သွားခဲ့သည်။ ဖေဖေ အဖေ သူမ၏အဘိုး ရောဂါသည်မို့ တောင်ကြီးကိုလုံးလုံးမလာ။ အဘွားလုပ်သူ ပြန်သွားချိန် ဖေဖေက ကျောင်းပြီးနေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် မေမေနှင့် လူသိရှင်ကြား မင်္ဂလာမဆောင်ရသေး။ ထိုအချိန်မှာပဲ ဖေဖေ အဖေ လူမမာ ဆုံးသည်ဆိုသော

သတင်းကြောင့် ဖေဖေ ကျောင်းတိုက် ပြန်သည်။ ထိုအပြန်လမ်းမှာ ကားမှောက်ကာပွဲချင်းပြီးဆုံးသွားသော ဖေဖေသည် မေမေ့ဆီမှာ သူ၏ရင်သွေးရှိနေခဲ့တာကို သိမသွား။ ကျောင်းတိုက် အဘွားဖြစ်သူမှာ မပဌာ တစ်ပိုင်းဖြစ်ကာ မရေးမနှောင်းဆုံးပြန်သည်။ ကျောင်းတိုက်အဘွားများ၏ များစွာသောအမွေအနှစ်တို့ကို ဖေဖေ၏တစ်ဦးတည်းသောညီမဖြစ်သူက ရလိုက်သည်။ ဖေဖေ ညီမသူမ၏အဒေါ်က မေမေ့ကို နာမည်ပင်မသိ။ ဖေဖေနှင့် တရားရုံးမှာလက်ထပ်ထားရုံဆိုတာလောက်တော့ သိထားသည်။ ဖေဖေရင်သွေးက ယောက်မလုပ်သူထံ ကျန်ရစ်နေခဲ့မှန်းမသိ။

မေမေသည်ပင်လျှင် ဖေဖေဆုံးစအချိန်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေမှန်းမသိခဲ့။ ပိုဆိုးတာက မေမေ ဖေဖေနှင့် လက်ထပ်ဇာနည်တာကို မေမေ့ အမေမုဆိုးမဖြစ်သူက မသိ။ သမီးဖြစ်သူ ကိုယ်ဝန်ရင့်လာသောအခါမှ ဖေဖေနှင့်လက်ထပ်ထားမှန်းသိသည်။ ထိုသို့ သိချိန်မှာ သူမ၏ သမီးဖြစ်သူက မုဆိုးမ ဖြစ်ကာနေလေပြီ။

သူမ၏အဘွားက ရဲရင့်သည်။ မေမေ့ကို သတ္တိရှိရှိပဲ ရင်သွေးကိုမွေးစေခဲ့သည်။ အဘွားဆုံးချိန်မှာ မေမေက အဘွား၏ရဲရင့်သော သတ္တိကိုသာ အမွေရလိုက်သည်။

နောက်အိမ်ထောင်မပြုသော မေမေသည် နုပျိုဆဲဖြစ်သော ဘဝတစ်ခုလုံးကို သမီးဖြစ်သောသူမအတွက် မြှုပ်နှံခဲ့သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဖလှုံခြုံသော ဘဝအခက်အခဲများကြားမှ ကိုယ်ပိုင်အိမ်၊ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ဤကဲ့သို့သောအဆင့်အတန်းမျိုးရအောင် မေမေကြိုးစားနိုင်ခဲ့သည်။

ကျောင်းနေအရွယ် သူမ၏ငယ်စဉ်ဘဝက အတန်းဖော်သူငယ်ချင်းများ၏ ဖခင်မရှိခြင်းအပေါ် နောက်ပြောင်မှုတို့ကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် မေမေပုံစံသွင်းပေးခဲ့သည်။ မှတ်မှတ်ရရ ယခုအရွယ်အထိ မေမေ သူမကို တစ်ချက်တလေမှ မရိုက်ခဲ့ဖူး။

မေမေ့ထံမှ သူမရရှိသော စိတ်ဓာတ်တွေထဲမှာ ချမ်းသာသူတို့၏ အတ္တကိုရွံ့မှန်းခြင်းလည်းအပါအဝင်ဖြစ်သည်။

သူမကိုယ်၌ကလည်း ချမ်းသာသောအသိုင်းအဝိုင်းမှ လူကုန်မလာ။ သမီးတို့၏မောက်မာမှုတို့ကို ကိုယ်တိုင်ခံစားဖူးသည်။

ဇေယျရုံမိဘများကရာ သူတို့၏သားအတွက် ချွေးမလောင်းတစ်
ယောက်ရှာမထားပဲနေမည်မဟုတ်။ ဖြစ်နိုင်ခြေအရှိဆုံးကတော့ နေခြည်ပင်။
သူမ ချယ်ရီထံမှသိရသလောက် နေခြည်၏မိဘနှစ်ဦးစလုံးက ဆရာဝန်များ
ဖြစ်ကြသည်တဲ့။ နေခြည်ဖေဖေက အထူးကု(အထွေထွေရောဂါကုသမားတော်)
တစ်ယောက်။ နေခြည်မှာဆိုရောအပြစ်ဆို၍ အတန်းပညာလေးတစ်ခုပဲရှိ
သည်။ ဒါကလည်း အခြားစည်းစိမ်ဥစ္စာတို့နှင့် ဖုံးလိုက်သောအခါ သိပ်မထင်
ရှားချင်တော့။

ဇေယျရုံသဘောထားကတော့ သူမထံတိမ်းညွတ်နေသည်မှာ ရာနှုန်း
ပြည့် သို့သော် သူမ ခေါင်းမညိတ်ရဲ။ ရှေ့မှာမေမေသာခက်ကြီးကရှိနေသေး
သည် မဟုတ်လား။

၏စကားဆုံးတော့ ချယ်ရီက သက်ပြင်းကိုချသည်။
“လူတိုင်းကို ဝါးလုံးရှည်နဲ့ သိမ်းပြီးရိုက်လို့မရဘူးလေ။ ငါပြော
ရဲတယ် ဇေယျတို့မိသားစုက နင်တို့ကြံ့ခဲတဲ့ အတ္တကြီးတဲ့ သူငွေ
တွေနဲ့မတူဘူး။ ဇေယျကိုပဲကြည့်ပါလား သူ့မှာမောက်မာတဲ့ပုံစံ လုံးဝမတွေ့
ရဘူး”

ချယ်ရီကပြောလက်စစကားကိုရပ်သည်။ သူမကို ချယ်ရီကြည့်ရင်း
ရက်ဝဲဝဲဖြင့်

“ဒါနဲ့ နင့်ကို ငါပြောစရာရှိတယ် မိခမ်း”

“ပြော”

“ငါ ငါခမ်းလီကို အဖြေပေးလိုက်ပြီ”

“ဟေ”

သူမ အံ့အားသင့်သွားရသည်။ မြန်လိုက်သည်မှာ လှစ်ခနဲကိုဇေ
သည်။

“ဘယ်တုံးက ပေးလိုက်တာလဲ”

သူမ၏အမေးကြောင့် ချယ်ရီက ခေါင်းကိုငုံရင်း ရှက်နေသေးသလို

ပြီးမှ

“တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ”

ပြောပြီး ရှက်ဝဲဝဲဖြင့် ချယ်ရီက သူမလက်သည်းကို သူမ၏လက်မ ဖြင့် လိုက်ပွတ်ကာနေသည်။

“ခမ်းလီကလေ”

ချယ်ရီကပြောလက်စကားကို မရဲဟန်ဖြင့် ခေတ္တရပ်သည်မို့ သူမက ဝင်ထောက်ပေးရသည်။

“လက်ထပ်ရအောင် တဲ့လား”

“အေး ငါက စေ့စပ်ရုံပဲ စေ့စပ်ထားမယ်လို့ပြောလိုက်တယ်”

“ဒီတော့”

“အစကတော့ သူငြင်းတာပေါ့၊ နောက်တော့ စေ့စပ်မယ်ဆိုရင်လည်း နောက်လလောက်မှာ စေ့စပ်ရအောင်တဲ့”

“ဟာ စိတ်မြန်လှချည်လား၊ ဒီတော့ နင်က ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ” သူမ၏အမေးကို ချယ်ရီက ချက်ချင်းမဖြေ၊ ရှက်တက်တက်ဖြင့် တီ ကိုဆားဖြင့်တို့ထားသလိုမျိုး တွန့်ခနဲ တွန့်ခနဲ တွန့်ကာရှက်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ

“ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတာပေါ့”

“ကောင်းရော”

သူမရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်ဆိုဖြစ်သည်။

“ရယ်မနေနဲ့ မို့ခမ်း၊ ဝါကတော့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီ နင်လည်းညိတ် လိုက်တော့”

“အံ့မယ် သေဖော်မညီပါနဲ့”

“အမလေးဖွဖွ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေတော် ရည်းစားထားခိုင်းတာကို များ သေဖော်ညီ သတဲ့။ နင်တော့လေ ငါမပြောချင်ဘူး”

ချယ်ရီက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့်ဆိုသည်မို့ သူမရယ်ချင်သွား မိသည်။

“စကားလေးတောင် မှားလို့မရတော့ပါလား”

“မို့ခမ်းနော်၊ ငါ့ကိုမစနဲ့ ဆိတ်လိုက်ရမလား”

“ဟောကြည့် အားကိုးရှိပြီဆိုတော့ လူကိုဆိတ်မလေး ဘာလေးနဲ့”

“နင်နော် နင်လည်းရှာပေါ့၊ ရှာစရာတောင်မလိုဘူး၊ ခေါင်းလေးတစ် ချက် ညိတ်ရင်ရပြီ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့နော် မို့ခမ်း . . . ဇေယျက . . .”

“တော်ပါဟယ် နင့်စကားကနောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာကိုပဲဆိုက် ဆိုက်လာတယ်”

“အေးပါ ငါမင်္ဂလာဆောင်ရင်တော့ နင်နဲ့ဇေယျကို သတို့သား၊ သတို့ သမီးအရဲလုပ်ခိုင်းမယ် ဒါပဲ”

“မလုပ်နိုင်ပေါင်”

“လုပ်ကိုလုပ်ရမယ် ဒါပဲ”

“No”

“မထူးပါဘူး၊ နှစ်တွဲလုံး တောင်ကြီးဟော်တယ်မှာ တစ်ခါတည်း မင်္ဂလာဆောင်လိုက်လိုက်ရအောင် ပြီးတော့ ငါက သားလေးမွေး၊ သမီးလေး မွေး”

“ဟဲ့”

“ငါ့သားနဲ့ နင့်သမီးနဲ့ပေးစားတဲ့ မဆိတ်နဲ့လေ”

ချယ်ရီ သူမ၏စကားကို ဆုံးအောင်မပြောလိုက်ရ။ သူမ ခပ်ဖွဖွ ဆိတ်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ရှက်ဝဲဝဲဖြစ်နေသော သူမကိုကြည့်ရင်း ချယ်ရီက ‘တဟားဟား’ရယ် သည်။

“နင်နဲ့ငါနဲ့က ခမည်းခမက်တွေပေါ့ဟယ်၊ ဒါဆို ငါ့သားနဲ့သဘောမ တူဘူးတွေ ဘာတွေပြောနေစရာမလိုတော့ဘူး”

သူမ ချယ်ရီစကားကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ ဒါပဲလေ နောက်ဆုံးတော့ အတ္တကိုယ်စီ ရှိကြတာပဲမဟုတ်လား။ ချယ်ရီက သူမစကား ကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို သိသောကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်နှင့် ‘Sorry’ ဟုဆိုသည်။

“ရပါတယ်”

ချယ်ရီကစကားလမ်းလွဲပြီး စကားတွေရွမ်းရွမ် ဝအောင်ပြောနေ သော်လည်း သူမစိတ်မှာ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ မရွှင်နိုင်တော့။

“ငါပြန်တော့မယ်ဟာ နောက်မှပဲ လာသည်တော့မယ်”

နှုတ်ဆက်ရင်းထပြန်သော သူမကို ချယ်ရီက အားနာစွာ ခေါင်းညိတ် ပြသည်။

အိမ်ပြန်လမ်းတစ်လျှောက်မှာ တွေးစရာတွေက ကပ်ပါလာသည်။

'ရော့ သူ့စာ'ဆိုပြီး ချယ်ရီပေးသော စာအိတ်ပြာလေးကိုတော့ သူမ ယူလာဖြစ်ခဲ့သည်။

ငါ့ကိုအားမကျဘူးလား”

“အားကျတာပေါ့ကွာ”

ခမ်းလီ၏အမေးကို သူ ရင်ထဲရှိနေသည့်အတိုင်းဖြေဖြစ်သည်။ တကယ်လည်း အားကျသည်။ လွန်ခဲ့သော လေးငါးရက်ကပဲ ချယ်ရီဆီက အဖြေရပြီ ဟုဝမ်းသာအားရ ခုန်ပေါက်နေခဲ့သော သင်္ဘောငှဲသား၊ အခုတော့ စေ့စပ်တော့မည်တဲ့၊ ဘာပဲပြောပြော အဆင်ချောသည်ဟုပဲဆိုရမည်။

“မင်္ဂလာဆောင်ရင်တော့ မင်းသတို့သားအရံလုပ်ရမယ်၊ ချယ်ရီက လည်းပြောတယ် မိုခမ်းကို သတို့သမီးအရံလုပ်ခိုင်းမယ်တဲ့၊ ပြောမယ့်သာပြော နေရတယ်၊ မင်းတို့ကတောင်အရင်လက်ထပ်ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ”

“ဘာလဲ မင်းကရိတာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ မင်းကလည်း”

ဟက်ခနဲ မချီရယ် ရယ်ဖြစ်ရင်းပြောသော စကားကိုခမ်းလီက ဖျားဖျား သလဲငြင်းသည်။

“ငါကတော့ အခု အရမ်းကိုစိတ်လေနေတယ်ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိုခမ်းက ငါဖုန်းဆက်ရင် ဖုန်းမကိုင်တော့ဘူးကွာ တခုတော့ ပိုပါ။ သူ့အမေ မတွေ့လို့ဆိုပြီး ငါဝမ်းသာနေတာ သူ့ကိုယ်တိုင် ဖုန်းကိုင်ပေးမယ့်

ငါမှန်းသိတာနဲ့ ဖုန်းချသွားတယ်”

“Try again ပေါ့ကွာ”

“Try တာပဲ၊ မရဘူးကွာ အဲဒီကြားထဲမှာနေခြည်တို့ဘက်ကတစ် မှောက်”

“ဘာ တစ်မှောက်လဲ”

“နေခြည် ဖေဖေတို့က ငါနဲ့နေခြည်ကို စေ့စပ်ထားချင်တယ်တဲ့။ တစ် ခုက ကောင်းသွားတာက မေမေရှိနေတုန်းမှာ သူတို့ပြောလို့ပေါ့။ ဖေဖေနဲ့သာဆို ပွဲပြီးပြီ။ ဖေဖေက 'အေး'လို့ကံမှာ မေမေကတော့ ငါ့စိတ်ကိုသိနေတာဆိုတော့ 'ကျွန်မသားရဲ့ သဘောပါပဲ' ဘာညာပြောလိုက်တယ်တဲ့။

“တော်သေးတာပေါ့”

“မတော်ဘူးမောင် နေခြည်က ငါနဲ့စေ့စပ်တော့မှာလို့ သူ့ဘော်ဒါတွေ ဆီ သတင်းလွှင့်နေတယ်”

“လွှင့်လွှင့်ပေါ့ကွာ အဲဒါမထူးဆန်းပါဘူး။ လွှင့်ပါစေ လောလောနာယ် မင်းက မှီခမ်းကို အားစိုက်ပြီး . . .”

“ဖုန်းတောင်မကိုင်ပါဘူးဆိုမှကွာ”

“ဝက်သား တုတ်ထိုးဆိုင်ကိုရော”

“မလာဘူးကွာ အရင်ကဆို ဆိုင်မှာမစားရင်တောင်မှ ပါဆယ်လောက် တော့ လာလာထုပ်သေးတယ်။ အခုတော့ လုံးဝကိုမလာတော့တာ”

“သူ အိမ်ရှေ့က လမ်းထိပ်မှာသွားစောင့်ကွာ”

“သူ ငါ့ကားကို မှတ်မိတယ်ကွာ။ အိမ်ရှေ့ထွက်လာပြီးမှ ငါ့ကားကို မြင်လို့ပြန်ပြန်ဝင်သွားတာကို မနည်းတော့ဘူး။ ဆိုင်ကယ်နဲ့ဆို အိမ်ထဲကတောင် ယောင်လို့ထွက်မှာမဟုတ်ဘူး။ အချိန်ပြည့်ကြီးလည်း ငါက သွားသွားမစောင့် နိုင်ဘူးလေ”

သူ့စကားကို နားထောင်ရင်း ခမ်းလီက သက်ပြင်းကိုချသည်။

“ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို့ ကားတင်ပြေးရမယ့်ကိန်း ဆိုက်နေပြီထင်တယ်”

ခမ်းလီက ဟက်ခနဲရယ်ရင်းအခွန်းဖောက်သည်။ သူမရယ်ဖြစ်ပါ။ ရယ်ချင်စိတ်လည်းမရှိ။ ရယ်စရာလည်းမရှိသလို ခံစားရသည်။

“ချယ်ရီဆီတနေ စာပေးသလောက်တော့ သူ့ဆီရောက်တယ်ကွာ”

“ငါလိုချင်တာက ချစ်ရင်လည်းချစ်တယ်။ မချစ်ရင်လည်း မချစ်ဘူး”

ပြတ်ပြတ်သားသားငြင်းစေချင်တယ်။ အခုဟာက ငါ့ကိုညှဉ်းထားသလိုဖြစ်နေ တယ်”

“သူ No လို့မငြင်းသေးတာကိုက မပြတ်မသားဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ တွက်ကြည့်လို့ရတယ်လေ”

ခမ်းလီစကားကြောင့် သူ့မချိပြုံးပြုံးဖြစ်သည်။ တွက်ကြည့်လို့ရသည် တဲ့လား သူမရင်ထဲမှာဘာတွေရှိမှန်း သူမသိ။ လက်တွေ့ကျကျခံစားနေရသူ မို့လားမသိ။ တွေးလို့မရတော့လောက်အောင် သူ့ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး 'ခေါင်' နေခဲ့သည်။ အတွေးခေါင်ရသည်မှာလည်း မဆန်း။ သူမဘက်က တုံ့ပြန်မှုတို့ က ခါးသီးလွန်းသည်ကိုး။

“မပြတ်မသား ဖြစ်ရအောင် ငါက ကလေးကတုမှမဟုတ်တာ”

ခါးသီးစွာ ရင်နှင့်စွာဆိုဖြစ်သောစကားကို ခမ်းလီက ရောယောင်ပြီး

ခေါင်းညိတ်သည်။

“ငါကတော့ သူ့မှာအကြောင်းတစ်ခုခုရှိတယ် ထင်တာပဲ”

ခမ်းလီကတွေးရင်း စောစောကစကားနှင့် သိပ်မခြားနားသော စကား ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆိုသည်။ သူ့ခေါင်းခါဖြစ်သည်။

“ငါတွေ့ကို မတွေ့တတ်တော့ဘူး”

“အေးကွာ”

ခမ်းလီကလည်း သူ့နှင့်အတူသက်ပြင်းလိုက်ချရင်းဆိုသည်။

“ငါ ချယ်ရီဆီကို အမြဲတမ်းတော့ သတင်းနှိုက်ပေးနေတာပဲကွာ”

“မရဘူး မဟုတ်လား”

“အေး ချယ်ရီဆီက သူ့သူငယ်ချင်းကို တော်တော်ကြီးသစ္စာရှိတာကွာ မမေးလိုက်နဲ့ မေးတာနဲ့ ချက်ချင်းစကားလွှဲပစ်တာ”

သူ့ခေါင်းညိတ်ဖြစ်သည်။

“သုံးခါရှိပြီ မင်းတို့အကြောင်းစကားရောက်ပြီးတော့ ငါတို့ငြင်းဖြစ် ကြတာ၊ ငါကလည်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး၊ ပြောတာပေါ့။ နင့်သူငယ်ချင်းက ငါ့ ဘော်ဒါကို အိမ်ကလီ ရိုက်ထားတာလား ဘာညာပေါ့။ မခံဘူးဆရာ။ သူ့သူငယ် ချင်းကို လုံးဝအထိမခံဘူး။ တန်းစကားများတော့တာပဲ”

ရည်းစားသက်တမ်း လေးငါးခြောက်ရက်အတွင်းမှာ သူ့အတွက် နှင့် စကားများ ပေးခဲ့သော ခမ်းလီကို သူ့အားနာသွားရသည်။

ပြည်ပိုင်မှုအိမ်

၁၂၂

“ဟုတ်တယ် မင်းမပြောနဲ့ မိခမ်းပုံစံကို ငါတောင် ဒေါသထွက်တယ်။ ဘာဖြစ်လဲ No မဟုတ်ရင် Yes ပေါ့။ ဒါပဲရှိတဲ့ဟာကို”

ခမ်းလီကပြောရင်း ဒေါသထွက်လာဟန်ဖြင့် ဆိုသည်မို့ သူပြုံးဖြစ်သည်။ ကာယကံရှင်ဆို ဘယ်လောက်ထိ မချီတင်ကဲ မချင့်မရဲ ဖြစ်နေမလဲ ဆိုတာ ခမ်းလီတွေးကောင်းတွေးမိနေနိုင်သည်။

သူ့အတွက်ကတော့ အနာမကျန်နိုင်သော ရင်ဘတ်ထဲကဒဏ်ရာကို တစ်နေ့လျှင် ဆူးတစ်ချောင်းနှုန်းကျ သပ်ရိုက်ထည့်နေသလို ခံစားနေရသည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဒါကိုပဲ သတိရမိနေတာကိုး။

ချစ်ခြင်းက တစ်ခါတစ်ရံ လူ့ကိုနာကျင်စေသည်တဲ့လား။

တွေ တစ်သိကြီးရှိမည်မှန်းသိလျှင် ခမ်းလီနှင့် ချယ်ရီတို့၏ စေ့စပ်ပွဲကို သူလာဖြစ်မည်မဟုတ်။ မိုးတွေသဲသဲမဲမဲရွာနေသည် မို့ ဆိုင်ကယ်စီး၍မဖြစ်။

ကားကလည်းပဲ ဝပ်ရှော့မှာရောက်နေသဖြင့် Taxi တစ်စီးငှားကာ ချယ်ရီတို့အိမ်တိုလာဖြစ်သည်။ အပြန်မှာလည်း အဆင်ပြေသလို ကားငှားပြီး ပြန်ရလိမ့်မည်။

အကျဉ်းချုံးထားသည်ဟုဆိုသော်လည်း စေ့စပ်ပွဲက မင်္ဂလာဆောင် လောက်နီးနီးကို လူများနေသည်။ ဒါတောင် ခင်မင်သူဘော်ဒါအချို့နှင့် တောင်ကြီးမြို့ပေါ်မှ မြို့ဖျက်နာဖုံး တချို့ကိုသာဖိတ်ထားခဲ့သည်ဟုသိရသည်။

ချယ်ရီတို့အိမ်ရှေ့မှာ မော်ဒယ်မျိုးစုံ အရောင်မျိုးစုံသော ကားများ ကအစီအရီ၊ မိုးထဲလေထဲမှာ စေ့စပ်သောစေ့စပ်ပွဲဆိုသော်လည်း လူကမနေည်။

Taxi ကို လမ်းပေါ်မှာပဲရပ်ခိုင်းပြီး ထီးကိုဖွင့်ကာ ချယ်ရီတို့အိမ်ထဲ ခပ်သွက်သွက် ဝင်ခဲ့သည်။ ပါတီပုံစံမျိုးကျင်းပတာမို့ ညနေပိုင်းကိုရွေးချယ် ထားသော ချယ်ရီတို့ကို စိတ်မှာကြိတ်၍ အပြစ်တင်မိသည်။

“ဟေး လာ မိခမ်း”

လှချင်တိုင်းလှနေသော ချယ်ရီက သူမကို ဝမ်းသာအားရနှုတ်ဆက် သည်။

“နင့်ကို အစောကြီးကတည်းကမျှော်နေတာ”

ခမ်းလီက ချယ်ရီကိုမေးဆတ်ပြရင်းဆိုသည်။

“အစောကြီးကတည်းက လာမလို့ပဲ မိုးတိတ်လို့တိတ်ညားစောင့်ရင်းနဲ့ အချိန်ကုန်သွားတာဟာ Sorry နော်”

“ရပါတယ်ဟာ လာလာ ထိုင်၊ နင့်ကိုငါတစ်ယောက်တည်း စောင့်နေတာမဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ဇေယျကော စောင့်နေတာ”

ချယ်ရီက စားပွဲတစ်ခုမှာနေရာပေးရင်း ‘ဇေယျကောစောင့်နေတာ’ဆိုတာကို လေသံနိမ့်ရင်း ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်ဆိုသည်။

“ဟိုမှာလာပြီ”

ခမ်းလီက အစမရှိ အဆုံးမရှိဆိုသည်။ ခမ်းလီညွှန်ပြရာဆိုကြည့်တော့ သူမရှိရာဆိုလာနေသော သူ့ကိုမြင်နေရသည်။

မျက်နှာခပ်နွမ်းနွမ်းဖြစ်နေသည်ဟု သူမတွေးနေတုန်းအနီးရောက်မှ နားထင်မှာ ခေါင်းကပ်ပလာစတာတွေ ကပ်ထားတာကိုမြင်ရသည်။

သူမခေါင်းကို ငဲ့ကာထားရင်း ဒံပေါက်ကို ဇွန်းဖြင့်ခပ်ဖွဖွနေဖြစ်သည်။

“မပြောချင်ဘူး မှီခမ်းရေ ဇာတ်ကွေးမိပြီးတော့ ဖျားနေသတဲ့။ ငါတို့စေ့စပ်ပွဲပြီးမှ ဖျားတာမဟုတ်ဘူး”

ချယ်ရီက ဇေယျကို မျက်စောင်းထိုးရင်းဆိုသည် ထိုအခါမှ သူဖျားနေမှန်း သူမသိရတော့သည်။

“ဒီကောင် အခုထိ အဖျားကျသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ အရမ်းဖျားနေတာမလာရင်မလာခဲ့နဲ့ လို့ပြောတာမရဘူး၊ နင်နဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ ဖျားတဲ့ကြားထဲက ဇွတ်လာတာ”

“ဟကောင် ခမ်းလီ”

ခမ်းလီ၏အပြောကို ရှက်ဝဲဝဲဖြင့်တားသော သူ့ကို သူမမျက်နှာပူသွားရသည်။ ဒီလိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီးဆိုတော့ သူ့ခမျာတော်တော်လေးရှက်သွားဟန်ဖြင့် သူမနှင့်မနီးမဝေးမှာ ရပ်နေရာက

“ငါ ဟိုဘက် ခဏသွားဦးမယ်”

ရှက်လို့ရှောင်သွားမှာမှန်း သူမသိပါသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ သူမစိတ်ထဲမှာ အနီးမှာရှိစေချင်ပါသည်။ ဘာရယ်တော့မဟုတ်။ ဖျားနေသော

သူ့ကို ခိုးကြည့်မိရင်း မျက်နှာအတော်ချောင်ကျသွားတာကို သတိထားမိသည်။

“ဟကောင် ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ဟို ဘက် ကို”

“မသွားသေးနဲ့ လာဦး”

ခမ်းလီ၏အမေးကို သူကမရဲတဲရဲ ရှက်ဝဲဝဲဖြေရင်း သွားဟန်ပြင်သည်ကိုချယ်ရီကလှမ်းခေါ်သည်။ ရှက်တက်တက်ဟန်ဖြင့် ပြန်လျှောက်လာရင်း ‘ဘာလဲကွ’ ဟုမေးသံကို ခေါင်းငုံ့ထားသည့်ကြားက သူမကြားသည်။

“ငါတို့ ဟိုဘက်ကို လိုက်နည်းခဲလိုက်ဦးမယ်။ မင်းဒီမှာ ခဏနည်းခဲလေးဦး”

“အေး ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထဲ ပျင်းနေမှာစိုးလို့”

“ဒီလိုလား ရပါတယ်”

ဇေယျလုံးဝမငြင်း ‘ဒီလိုလား’ဟုဆိုရင်း ဆတ်ခနဲသူမဘေးက ထိုင်ခုံမှာစွေခနဲဝင်ထိုင်သည်။ သူမရင်တွေ ထိန်းမရအောင် ခုန်နေခဲ့သည်မို့ ခေါင်းကိုပိုငုံ့ထားမိသည်။

တော့ပြီမို့ သူမဘေးမှာ ဆတ်ခနဲ သူဝင်ထိုင်ဖြစ်သည်။ ရင်က တဒိုင်းဒိုင်းခနဲနေသလို ခေါင်းက တစ်စစ်စစ်ကိုက်ကာနေသည်။ စကားကို ဘယ်ကစလို့ ဘယ်လိုပြောရမည်မသိ။ သူမက လည်း သူ့ကို ရရမစိုက်သလို ခေါင်းကြီးကို စွတ်ငုံထားသည်ကိုး။ ဒဲပေါက် ပန်းကန်ထဲ မျက်နှာကိုအပ်ချလိုက်တော့မလိုမျိုး။ သူမသာမဟုတ်ဘဲ အခြား တစ်ယောက်ယောက်သာဆို ဇက်ကျိုးနေသည်ဟု သူ့မြင်မိတတ်သေးသည်။

“လို့တာရှိရင်ပြောနော်”

“ . . . ”

သူပြောတာကို သူမက မကြားသလိုနေသည်မို့ သူစချင်လာသည်။

“ချိုင့်မပါဘူးလား၊ ပါဆယ်လေးဘာလေးထုပ်ပြန်ရအောင်”

“ရှင့်လိုအောက်မေ့နေလား”

အလဲ့ . . . စကားတော့ပြန်ပြောလာပြီဟု တွေးရင်း ဟက်ခနဲရယ် ဖြစ်သည်။

“မရှက်ပါနဲ့၊ ဘာဖြစ်လဲ ခပ်တည်တည်ပေါ့”

“ . . . ”

မျက်စောင်းကြီး ဒိုင်းခနဲထိုးသော သူမကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းကိုက်ဝေ ဒနာကယူပစ်လိုက်သလိုပျောက်သွားသည်။

“ဖြည်းဖြည်းစားနော်၊ ပါဆယ်ထုပ်ဖို့ကိုပဲ စိတ်စောမနေနဲ့ဦး၊ စိတ်ချ ပါဆယ်အတွက်ကတော့ ကိုယ်စီစဉ်ပေးမယ်”

“ထုံးစံမရှိဘူး၊ ရှင်သာရှင်အတွက် ရှင်စီစဉ်”

“နောက်တော့မှ ခါးကြားက ကြပ်ကြပ်အိတ်တွေထုတ်မလာနဲ့နော်”

“ဝေးသေးတယ်”

“ကိုယ် ဟိုဘက်လှည့်ထားပေးရမလား”

“မလိုပါဘူး၊ ရှင်သာလေ ပါဆယ်ထုပ်ဖို့စဉ်းစားရင်းနဲ့ ခေါင်းကိုက် နေတာ မဟုတ်လား”

“ဟာ . . . မင်းကိုယ်ကိုဘယ်တုန်းကတည်းက ကြည့်ထားတာလဲ”

လွတ်ခနဲပြောလိုက်သော သူ့စကားကြောင့် သူမ ရှက်သွားဟန်တူ သည်။ ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲငုံကာသွားသည်။ မျက်နှာကြီးကိုနီလို့

“တကယ်တော့ ဒီလိုဖျားပြီး ခေါင်းကိုက်နေတာ ကောင်မလေးတစ် ယောက်ကြောင့်ပေါ့” ဆိုတာမျိုး သူပြောကြည့်ချင်သည်။ ခက်တာက ဒီ ဦးနှောက်ကမဟုတ်သည့်နေရာမှာ အသုံးဝင်ပြီး ဟုတ်သည့်နေရာဆိုအသုံး မကျ။

“မို့ခမ်းတို့အိမ်က ဖုန်းပျက်နေတယ်ထင်တယ်နော်”

ဖုန်းကိုင်ကိုင်ပြီး ချချသွားသောသူမကို သူခနဲပြောပြောဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဖုန်းက သူပျက်ချင်တဲ့ အချိန်ဆိုပျက်တယ်”

သူမကလည်းမခေ။ ချက်ချင်းကိုတုံ့ပြန်သည်။

“ဒီညတော့ ဖုန်းကောင်းမလားမသိဘူး”

“မကောင်းဖို့ကများတယ်”

“ဒီတစ်ညလောက်တော့ကောင်းသင့်ပါတယ်”

“မပျက်သေးဘူးဆိုရင်တောင် ဖုန်းပလပ်ဖြုတ်ပစ်ဦးမယ်”

တခြားလူတစ်ယောက်ယောက်သာ အနားမှာရှိလို့ကတော့ ‘ဒီနှစ် ယောက် ဂေါက်နေပြီထင်တယ်’ဟုတွေးမှာသေချာသည်။ သူ့အထာကိုယ့် အထာနဲ့ ပြောနေကြမှန်းသိမည်မထင်။

သူမအနိုင်လုပြောပြီး ရယ်ချင်ပက်ကျီဟန်ဖြင့် မပွင့်တပွင့်ပြုံးခနဲ သည်ကိုကြည့်ရင်း သူ့စိတ်ထဲမရိုးမရွှဖြစ်လာနေသည်။ မသိသာသူမဘက်ကို ထိုင်ခုံရွှေရင်းတိုးတော့ သူမက သူ့ထက်လျင်စွာ ခုံကိုရွှေကာခွာသည်။

“ဟိုက်”

အိမ်ခြံဝမှ ကျောပက်ကျောပက်ဖြင့်လာနေသော နေခြည်နှင့် ဧည့်သည်တစ်ဦးကို မြင်ပြီးသူစိတ်ညစ်သွားရသည်။ ခုံတော်တော်များများကလည်း မအားလပ်သည်မို့ သည်ခုံဆီကိုလာမှာက ၉၉. ၉၉၉ ရာခိုင်နှုန်းသေချာနေသည်။

“စိန်ကောင်း ကျောက်ကောင်းရောင်းမလို့ ရှိသေးတယ်။ ဆေးရိုးသည်ကလာပြီ”

သူမကျေမနပ်ဖြင့် နှုတ်မှရေရွတ်မိသည်။ မကျေနပ်ဆို ဟိုကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ရှိရာဘက်ကို တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီးလာနေသည်ကိုး။

သူ့ရေရွတ်ရင်းကြည့်နေရာဆီ ကြည့်ကာ သူပြောသော ဆေးရိုးသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

နေခြည်ဆိုသော သူမနှင့် ခွယ်တူ ကောင်မလေး၊ သူမ၏ မောက်မာမှုကို အင်းလေးမှာတုန်းက ကြုံခဲ့ဖူးသည်။

အခုလည်း ဇေယျနှင့်နှစ်ယောက်တည်းထိုင်နေတာမြင်တော့ မျက်နှာပျက်ကာသွားသည်။ မမေ့နိုင် မဖိနိုင်။

“စားပြီးပြီလား နန်းမိုးမိုး”

မျက်နှာကိုပြင်ရင်း စရင်းတန်းနှုတ်ဆက်သော သူမကိုကြည့်ကာ မိုးမိုး အံ့ဩသွားရသည်။ ယောင်ပြီး ‘ပြီးပြီ’ဟုပြန်ဖြေဖြစ် သည်။

“လာ ထိုင်ကြလေ”

ဇေယျကပင်ထကာ ဧည့်ဝတ်ပြုရသည်။ ခမ်းလီနှင့်ချယ်ရီက ဟိုဘက်ထိပ်မှာဧည့်ခံ၍နေတုန်း။

ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်ရင်း မိုးမိုးကို နေခြည်က ပြုံးပြပြန်သည်မို့ ပိုမိုတစ်ယောက် သူမစိတ်မှာ အထူးအဆန်းဖြစ်သွားရသလို ဇေယျလည်း သင့်သွားဟန်တူသည်။

ဒီပေါက်ပန်းကန်များက အဆင့်သင့်ရောက်လာကြသည်။

“ဟိုတစ်နေ့ကတောင်မိုးမိုးရဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ မိုးမိုးအကြောင်း”

ဖြစ်ကြသေးတယ်”

ဆိုင်းမဆင့်၊ ဝံ့မဆင့် ထပြောသော နေခြည်၏အပြောကြောင့် ထရန် ပြင်သော သူမယဉ်ကျေးမှုမရပြန်တိုင်ဖြစ်သည်။ သိသိသာသာကြီး ဟက်ဟက် ပက်ပက်ဆက်ဆံနေသော နေခြည်ကို သူမအံ့အားသင့်နေမိသည်။ အကြောင်း တစ်ခုခုတော့ရှိရမည်ဟုလည်းတွေးဖြစ်သည်။

သူမကဲ့သို့ပင် ဇေယျလည်း အံ့အားတသင့်ဖြင့် သူမတို့နှစ်ယောက် ကိုနားမလည်သလိုကြည့်နေသည်။

“သူကပြောတယ် မိုခမ်းကိုလေ အဖေမပေါ်ပဲမွေးထားတာတဲ့။ တို့က မဟုတ်လောက်ပါဘူးလို့ငြင်းခဲ့တယ်။ မဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား စိတ်မရှိနဲ့နော်”

ဖျန်းခနဲ သူမပေးပြင်ပူနွေးသွားရသည်။ နေခြည်၏စကားက သံရည် ပူအတိဖြစ် သွန်းလောင်းထားသော ဆူးခက်တစ်ခု နားထဲဆွဲဝင်သွားသလို ခံစား ရသည်။ ထိုဆူးခက်ကနားထဲမှ ရင်ထဲထိပူလောင်စူးရှစွာရောက်ရှိကာလာသည်။

“နေခြည် နင်လေ စပ်စပ်စုစုနဲ့ အရမ်းရှည်တယ်”

မျက်နှာပျက်သွားသော သူမကို အားနာ၍ထင် ဇေယျက နေခြည် ကိုဝင်ဟန့်သည်။ သို့သော် နေခြည်ကဒီပေါက်ကို သေသေသပ်သပ်လှလှပပ ပင်စားနေလိုက်သေးသည်။ ဘာမှမဖြစ်သလိုမျိုး။

“စိတ်မရှိနဲ့နော်ဟု ဆိုလိုက်သော်လည်း တကယ်တမ်းကျ သူမ၏ ဒဏ်ရာကိုစားထက်ထက်နဲ့ထိုးဆွဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကိုသူမသိသည်။ ‘မဟုတ် ဘူးမဟုတ်လား’ဆိုသည်ကလည်း ‘ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား’ ဟုမေးသည်နှင့် မခြား၊ နေခြည်ပြောသော သူမ၏သွယ်ချင်းသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်မှန်း သူမမသိ မသိချင်။ နေခြည်က သူမကိုပြုံးပြရင်း ဖြေလေဟူသော ပုံစံဖြင့် မေးဆတ်ပြသည်။ သူမ၏ အပြုံးက ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ဟူသော အပြုံးမျိုး။ သူမနာကျင်စွာပြန်ပြုံးပြမိသည်။ အမေးရှိက အဖြေရှိရမည်ပေါ့။ ဇေယျရှေ့ မှာမှ တမင် သူမ၏အရှက်ကို ခွဲချင်သော နေခြည်၏ဆန္ဒလုံးဝ မပြည့်ဝစေရ။ သူမပြန်ဖြေမည့်စကားကို တစ်ဝိုင်းလုံးက လူတွေ့နားထောင်နေကြမှန်း သူမ သိသည်။”

“နေခြည် ငြင်းလိုက်တာမမှားပါဘူး။ တို့က အဖေအပေါ်ပဲမွေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ တို့မေမေနဲ့ ဖေဖေနဲ့က တရားရုံးမှာတရားဝင်လက်ထပ်ထားပြီး သားလေ၊ ဧကန္တတို့သူငယ်ချင်းက တရားရုံးမှာလက်မှတ်ထိုးထားတာကို မသိ လို့နဲ့တူတယ်။ တကယ်တော့ လက်ထပ်ထားပြီး မင်္ဂလာမဆောင်ဖြစ်တာကို

မှားတွေးမိတာနဲ့တူပါတယ်”

“တကယ်တော့ ဖြေရှင်းမိသော ထိုစကားတို့ကို နေခြည်နှင့် ဇေယျ ကိုသာ သူမရည်ရွယ်သည်။ အထူးသဖြင့် . . .

“စိတ်မဆိုးနဲ့နော် တို့ကြားရတာကတော့ မိုခမ်းရဲ့ဖေဖေက မိန်းမ တစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်ထားတာတဲ့။ အဲဒါကို မိုခမ်းရဲ့မေမေက လူယူထားတဲ့ ပုံစံမျိုး”

“မှားတာပေါ့၊ လူယူတယ်ဆိုတဲ့ စကားအသုံးအနှုန်းကိုက မှားတာ။ လူယူရအောင် အလှခံရတာက သက်မဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုမှမဟုတ်တာ။ မေမေနဲ့ ဖေဖေက ကောလိပ်ပထမနှစ်ကတည်းက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နှစ်နှစ် ကာကာချစ်နေကြတာလေ တို့မေမေက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပြားယောင်း လူယူရလောက်အောင် အောက်တန်းမကျဘူး”

“ဒါပေမယ့်”

“တော်တော့ နေခြည် နင်တော်တော်စပ်စုပါလား၊ သူတစ်ပါး ကိစ္စ ကို နင်မရှက်ဘူးလား”

နေခြည်၏ ‘ဒါပေမယ့်’ က ဇေယျ၏ ‘တော်တော့’ ဆိုသော စကား အောက်မှာ မကျေမနပ်မရပ်ချင်ရပ်ချင်ရပ်တန့်သွားသည်။

သူမဆတ်ခနဲ ထရပ်ဖြစ်သည်။ ဒီဝိုင်းမှာဆက်ထိုင်ရန် ဆန္ဒမရှိတော့။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိသော ဝမ်းနည်းမှုတို့က တင်းထားသည့်ကြားက လှိုက်တက် လာသည် ဝေဝဲကာတက်လာသော မျက်ရည်စတို့ကို မျက်တောင်ခတ်ကာထိန်း ရင်းလှည့်ထွက်မိသည်။ မည်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်ခဲ့မိ။ နှုတ်ဆက်ရန်လည်း ဆန္ဒ မရှိ၊ ပြန်ရန်သာ တွေးဖြစ်သည်။

လောလောဆယ် သူမစိတ်ရှိလက်ရှိ ငိုပစ်ချင်နေသည်။ ဒီပွဲမှာ ဆက် မနေချင်တော့ ချယ်ရီကိုပင်သွားနှုတ်ဆက်ရန် ခွန်အားမရှိတော့။

လှည့်ထွက်လာသော သူမ၏နောက်မှ လိုက်လာသောခြေသံနှင့် ‘မို ခမ်း’ ဟူသော ဇေယျ၏ခေါ်သံကို သူမကြားသည်။

လှည့်မကြည့်မိ မထူးမိ။

“မိုခမ်း”

“မိုခမ်း”

“ . . . ”

“မိခမ်း”

နောက်မှလိုက်မီလာသော ဇေယျ သူ့ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်သည်။ သဲသဲ မဲမဲရွာနေသော မိုးရွာထဲမှာမောဟိုက်နေသော သူ့ကိုကြည့်ကာ သူ့မပိုင်ချင် လာသည်။ ရှင်ဖျားနေတယ်လေ။ ပြန်ပါတော့ . . .

“နေခြည်ကိုယ်စား ကိုယ်တောင်းပန်တယ်ကွာ နော်”

“တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး၊ သူ့မလွန်ပါဘူး”

“မရိပါနဲ့ကွာ၊ မိခမ်း ကားမပါဘူးမဟုတ်လား၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးပါရ စေ”

“မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မ Taxi ငှားပြန်မယ်”

ဇေယျ တော်တော်ကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ သူ့အရမ်း ချစ်ရသော မိခမ်း၏အတိတ်ဆိုးတို့ကို နေခြည်က ဆွဲလှန်ကာ အရှက်ရစေခဲ့ သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သူကတော့ သူ့မကိုချစ်သည်။

“ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးပါရစေ။ မှောင်လည်းမှောင်နေပြီ တစ်ယောက် တည်း ကိုယ်စိတ်မချဘူး”

“မလိုဘူး၊ ကျွန်မ ကိုယ့်လမ်းကိုသွားပါရစေ လိုက်မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး မိခမ်း၊ ကိုယ် မင်းကိုနှောင့်ယှက်တာမဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ရင် ဖယ်”

မျက်ရည်များကြားက မိုးရွာထဲထီးဆောင်းထားသော သူ့အရမ်းချစ် ရသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ထဲ အိမ်ပြန်မှာကို သူ့ခွင့်ပြုရမည်တဲ့လား၊ သူ သူ့မ၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခါမိသည်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်း မပြန်ရဘူး၊ ငါလိုက်ပို့မယ်”

တိတိ တိတိ

ကားလမ်းပေါ် မိုးရွာကြီးထဲ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသော သူတို့နှစ် ယောက်ကို ကားတချို့က ကားဟွန်းတီးကာ ဖယ်ခိုင်းသည်။

“ဖယ် ဇေယျ”

“မဖယ်ဘူး မင်းတစ်ယောက်တည်းမပြန်ရဘူး”

သူ့မ ပခုံးကိုကိုင်ကာ သူ့ပြောဖြစ်သည်။

သူ့မကိုရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

“မင်းကို ငါချစ်တယ် မိခမ်း၊ ငါ့ကို သူ့စိမ်းတစ်ယောက်လိုမဆက်ဆံ

ပါနဲ့”

သူ့မကိုင်ထားသော ထီးကားကားလမ်းပေါ် လွှတ်ကျသွားသည်။ တဒဂံ ငြိမ်သက်သွားသော သူ့မ သူ့ရင်ဘတ်ကိုဝုန်းခနဲဆောင်တွန်းသည်။ မထင်မှတ် ထားသည်မို့ သူ ကားလမ်းပေါ် ကားခနဲဖင်ထိုင်လျက်ကျသည်။

သူ့မက ဇိုးခနဲ ဆတ်ခနဲ ထီးကိုကောက်ကာဆောင်းသည်။

တောင်ကြီးမိုးက သူတို့နှစ်ယောက်၏ /ရင်ထဲမှအပူကို မအေးစေခဲ့။

‘သဲကြီးမဲကြီးရွာနေသော မိုးထဲမှာ ‘မိခမ်း’ဟု ဝလုံးဝထွေးခေါ်ရင်း သူ သူ့မရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်သည်။

‘ဖယ်’ဟုပြောရင်း တွန်းသောခဏ အငိုက်မိကာ ဖင်ထိုင်လျက်ကြီး သူ့လဲကျပြန်သည်။

“ရှင် မိကောင်းဖခင် သားသမီးဆိုရင် ကျွန်မကိုမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ရှင်မလိုက်ခဲ့ပါနဲ့”

နှိုက်သံရောရောဖြင့် အာခေါင်ခြစ်ကာ သူ့မအော်သည်။ သူ့မ မျက် လုံးထဲမှာ မုန်းတီးမှုတို့ကိုမြင်တွေ့နေရသည်။ သူ့ထိုင်လျက်က မထဖြစ်၊ ကား လမ်းပေါ်မှာ မိုးရွာထဲမှာ ဆက်ထိုင်ရင်း ဆို့နှင့်သွားရသည်။ ဖျားနေသော သူ မို့ ခပ်သဲသဲမိုးရေမှာ မိုးအမိခံရသောအခါ ခေါင်းကမခံမရပ်နိုင်အောင်ကိုက်ခဲ လာသည်။

ဆတ်ခနဲလှည့်ထွက်သွားသော သူ့မကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်တို့က အလိုလိုကျလာကြသည်။

“ရက်စက်လိုက်တာ မိခမ်းရာ”

ဆံပင်ကြားထဲ လက်လျှိုကာ ဖွရင်းကားလမ်းပေါ် ပေကာထိုင်နေ မိသည်။ မိုးကလည်း အငြိုးဖြင့်ရွာလို့ကောင်းတုန်း။

စီးဆင်းလာသော မျက်ရည်တို့နှင့် မိုးစက်တို့ရောကာ ပါးပြင်ပေါ်စီး ကျကာလာသည်။ တစ်ချက်ကလေးတောင်လှည့်ကြည့်ဖော်မရသော သူမ၏ ပုံရိပ်က ဝေဝါးလာသည်။ မျက်လုံးကိုမှိတ်ပစ်ရင်း ‘မိခမ်းရေ’ဟု ရင်ဘတ်ထဲ ကနေ အားပါးတရ အော်နေမိသည်။

စိမ်းကားရက်စက်ပါသော သူမ။

ကိုပြတ်လုမတတ် ကိုက်ရင်း။ အံ့ကိုကြိတ်ရင်း သူမတစ်လှမ်း ချင်းလျှောက်လာနေမိသည်။

“အရမ်းဖျားနေတာ နှင့်ကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့၊ ဖျားနေတဲ့ကြားထဲက ဖွတ်လာတာ”

စသလိုနောက်သလိုဖြင့် အတည်ကြီးပြောသော ခမ်းလိ၏စကားကို ကြားယောင်မိသည်။ ခဏ ဘုမခေါင်းကိုခါယမ်းမိသည်။

ဖျားပါစေ သူမနှင့် စည်သူ့မျှသက်ဆိုင်သည်မဟုတ်။ မပတ်သက်တာ ပဲကောင်းသည်။

လက်တစ်ဖက်က ထီးကိုတိုင်ရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်က မျက်ရည် တို့ကိုသုတ်ရင်း ကားလမ်းပေါ်လေးတွဲစွာ သူမလျှောက်နေဖြစ်သည်။ နဂိုက ဖျားနေတာ ပိုဖျားသွားလေမလားဟု သူမတွေးရင်း ရင်ပူဆို့နှင့်လာသည်။

စိုးရိမ်စိတ်တို့နှင့် လှည့်ကြည့်မိတော့ မိုးရွာကြီးထဲ ဆံပင်ထဲလက်ထိုး သွင်းကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ကားလမ်းမပေါ်ထိုင်နေဆဲ ဇေယျ။

x x x

“ရက်စက်လိုက်တာ မိုခမ်းရာ”

မိုးရွာထဲပေကာ ထိုင်ရင်း ခေါင်းတို့က မခံမရပ်နိုင်အောင် ကိုက်ခဲ ကာလာသည်။

မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားသော်လည်း စိမ်းကားလှသော သူမ၏ပုံရိပ် က ထင်ထင်ရှားရှားမြင်ယောင်နေဆဲ။ ရင်မှလည်း သူမကို တမ်းတနေဆဲ။

“မိုခမ်းရေ . . .”

x x x

တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာနေရင်း ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မျက်လုံး စုံမှိတ်ပြီး ရှိုက်ရှိုက်ကာ ငိုနေသော ဇေယျကိုကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား ရသည်။

သူမပြန်လှည့်လာတာသိရင်ရော . . . . . ‘ချမ်းနေမလား’ပိုဖျားသွား ရင်ဒုက္ခစသော စိုးရိမ်မှုတို့က ရင်နှင့်မဆံ့အောင်ဖြစ်လာသည်။

သူမ ထီးကို သူ့အပေါ် မိုးပေးလိုက်သည်။

▼ ▼ ▼

နေလျက်က ရုတ်ချည်း တိတ်သွားသောမိုးကို သူမော့ကြည့်ဖြစ်သည်။ မိုးတိတ်သွားတာမဟုတ်။ မိုးပြာရောင်ထီးကလေးက သူ့ကိုယ်ပေါ် မိုးမကျအောင် ကာထားပေးတာဖြစ်သည်။ ရင်ခုန်စွာ ထီးပိုင်ရှင်ကောင်မလေးကို တဖြည်းဖြည်းခြင်း ကြည့်ဖြစ်သည်။

မိုးခမ်းရယ်လေ။

“မိုးခမ်း”

မတ်တတ်ရပ်ကာ သူ့ကိုထီးမိုးထားပေးသော သူမ။ သူ့ကမန်းကတန်း

ထရပ်ကာ လွတ်ထွက်သွားမှာမိုးသည်အလား ဖတ်ထားမိသည်။

“အရမ်းချစ်တာပဲ မိုးခမ်းရာ”

နှုတ်မှ ထိုစကားကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရေရွတ်ရင်း။

သေးဘူးလေ။ ကျွန်မ ရှင်ကိုချစ်တယ်လို့ မပြောရသေးဘူး။ ထိုသို့ သူမတွေးနေချိန်မှာ သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံးက သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

x x x

ရင်ခွင်ထဲဆွဲပွေ့ထားရင်း ရင်ခုန်သံတို့က ဝန်းဒိုင်းကြနေလေသည်။ စောစောက ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာက ဘာဆေးမှမသောက်ရပါပဲ ကြက်ပျောက်၊ ငှက်ပျောက် ပျောက်၏။ ထူးဆန်းပေစွ။

“လွတ်တော့”

ရင်ခွင်ထဲက ချစ်ရပါသောကောင်မလေးက အနည်းငယ် မရုန်းချင်ရုန်းချင်။ အလေ ရုန်းချင် ရုန်းချင် ရုန်းရင်း မပွင့်တပွင့် ရှက်ဝဲဝဲဖြင့် ခပ်တိုးတိုးဆိုသည်။ ထိုလေသံလေးကို တော်တန်ရုံကြားမည်မဟုတ်။ ရင်ခုန်သံချင်း နားလည်သူများမှသာ ကြားနိုင်လေသည်။

“လွတ်လို့ ဆို”

ကောင်မလေးက နောက်တစ်ကြိမ် ခပ်တိုးတိုးဆိုပြန်သည်။

“မလွတ်ပါရစေနဲ့ မိုးခမ်းရယ်”

ကောင်လေးက ပြောရင်း ကောင်မလေးကို အတိုးရော အရင်းပါပေါင်းပြီး ခပ်ဖွဖွနမ်းသည်။

၁၃၈

“လွတ်”

ကောင်မလေး တတိယဦး ဆိုပြန်သည်။

ကောင်လေးက ခေတ္တနားကန်းနေလေသည်။

ဖိုးသူတော်၏ ကြေးစည်ကလည်း ‘မထင်’ဟုကောင်မလေးကို ငြီးပြသည်။

ကားလမ်းပေါ်က ရေတို့ကလည်း ရှက်ရှက်ဖြင့် ဖိုးသို့ မျှော်ကာကြည့်သော မြစ်ငယ်ကလေးဖြစ်သွား၏။

... ထိုည ... ထိုအချိန်က ... တောင်ကြီးမြို့၏ထိုကားလမ်းလေးမှာကားများရှင်းနေလေသည်။ ထိုအတွဲကတော့ မိုးမွှော်မြစ်ကမ်းလို့ သဘောထားကာ လေပြည်ကြားမှာ ... ။

ပြည်ပိုင်များအိမ်